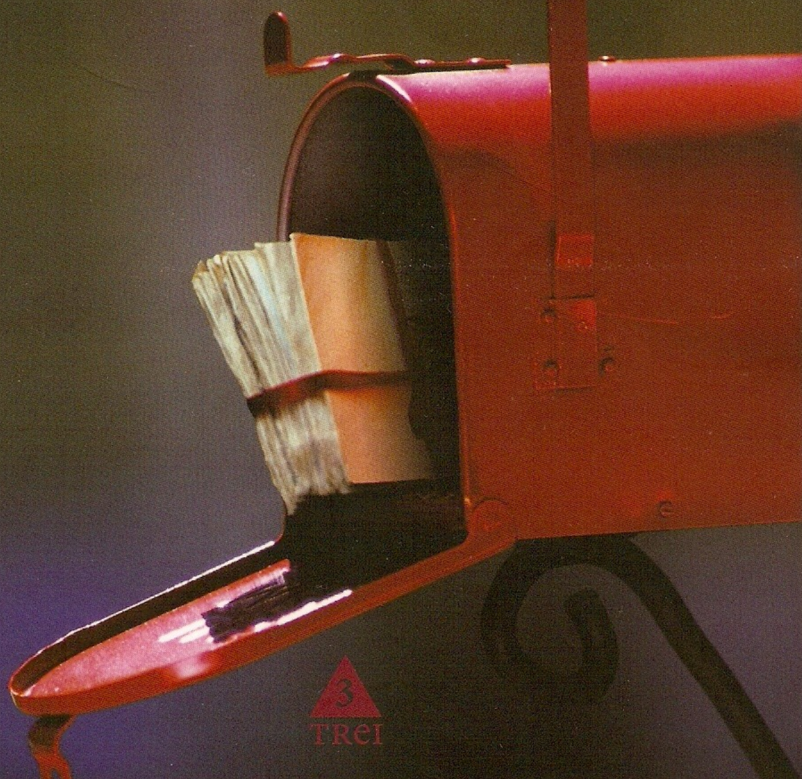
MARC LEVY

Toate acele lucruri pe care nu ni le-am spus

TREI

MARC LEVY

TOATE ACELE LUCRURI PE CARE NU NI LE-AM SPUS

Traducere din franceză şi note de
Marie-Jeanne Vasiloiu

„Există două moduri de a vedea viaţa: unul ca şi cum nimic n-ar fi o minune, celălalt, ca şi cum totul ar fi miraculos”

Albert Einstein

Lui Pauline
şi
lui Louis

1

— Ei, cum ţi se pare?

— Întoarce-te şi lasă-mă să mă uit.

— Stanley, de o jumătate de oră mă tot examinezi din cap până-n picioare. Nu mai suport să stau proţăpită pe podiumul ăsta.

— I-aş mai lua ceva din lungime; să ascunzi nişte picioare ca ale tale ar fi un sacrilegiu!

— Stanley!

— Scumpo, vrei sau nu vrei să-ţi spun părerea mea? Mai întoarce-te o dată, să te văd din faţă. Este chiar aşa cum îmi imaginasem: Între decolteu şi răscroiala spatelui nu e nici o diferenţă; cel puţin, aşa, dacă te pătezi cumva, poţi să întorci rochia… cu faţa la spate, că-i tot aia!

— Stanley!

— Ideea asta de a cumpăra o rochie de mireasă de la solduri mă înfioară. Dacă-i pe-aşa, de ce să n-o iei prin internet? Ai vrut să-mi afli părerea, poftim, acum, o ştii.

— Scuză-mă, dar nu-mi pot oferi ceva mai bun, cu salariul meu de infograficiană.

— Desenatoare, prinţesa mea! Doamne, ce oroare am de vocabularul ăsta din secolul XXI!

— Eu lucrez pe computer, Stanley, s-a zis cu creioanele colorate!

— Prietena mea cea mai bună schiţează şi dă viaţă unor personaje minunate; prin urmare, cu computer sau fără computer, este desenatoare, nu infograficiană! E musai să discuţi tu toate alea!

— O scurtăm sau o lăsăm aşa?

— Cinci centimetri! Şi, după aia, o să trebuiască luată de aici, de la umăr şi strâmtată în talie.

— Bun, am înţeles: deteşti rochia asta.

— N-am zis aşa ceva!

— Dar asta gândeşti!

— Lasă-mă să contribui şi eu la cheltuieli şi hai să dăm o fugă la Anna Maier; te implor, ascultă-mă şi pe mine măcar o dată!

— La zece mii de dolari rochia?! Te-ai ţicnit de tot! Nici măcar nu dispui de asemenea sumă şi, la urma urmei, nu-i decât o nuntă, Stanley.

— Nunta ta!

— Ştiu, oftă Julia.

— Cu averea pe care o are, taică-tău ar fi putut…

— Ultima oară când l-am văzut pe tata, eu eram la un stop, iar el într-o maşină care trecea pe Fifth Avenue… acum şase luni. Gata cu discuţia!

Julia ridică din umeri şi coborî de pe estradă. Stanley o prinse de mână şi o strânse în braţe.

— Scumpo, ţie ţi-ar veni de minune toate rochiile din lume, eu vreau doar ca a ta să fie perfectă. De ce nu-i ceri viitorului tău bărbat să ţi-o plătească?

— Pentru că părinţii lui Adam plătesc deja nunta şi, dacă am putea evita să se spună în familia lui că se însoară cu o Cosette, m-aş simţi mai bine.

Cu pas uşor, Stanley traversă magazinul şi se îndreptă spre un stativ de lângă vitrină. Sprijiniţi în coate de tejgheaua pe care se afla casa de marcat, vânzătorii şi vânzătoarele, prinşi în focul discuţiei, nu-i dădură nici cea mai mică atenţie. El apucă o rochie-furou din satin alb şi făcu stânga-mprejur.

— Încearc-o pe asta şi să nu mai aud o vorbă!

— Asta-i măsura 36, Stanley, n-o să intru în ea cât e hăul!

— Ce-am zis eu?

Julia îşi dădu ochii peste cap şi o porni spre cabina de probă, pe care Stanley i-o arăta cu degetul.

— Asta-i 36, Stanley! spuse ea, îndepărtându-se. După câteva minute, perdeaua cabinei se ridică la fel de brusc cum se lăsase.

— În fine, uite ceva care aduce a rochie de mireasă pentru Julia, exclamă Stanley. Urcă imediat pe podium.

— N-ai cumva o macara să mă care? Fiindcă, dacă îndoi niţel

un genunchi…

— Îţi vine de minune!

— Dacă înghit un fursec, crapă toate cusăturile.

— În ziua nunţii nu se mănâncă! Îi dai drumul un picuţ peste bust şi ai să arăţi ca o regină! Crezi că poţi găsi vreun vânzător în magazinul ăsta? Ei, nu, asta e chiar incredibil!

— Eu ar trebui să fiu nervoasă, nu tu!

— Nu sunt nervos, sunt îngrozit că mai ai patru zile până la nuntă şi trebuie să te târăsc eu să-ţi cumperi rochia!

— În ultima perioadă n-am făcut altceva decât să muncesc! Şi n-o să-i suflăm nici o vorbuliţă lui Adam despre ziua asta. De o lună încoace, îi jur că totul e gata.

Stanley înhăţă o perniţă de ace trântită pe braţul unui fotoliu şi îngenunche la picioarele Juliei.

— Bărbatu-tău nici nu-şi dă seama ce baftă are: eşti superbă.

— Mai termină cu micile tale înţepături la adresa lui Adam. La urma urmei, ce ai să-i reproşezi?

— Seamănă cu taică-tău…

— Vorbeşti prostii. Adam n-are nimic de-a face cu el. De altfel, îl detestă.

— Adam îl detestă pe taică-tău? Asta-i o notă bună pentru el.

— Nu, tata îl detestă pe Adam.

— Taică-tău a urât întotdeauna tot ce se apropia de tine. Dacă ai fi avut un câine, l-ar fi muşcat.

— E cât se poate de adevărat, dacă aş fi avut un câine, cu siguranţă că l-ar fi muşcat pe taică-meu, spuse Julia, râzând.

— Taică-tău l-ar fi muşcat pe câine!

Stanley se ridică şi se dădu înapoi câţiva paşi, ca să-şi contemple opera. Clătină din cap şi oftă adânc.

— Ce mai e? întrebă Julia.

— E perfectă sau, mai degrabă, nu, tu eşti perfectă. Lasă-mă să-ţi ajustez cordonul şi, după aia, poţi să mă duci, în sfârşit, la masă.

— Într-un restaurant pe care îl alegi tu, scumpul meu Stanley!

— Pe soarele ăsta, prima terasă o să fie numai bună. Cu condiţia să stăm la umbră, iar tu să nu te mai fâţâi atâta, ca să pot termina şi eu cu rochia asta… aproape perfectă.

— De ce aproape?

— Fiindcă-i de la solduri, scumpo!

O vânzătoare care trecea pe acolo îi întrebă dacă aveau

nevoie de ajutor. Stanley o îndepărtă cu un gest al mâinii.

— Crezi că o să vină?
— Cine? întrebă Julia.
— Taică-tău, toanto.
— Nu-mi mai vorbi de el. Ţi-am spus că, de luni de zile, nu mai ştiu nimic de taică-meu.
— Dar asta nu înseamnă că...
— N-o să vină!
— Dar tu i-ai dat vreun semn de viaţă?
— Am renunţat de multă vreme să-i mai povestesc viaţa mea secretarului particular al tatălui meu, fiindcă tatăl meu e ori în călătorie, ori într-o şedinţă şi n-are vreme să stea de vorbă cu fiică-sa.
— I-ai trimis o invitaţie?
— Mă mai ţii mult?
— Încă puţin! Parcă aţi fi o pereche bătrână. E gelos. Toţi taţii sunt geloşi! O să-i treacă.
— Asta e chiar prima oară când te aud luându-i apărarea. Şi, pe urmă, aşa e: suntem o pereche bătrână; prin urmare, am divorţat de ani de zile.
Melodia „I Will Survive" se făcu auzită din geanta Juliei. Stanley o întrebă din priviri.
— Vrei telefonul?
— Cu siguranţă că e Adam sau studioul.
— Nu te mişca, că-mi distrugi toată munculiţa; ţi-l aduc eu.
Stanley îşi vârî mâna în geanta prietenei lui, scoase telefonul mobil şi i-l întinse. Gloria Gaynor amuţi pe loc.
— Prea târziu! oftă Julia, uitându-se la numărul afişat.
— Ei, cine e? Adam sau careva de la dugheană?
— Nici una, nici alta, răspunse ea, posomorâtă.
Stanley o fixă cu privirea.
— Ne jucăm de-a ghicitul?
— Era de la biroul lui taică-meu.
— Sună-l tu!
— Categoric nu! N-are decât să mă sune el.
— Păi, tocmai asta a şi făcut, nu?
— Tocmai asta a şi făcut secretarul. Era numărul lui.
— Nu mai fi copil, aştepţi telefonul ăsta de când i-ai trimis invitaţia. Când mai ai doar patru zile până la nuntă, o laşi mai

moale cu stresul. Ce, vrei să-ţi iasă un herpes cât toate zilele la gură sau să faci o erupţie cumplită pe gât? Hai, sună-l imediat.

— Ca să-mi explice Wallace că taică-meu e nespus de mâhnit, dar că pleacă în străinătate şi, vai, n-o să poată anula o călătorie planificată de atâtea luni de zile? Sau că, din păcate, în ziua aia o să fie ocupat cu o afacere de cea mai mare importanţă? Ori o să-mi îndruge te miri ce altă scuză?

— Sau chiar că e încântat să vină la nunta fiicei sale şi vrea să o asigure că, în ciuda problemelor lor, ea o să-l aibă alături la masa de onoare!

— Pe taică-meu îl doare drept în cot de onoruri; dacă ar veni, ar prefera să fie aşezat lângă vestiar, cu condiţia ca tânăra care se ocupă de haine să fie bine făcută!

— Nu-l mai urî atâta şi sună-l, Julia. Oh, dar, la urma urmei, fă ce vrei, parcă văd că ai să stai tot timpul să-i pândeşti sosirea, în loc să te bucuri de nuntă.

— Şi, uite aşa, am să uit că nu mă pot atinge de fursecuri, ca să nu fac explozie în rochia pe care mi-ai ales-o tu!

— Mi-ai zis-o, scumpo! fluieră Stanley, îndreptându-se spre uşa magazinului. O să luăm masa într-o zi când o să fii în toane mai bune.

Julia aproape că se împiedică, în timp ce cobora de pe estradă. Alergă după el. Îl prinse de umăr şi, de data asta, ea îl strânse în braţe.

— Iartă-mă, Stanley, nu voiam să spun asta, îmi pare nespus de rău.

— Îţi pare rău în privinţa lui taică-tău sau a rochiei pe care ţi-am ales-o şi ajustat-o atât de prost? Îţi atrag atenţia că nici coborârea dezastruoasă, nici cavalcada ta prin magazinul ăsta pârlit nu par să fi desfăcut vreun milimetru de cusătură!

— Rochia ta e perfectă, tu eşti cel mai bun prieten al meu, fără tine nici măcar n-aş putea visa să ajung la altar.

Stanley se uită la Julia, scoase din buzunar o batistă de mătase şi şterse ochii umezi ai prietenei lui.

— Vrei, cu adevărat, să traversez biserica la braţul unei lungane smucite, sau cea mai recentă măgărie a ta e să mă prezinţi drept ticălosul de taică-tău?

— Nu te umfla în pene, n-ai destule riduri ca să fii credibil în acest rol.

— Îţi făceam un compliment, bleago. Te mai întineream şi eu

niţel.

— Stanley, vreau ca tu să fii cel ce mă va conduce până la soţul meu! Cine altcineva decât tu?

El zâmbi, arătă spre telefonul Juliei şi spuse cu voce tandră:

— Cheamă-l pe taică-tău! O s-o muştruluiesc pe tâmpita asta de vânzătoare, care nu pare a şti ce-i aia client, să-ţi pregătească rochia pentru poimâine, şi noi haidem odată la masă. Acum, Julia, că mor de foame!

Stanley se întoarse pe călcâie şi se duse la casă. În drum, se uită cu coada ochiului la prietena lui, o văzu ezitând şi, în cele din urmă, telefonând. Profită de ocazie şi îşi scoase, cu discreţie, carnetul de cecuri, plăti rochia, retuşul şi adăugă un supliment, pentru ca totul să fie gata în patruzeci şi opt de ore. Îşi băgă bonul în buzunar şi se întoarse spre Julia, care tocmai închisese telefonul.

— Ei? o întrebă, nerăbdător. Vine?

Julia scutură din cap.

— De data asta ce pretext invocă pentru a-şi justifica absenţa?

Julia respiră adânc şi îl privi ţintă pe Stanley.

—E mort!

Cei doi prieteni rămaseră o clipă muţi, uitându-se unul la celălalt.

— Apăi, trebuie să-ţi spun că scuza asta este ireproşabilă! şopti Stanley.

— Ştii ceva? Eşti pur şi simplu tâmpit!

— Sunt derutat, n-am vrut să spun chestia asta, nici măcar nu ştiu ce m-a apucat. Sunt trist pentru tine, scumpo.

— Eu nu simt nimic, Stanley, n-am nici cea mai mică durere în suflet; nu-mi vine să vărs nici măcar o lacrimă.

— O să-ţi vină, fii pe pace! Încă nu-ţi dai seama.

— Ba tocmai că-mi dau seama.

— Vrei să-l suni pe Adam?

— Nu, nu acum, mai încolo.

Stanley se uită îngrijorat la prietena lui.

— Nu vrei să-i spui viitorului tău bărbat că taică-tău tocmai a murit?

— A murit aseară, la Paris; corpul o să-i fie adus în ţară cu avionul, înmormântarea o să aibă loc peste patru zile, adăugă ea cu o voce abia auzită.

Stanley începu să numere pe degete.

— Sâmbăta asta? spuse şi se holbă.

— Chiar în după-amiaza nunţii mele…, murmură Julia.

Stanley se duse imediat la casieră, îşi recuperă cecul şi o trase pe Julia în stradă.

— Te invit eu la masă!

*

New Yorkul se scălda în lumina aurie a lui iunie. Cei doi prieteni traversară Ninth Avenue şi se îndreptară spre *Pastis,* o braserie franţuzească, adevărată instituţie a acestui cartier aflat în plină mutaţie. În cursul ultimilor ani, vechile depozite din Meat Packing District îşi cedaseră locul firmelor de lux şi celor mai căutaţi creatori de modă. Hoteluri prestigioase şi magazine răsăriseră ca prin farmec. Vechiul drum de fier care trecea prin mijlocul străzii fusese transformat într-o bandă verde ce ajungea până în Tenth Street. Aici, o veche uzină reconvertită adăpostea o piaţă bio la parter, precum şi societăţi de producţie şi agenţii publicitare la celelalte etaje. La cinci, îşi avea şi Julia biroul. Malurile Hudsonului, reamenajate, le ofereau o lungă promenadă cicliştilor, amatorilor de jogging şi îndrăgostiţilor ce stăteau pierduţi în visurile lor, pe băncile manhattaniene ale lui Woody Allen. Începând de joia seara, cartierul nu se mai golea de vizitatorii veniţi din New Jerseyul învecinat; aceştia treceau râul ca să se plimbe pe străzi şi să se distreze în numeroasele baruri sau restaurante la modă.

După ce se aşez ară la o masă de pe terasa localului, Stanley comandă două cappuccino.

— Ar fi trebuit să-l sun deja pe Adam, spuse Julia, cu un aer vinovat.

— Dacă voiai să-i spui că tocmai a murit taică-tău, da, ar fi trebuit să-l informezi deja, fără nici o îndoială. Acum, dacă voiai să-l anunţi că trebuie să vă amânaţi nunta şi să le daţi de veste preotului, restaurantului, invitaţilor şi, de bună seamă, părinţilor lui, hai să spunem că treaba mai poate aştepta puţin. E o vreme de vis, mai lasă-l o oră, încă nu-i strica ziua. Şi, apoi, eşti în doliu, asta îţi dă nişte drepturi, măcar profită de ele!

— Cum să-i dau asemenea veste?

— Scumpo, ar trebui şi el să înţeleagă că e destul de greu să-ţi îngropi tatăl şi să te măriţi în aceeaşi zi; şi, chiar dacă mă bate

gândul că ar putea fi tentat de o asemenea idee, treaba ar fi destul de nelalocul ei. Dar cum de s-a putut întâmpla una ca asta? Doamne Dumnezeule!

— Crede-mă, Stanley, că Dumnezeu n-are nici un amestec aici; numai şi numai taică-meu a ales această dată.

— Nu cred eu că s-a hotărât taman aseară, la Paris, să moară numai ca să-ţi strice ţie nunta, chiar dacă admit că a dat dovadă de oarecare rafinament în ceea ce priveşte alegerea locului!

— Nu-l cunoşti! Ca să mă bage-n boală, ar fi în stare de orice!

— Hai, bea-ţi ceaşca de cappuccino! Să ne bucurăm de baia asta de soare şi, după aia, să-l sunăm pe exviitorul tău bărbat!

2

Roţile avionului 747 Cargo al companiei Air France scrâşniră pe pista aeroportului John Fitzgerald Kennedy. De la marile ferestre ale clădirii centrale, Julia privea sicriul masiv, de acaju, care cobora pe banda rulantă din pântecele aparatului, spre dricul parcat pe pistă. Un ofiţer de la poliţia aeroportuară veni s-o caute în sala de aşteptare. Escortată de secretarul tatălui, de logodnic şi de prietenul ei cel mai bun, Julia urcă într-o mică maşină utilitară, care o duse până la avion. Un responsabil al vămii americane o aştepta lângă carlingă ca să-i înmâneze un plic ce conţinea câteva documente administrative, un ceas şi un paşaport.

Julia îl răsfoi. Câteva vize atestau pe unde călătorise Anthony Walsh în ultimele luni de viaţă. Sankt Petersburg, Berlin, Hong Kong, Bombay, Saigon, Sidney. Atâtea oraşe pe care nu le cunoştea, atâtea ţări pe care şi-ar fi dorit să le viziteze împreună cu el!

În timp ce patru bărbaţi se agitau în jurul sicriului, Julia se gândea iar şi iar la lungile călătorii pe care tatăl ei le făcea pe vremea când ea era încă o fetiţă şi se bătea pentru te miri ce nimicuri în timpul recreaţiei.

Câte nopţi nu veghease, pândindu-i întoarcerea, câte dimineţi nu sărise pe trotuar, în drum spre şcoală, inventând un şotron imaginar şi spunându-şi în gând că, dacă jocul se încheia bine, însemna că tatăl ei avea să vină negreşit! Şi, apoi, câteodată,

după rugăciuni înălţate în van nopţi de-a rândul, dorinţa i se îndeplinea: uşa camerei se deschidea, trasând pe parchet o dâră de lumină magică, pe care se profila umbra lui Anthony Walsh. Atunci, el venea să se aşeze la capătul patului ei şi lăsa pe cuvertură un obiect micuţ, ca să-l descopere Julia, când avea să se trezească din somn. Aceasta era lumina ce marcase copilăria Juliei: un tată care îi aducea din fiecare escală fiicei sale obiectul unic ce povestea câte ceva despre călătoria încheiată. O păpuşă din Mexic, un penel din China, o statuetă de lemn din Ungaria, o brăţară din Guatemala erau adevăratele ei comori.

Şi, apoi, venise vremea când mama începuse să dea primele semne de boală. Cea dintâi amintire: jena pe care o simţise într-o duminică, la cinema, când mama întrebase în toiul filmului de ce era stinsă lumina. Memoria mamei se transforma neîncetat într-o strecurătoare cu găurele mici şi apoi din ce în ce mai mari. Pierderile de memorie o făceau să confunde bucătăria cu salonul de muzică şi să scoată nişte ţipete greu de îndurat, pentru că pianul cu coadă dispăruse... Dispariţie de materie din pricina căreia uita numele celor din casă. Abis, în ziua când exclamase, privind-o pe Julia: "Dar ce face copiliţa asta aşa de frumoasă în casa mea?" Vid infinit, în acel îndepărtat decembrie, când fusese luată de ambulanţă, după ce dăduse foc rochiei de casă de pe ea, încremenită şi încă fermecată de această putere pe care o descoperise aprinzându-şi o ţigară. Ea, care nu fuma.

O mamă care murise, după câţiva ani, într-o clinică din New Jersey, fără să-şi mai fi recunoscut vreodată fiica. Adolescenţa Juliei se născuse sub semnul doliului; fata era sătulă de prea numeroasele seri în care îşi repeta lecţiile, supravegheată de secretarul particular al tatălui ei, în timp ce acesta îşi vedea de călătoriile tot mai dese, tot mai îndelungate. Colegiul, universitatea, absolvirea universităţii, după care Julia se lăsase, în sfârşit, în voia singurei sale pasiuni, aceea de a inventa personaje, de a le da formă cu ajutorul cernelurilor colorate, de a le da viaţă pe ecranul computerului. Animale devenite aproape umane, însoţitoare şi complice pline de fidelitate, care binevoiau să-i zâmbească dintr-o simplă trăsătură de creion şi cărora ea le usca lacrimile cu o simplă ştersătură de gumă.

— Domnişoară, acest act de identitate este într-adevăr al tatălui dumneavoastră?

Vocea agentului vamal o aduse pe Julia la realitate.

Ea îi confirmă cu o simplă mişcare a capului. Bărbatul îşi puse iscălitura pe un formular şi o ştampilă pe fotografia lui Anthony Walsh. Ultima ştampilă de pe un paşaport în care parafele cu numele oraşelor nu aveau să mai spună decât poveşti despre o absenţă.

Sicriul fu încărcat într-un break lung şi negru. Stanley urcă lângă şofer. Adam îi deschise Juliei portiera, plin de atenţii faţă de tânăra femeie cu care ar fi trebuit să se căsătorească în acea după-amiază. Cât despre secretarul particular al lui Anthony Walsh, acesta se aşeză pe o strapontină, în fundul maşinii, cel mai aproape de trupul neînsufleţit. Convoiul se puse în mişcare şi părăsi zona aeroportului, luându-o pe autostrada 678.

Maşina se îndrepta spre nord. Nimeni nu vorbea. Wallace nu pierdea din ochi cutia în care se afla corpul fostului său patron. Stanley îşi privea mâinile, Adam se uita la Julia, iar Julia contempla peisajul cenuşiu al periferiei New Yorkului.

— Pe unde o luaţi? îl întrebă pe şofer, când se apropie drumul lateral, ce ducea în Long Island.

— Pe Whitestone Bridge, doamnă, îi răspunse acesta.

— N-aţi putea să treceţi pe podul Brooklyn?

Şoferul îşi puse în funcţie semnalizatorul *şi* schimbă imediat banda.

— Este un ocol imens, şopti Adam, drumul lui era mai scurt.

— Oricum, ziua asta e bulită; măcar să-i facem şi lui o plăcere.

— Cui? întrebă Adam.

— Tatălui meu. Să-i oferim pentru o ultimă oară un drum prin Wall Street, TriBeCa, SoHo şi, de ce nu, prin Central Park.

— De bulită, ziua e ea bulită, trebuie să recunosc. Aşa că, dacă vrei să-i faci o plăcere... Dar o să trebuiască să-i spunem preotului că întârziem, preciză Adam.

— Îţi plac câinii, Adam? întrebă Stanley.

— Da, mă rog, aşa cred. Dar ei nu mă prea iubesc. De ce?

— N-are a face; e doar aşa, o idee..., răspunse Stanley, deschizând larg geamul de pe partea lui.

Convoiul traversă insula Manhattan de la sud la nord şi, după o oră, ajunse în 233-rd Street.

La intrarea principală a cimitirului Woodlawn, bariera se ridică. Maşina o luă pe un drum îngust, trecu printr-un spaţiu circular, lăsă în urmă un şir de mausolee, traversă un pasaj peste lac şi se opri în faţa aleii unde un mormânt proaspăt săpat avea să-şi

primească în curând viitorul ocupant.

Un slujitor al Bisericii îi aştepta. Sicriul fu pus pe două suporturi, deasupra gropii. Adam se duse către preot, pentru a pune la punct ultimele amănunte ale ceremoniei. Stanley o luă pe Julia pe după umeri.

— La ce te gândeşti? o întrebă.

— La ce mă gândesc exact în clipa de faţă, când îmi înmormântez tatăl cu care n-am mai vorbit de ani de zile? Dragă Stanley, îmi pui întotdeauna nişte întrebări derutante!

— De data asta, sunt serios; la ce te gândeşti exact în clipa de faţă? Este important să-ţi aminteşti de momentele astea. Ele vor face parte întotdeauna din viaţa ta, crede-mă!

— Mă gândeam la mama. Mă întrebam dacă o să-l recunoască, acolo sus, printre nori, sau dacă rătăceşte mereu în uitarea ei.

— Acum, crezi în Dumnezeu?

— Nu, dar nu eşti niciodată la adăpost de o veste bună.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, scumpa mea Julia, şi jură-mi că n-o să râzi de mine, dar, pe măsură ce trec anii, cred tot mai mult în Dumnezeu.

Julia schiţă un zâmbet trist.

— De fapt, dacă mă gândesc la tata, nu sunt prea sigură că existenţa lui Dumnezeu ar fi o veste bună.

— Preotul întreabă dacă suntem toţi, vrea să ştie dacă poate începe, spuse Adam, revenind lângă ei.

— Nu suntem decât noi patru, răspunse Julia, făcându-i semn secretarului tatălui său să se apropie. Asta e soarta marilor călători, a piraţilor solitari. Familia şi prietenii lor nu sunt decât nişte cunoştinţe risipite în cele patru zări… Iar cunoştinţele vin rareori, de departe, la o înmormântare; asta e o împrejurare în care nu mai poţi nici să faci servicii, nici să acorzi favoruri cuiva. Te naşti singur şi mori singur.

— Chestia asta a spus-o Buda, iar taică-tău era un irlandez cât se poate de catolic, scumpo, răspunse Adam.

— Un doberman, ţi-ar trebui un doberman cât toate zilele, Adam! oftă Stanley.

— Da’ pe tine ce te-a apucat de vrei să-mi tot pui în braţe un câine?

— Nimic, las-o-ncurcată!

Preotul se apropie de Julia şi-i spuse cât îi părea de rău că

trebuie să slujească la o asemenea ceremonie, când el ar fi vrut atât de mult să-i celebreze azi căsătoria.

— Nu puteţi să împuşcaţi doi iepuri dintr-o dată? îl întrebă Julia. Pentru că, la urma urmei, ne cam doare în cot de invitaţi. Pentru Patronul dumneavoastră, intenţia contează, nu?

Stanley nu-şi putut stăpâni un hohot de râs din toată inima, în timp ce preotul se arătă indignat.

— Vai, domnişoară!

— Vă asigur că nu-i o idee chiar aşa de prostească; în felul ăsta, ar fi asistat şi tata la cununia mea!

— Julia! o mustră de data asta Adam.

— Bun; vasăzică, după părerea unanimă, e o idee proastă, admise Julia.

— Vreţi să spuneţi câteva cuvinte? întrebă preotul.

— Aş vrea atât de mult, spuse ea, fixând cu privirea sicriul. Poate dumneata, Wallace? îi propuse secretarului particular al tatălui său. La urma urmei, i-ai fost cel mai credincios prieten.

— Cred că nici eu n-aş fi în stare, domnişoară, răspunse secretarul, şi, apoi, tatăl dumneavoastră şi cu mine ne înţelegeam, de obicei, în tăcere. Poate doar un singur cuvânt, dacă îmi îngăduiţi, dar nu lui, ci dumneavoastră. În ciuda tuturor defectelor pe care i le atribuiaţi, să ştiţi că era un om câteodată dur, adesea plin de haz, ba chiar extravagant, dar un om bun, fără nici o îndoială, şi vă iubea.

— Ei bine, dacă socoteala mea e corectă, a spus ceva mai mult decât un cuvânt, tuşi uşor Stanley, văzând că ochii Juliei se umezeau.

Preotul spuse o rugăciune şi îşi închise ceaslovul. Sicriul lui Anthony Walsh începu să coboare încet în groapă. Julia îi întinse un trandafir secretarului tatălui său. Bărbatul zâmbi şi îi dădu floarea înapoi.

— După dumneavoastră, domnişoară.

Atingând lemnul sicriului, petalele se risipiră; alţi trei trandafiri căzură, la rândul lor, apoi cei patru însoţitori de pe ultimul drum al lui Anthony Walsh făcură cale întoarsă.

În capătul aleii, dricul îşi cedase locul unor limuzine.

Adam îşi luă logodnica de mână şi o trase spre una dintre maşini. Julia ridică ochii spre cer.

— Nici un nor; albastru, albastru, peste tot albastru, nici prea cald, nici prea frig, nici urmă de adiere, ce zi minunată pentru

nuntă era asta.

— Or să mai fie şi altele, nu te îngrijora, o asigură Adam.

— Ca asta? exclamă Julia, deschizând larg braţele. Cu un cer ca ăsta? Cu o asemenea temperatură? Cu copaci care explodează de verdeaţă? Cu raţe pe lac? Mă îndoiesc! Poate doar dacă aşteptăm până la primăvara viitoare.

— La toamnă o să fie la fel de frumos, crede-mă, şi apoi, de când îţi plac ţie raţele?

— Lor le place de mine! N-ai văzut câte erau adineauri pe lac, lângă mormântul lui taică-meu?

— Nu, n-am fost atent, răspunse Adam, puţin cam îngrijorat de brusca însufleţire a logodnicei lui.

— Erau cu zecile; zeci de raţe sălbatice, cu papionul la gât, care s-au lăsat pe lac exact atunci şi care au plecat de cum s-a terminat ceremonia. Sunt raţele care hotărâseră să vină la nunta MEA şi care mi s-au alăturat la înmormântarea tatălui meu!

— Julia, nu vreau să te supăr chiar astăzi, dar nu cred că raţele poartă papion.

— Ce ştii tu? Tu, ăsta, desenezi cumva raţe? Eu, da! Aşa că, dacă eu îţi spun că astea s-au îmbrăcat în costum de ceremonie, te rog să mă crezi! ţipă ea.

— De acord, iubirea mea, raţele tale erau în smoching; acum, hai să ne întoarcem acasă.

Stanley şi secretarul particular îi aşteptau lângă maşini. Adam o trase pe Julia după el, dar ea se opri în faţa unei pietre de mormânt din mijlocul întinsei peluze. Citi prenumele celei ce se odihnea la picioarele ei şi data naşterii, veche de un secol.

— O cunoşteai? întrebă Adam.

— E mormântul bunicii. De acum, toată familia mea se odihneşte în acest cimitir. Sunt ultima din neamul Walsh. Mă rog, cu excepţia câtorva sute de unchi, mătuşi, veri şi verişoare, nişte necunoscuţi care trăiesc în Irlanda, Brooklyn şi Chicago. Iartă-mă pentru adineauri, cred că m-a cam luat valul.

— Nu-i nimic; trebuia să ne căsătorim, şi, în loc de asta, îţi înmormântezi tatăl. E normal să fii zguduită.

Înaintară pe alee. Cele două maşini Lincoln erau doar la câţiva metri.

— Ai dreptate, continuă Adam, uitându-se şi el spre cer, e o zi superbă; taică-tău chiar că ne-a frecat la melodie până-n ultima lui clipă.

Julia înţepeni pe dată şi îşi trase brusc mâna din mâna lui.

— Nu te uita aşa la mine! o imploră Adam, doar ai spus-o chiar tu de cel puţin douăzeci de ori, de când ai fost anunţată de moartea lui.

— Da, eu pot s-o spun de câte ori vreau, dar tu nu! Urcă-te în prima maşină, cu Stanley, eu o s-o iau pe a doua!

— Julia! Îmi pare nespus de rău…

— Să nu-ţi pară! În seara asta, am nevoie să stau singură, la mine acasă, şi să aranjez lucrurile acestui tată care ne-a frecat la melodie până în ultima lui clipă, după cum spui tu.

— Dar nu eu spun asta, pentru Dumnezeu, tu spui! strigă Adam, în timp ce Julia se urca în limuzină.

— O ultimă chestie, Adam: în ziua cununiei, vreau raţe, raţe sălbatice cu gâtul verde, zeci de raţe! adăugă ea, trântind portiera.

Lincolnul dispăru după grilajul cimitirului. Înciudat, Adam se urcă în a doua maşină şi se instală pe bancheta din spate, la dreapta secretarului particular al lui Walsh.

— Sau poate un foxterier! E mic, dar muşcă tare … conchise Stanley, aşezat în faţă. Apoi îi făcu semn şoferului că poate demara.

3

Maşina care o ducea acasă pe Julia mergea încet pe Fifth Avenue, sub o aversă dezlănţuită brusc. Blocată în ambuteiajul care dura de minute întregi, Julia fixa vitrina unui mare magazin de jucării de la intersecţia cu 58th Street. Recunoscu vidra imensă de pluş cenuşiu-albăstrui.

Tilly se născuse într-o după-amiază de sâmbătă asemănătoare acesteia, când ploaia era atât de puternică, încât formase, în cele din urmă, râuleţe ce curgeau pe lângă ferestrele biroului în care lucra Julia. Pierdută în gânduri, îşi imagina că şuvoaiele deveneau râuri; marginile de lemn ale ferestrei se transformau într-un estuar din Amazonia, iar grămada de frunze măturată de ploaie, casa unui mic mamifer, pe care potopul era gata s-o ia cu el, lăsând familia vidrelor în cea mai mare disperare.

Noaptea care urmase fusese la fel de ploioasă. Singură în marea sală a calculatoarelor ce aparţineau studioului de

animaţie unde era angajată, Julia schiţa se atunci primele trăsături ale personajului său. Îi era cu neputinţă să socotească miile de ore pe care le petrecuse în faţa ecranului ei, desenând, colorând, animând, inventând fiecare expresie, fiecare mimică ce avea să dea viaţă vidrei azurii. Îi era cu neputinţă să-şi amintească mulţimea de şedinţe la ore târzii, numărul de weekenduri pe care le petrecuse istorisind povestea lui Tilly şi alor ei. Succesul pe care l-ar fi obţinut desenul animat ar fi fost răsplata pentru cei doi ani de muncă ai Juliei şi ai celor cincizeci de colaboratori ce lucraseră sub conducerea ei.

— Cobor aici, o să mă întorc pe jos, îi spuse Julia şoferului.

Acesta îi atrase atenţia că furtuna era violentă.

— Ăsta e chiar primul lucru care îmi place astăzi, îi declară Julia, închizând deja portiera în urma ei.

Şoferul aproape că nici nu avu timp s-o vadă alergând spre magazinul de jucării. Ce conta aversa, când, din spatele vitrinei, Tilly părea să-i zâmbească, bucuroasă de vizita ei. Julia nu se putu împiedica să-i facă un semn; spre marea ei surpriză, o fetiţă care stătea lângă uriaşa jucărie de pluş îi răspunse. Mama acesteia o luă brusc de mână şi încercă să se îndrepte spre ieşire, dar fetiţa se împotrivi şi se aruncă în braţele larg deschise ale vidrei. Julia urmărea scena. Fetiţa se agăţa de Tilly, în timp ce maică-sa o lovea peste degete, ca să-i dea drumul. Julia intră în magazin şi se duse spre ele.

— Ştiaţi că Tilly are puteri magice? întrebă Julia.

— Dacă o să am nevoie de o vânzătoare, am să vă fac semn, domnişoară, răspunse femeia, aruncând spre fetiţa sa o privire reprobatoare.

— Eu nu sunt vânzătoare, sunt mama ei.

— Poftim? vorbi mama de familie, ridicând tonul.

Până la proba contrarie, eu sunt mama ei!

— Mă refeream la Tilly, jucăria de pluş care pare să se fi ataşat de fetiţa dumneavoastră. Eu am adus-o pe lume. Îmi permiteţi să i-o dăruiesc? Mă întristează s-o văd singură-singurică în vitrina asta din cale afară de luminată. Luminile puternice ale spoturilor îi vor decolora, în cele din urmă, blana, iar Tilly e atât de mândră de hăinuţa ei cenuşiu-albăstruie. Nici nu vă puteţi închipui câte ore ne-am căznit ca să-i găsim cele mai bune nuanţe pentru ceafă, gât, burtă, bot! Cele care să-i aducă din nou zâmbetul, după ce căsuţa ei a fost înghiţită de

fluviu!

— Tilly a dumneavoastră o să rămână în acest magazin, iar fiica mea o să se înveţe minte, să rămână lângă mine când ne plimbăm în oraş! răspunse mama, trăgându-şi copila de braţ atât de tare, încât aceasta fu nevoită să dea drumul labei uriaşe.

— Tilly ar fi mulţumită să aibă o prietenă, insistă Julia.

— Vreţi să-i faceţi pe plac unei jucării de pluş? întrebă mama, uluită.

— Astăzi este o zi niţel mai deosebită, Tilly şi cu mine am fi fericite, şi fetiţa dumneavoastră la fel, cred eu. Un singur da ca să ne fericiţi pe toate trei. Pentru aşa ceva, cred că merită să mai reflectaţi, nu-i aşa?

— Ei bine, nu! Alice n-o să primească nici un cadou, cu atât mai puţin de la o necunoscută. Bună seara, domnişoară! spuse femeia, îndepărtându-se.

— Alice îl merită cu prisosinţă. Să nu-mi veniţi peste zece ani să vă plângeţi! strigă Julia, stăpânindu-şi furia.

Mama se întoarse şi o privi de sus.

— Dumneavoastră, domnişoară, aţi născut o jucărie de pluş, iar eu un copil, aşa că ţineţi-vă pentru dumneavoastră lecţiile de viaţă, dacă nu vă e cu supărare!

— E adevărat, fetiţele nu sunt ca jucăriile de pluş; dacă le răniţi, nu puteţi să le cârpiţi, după aceea!

Femeia ieşi indignată din magazin. Mama şi fiica se îndepărtară pe Fifth Avenue fără să privească în urmă.

— Iartă-mă, scumpa mea Tilly, îi spuse Julia jucăriei de pluş, cred că nu prea am dat dovadă de diplomaţie. Tu mă cunoşti, ăsta nu e chiar punctul meu forte. Dar, fii pe pace, o să-ţi găsim o familie cumsecade numai şi numai pentru tine, ai să vezi.

Directorul, care nu pierduse nimic din scenă, se apropie.

— Ce plăcere să vă văd, domnişoară Walsh, a trecut o lună întreagă de când n-aţi mai fost pe aici.

— Am avut mult de lucru în ultimele săptămâni.

— Avem un succes nebun cu creaţia dumneavoastră, e al zecelea exemplar pe care îl comandăm. Patru zile în vitrină şi, hop, dispar imediat, o asigură directorul magazinului, punând jucăria la locul ei. Cu toate că asta e aici de aproape două săptămâni, dacă nu mă înşel. Dar, cu vremea asta…

— Vremea n-are nici un amestec, răspunse Julia. Această Tilly este cea adevărată, aşa că se lasă mai greu, trebuie să-şi aleagă

ea însăşi familia în care va intra.

— Domnişoară Walsh, chestia asta mi-o spuneţi de fiecare dată când veniţi să ne vedeţi, răspunse directorul, înveselit.

— Toate sunt originale, afirmă Julia, salutându-l.

Ploaia se oprise; Julia părăsi magazinul şi plecă pe jos spre capătul de jos al Manhattanului. Silueta ei dispăru în mulţime.

*

Copacii de pe Horatio Street se încovoiau sub povara frunzişului ud. Acum, spre seară, soarele reapăruse, în sfârşit, pregătindu-se să se culce în apele Hudsonului. O lumină blândă, purpurie, poleia străduţele din West Village. Julia îl salută pe patronul micului restaurant grecesc din faţa casei sale; bărbatul, ocupat să-şi aranjeze mesele de pe terasă, îi răspunse şi o întrebă dacă vrea să-i rezerve o masă. Julia îi refuză cu politeţe oferta şi-i făgădui că o să vină să-şi ia brunch-ul a doua zi, de dimineaţă.

Răsuci cheia în broasca uşii de la intrarea micii clădiri în care locuia şi urcă scara până la etajul întâi. Stanley o aştepta, stând pe ultima treaptă.

— Cum ai intrat?

— Cu Zimoure, şeful magazinului de la tine, de la parter. Ducea cutiile de carton la subsol, eu l-am ajutat, am intrat în vorbă, am discutat despre ultima lui colecţie de pantofi, pur şi simplu o minune. Dar cine mai poate să-şi ofere asemenea opere de artă, în ziua de azi?

— Dacă iei în consideraţie gloata care intră şi iese în permanenţă de la el, în weekend, cu braţele pline de pachete, crede-mă că multă lume, răspunse Julia. Ai nevoie de ceva? îl întrebă, deschizând uşa apartamentului.

— Nu; dar tu, de companie, ai, fără nici o îndoială.

— Cu mutra ta de spaniel bătut de soartă, nu ştiu care dintre noi doi e mai apăsat de singurătate.

— Ei bine, ca să-ţi cruţ amorul propriu, iau asupra mea întreaga responsabilitate pentru faptul că am venit aici fără să fiu invitat!

Julia îşi scoase pardesiul şi îl aruncă pe un fotoliu de lângă şemineu. În încăpere se simţea parfumul delicat al glicinei care se întindea pe toată faţada de cărămidă roşie.

— Casa ta e chiar încântătoare, exclamă Stanley, lăsându-se să cadă pe canapea.

— Măcar am reuşit şi eu să fac ceva, anul ăsta, spuse Julia, deschizând frigiderul.

— Ce-ai reuşit?

— Să aranjez etajul vechiturii ăsteia de casă. Vrei o bere?

— Moartea siluetei! Un pahar de vin roşu se poate?

Julia puse la iuţeală două tacâmuri pe masa de lemn, aşeză şi o farfurie cu brânzeturi, destupă o sticlă, inseră un disc cu Count Basie în lectorul CD şi-i făcu semn lui Stanley să ia loc în faţa ei. Stanley privi eticheta cabernetului şi scoase un fluierat admirativ.

— O adevărată cină sărbătorească, replică Julia, aşezându-se la masă. Abstracţie făcând de lipsa celor două sute de invitaţi şi a câtorva fursecuri, ne-am putea crede, dacă închidem ochii, la petrecerea mea de nuntă.

— Vrei să dansezi, scumpo? întrebă Stanley.

Şi, mai înainte ca Julia să-i poată răspunde, o sili să se ridice şi să se avânte cu el într-un swing.

— Vezi că este totuşi o seară de sărbătoare, spuse el, râzând.

Julia îşi puse capul pe umărul lui.

— Ce m-aş face fără tine, bătrânul meu Stanley?

— Nimic, dar eu, unul, ştiam asta de mult.

Melodia se termină şi Stanley se întoarse la locul lui.

— Măcar l-ai sunat pe Adam?

Julia profitase de lunga preumblare şi îi ceruse scuze viitorului său bărbat. Adam îi înţelegea nevoia de a fi singură. El era cel ce îşi făcea reproşuri pentru felul în care se purtase la înmormântare. Mama lui, cu care vorbise după ce se întorsese de la cimitir, îl mustrase pentru lipsa de delicateţe. Adam pleca în cursul serii la casa de la ţară a părinţilor săi, ca să-şi petreacă, alături de familie, restul weekendului.

— Sunt unele momente în care mă întreb dacă taică-tău n-a făcut bine când şi-a aranjat înmormântarea chiar azi, şopti Stan1ey, turnându-şi încă un pahar de vin.

— Tu nu-l iubeşti chiar deloc!

— N-am zis niciodată aşa ceva!

— Am fost singură trei ani, într-un oraş în care se află două milioane de celibatari. Adam este curtenitor, generos, atent şi îndatoritor. Îmi acceptă programul ăsta imposibil. Se dă peste

cap ca să mă facă fericită şi, mai presus de orice, mă iubeşte, Stanley. Aşa că fă-mi plăcerea şi fii mai îngăduitor cu el.

— Dar n-am nimic cu logodnicul tău, este perfect! Numai că eu aş fi preferat să văd în viaţa ta un bărbat care să te cucerească, indiferent dacă e plin de defecte, în loc de unul care să te lege de el doar pentru că are unele calităţi.

— Ce uşor îţi e să-mi dai lecţii. Dar, atunci, tu de ce eşti singur?

— Nu sunt singur, scumpa mea Julia, sunt văduv, nu-i acelaşi lucru. Dacă omul pe care-l iubeam a murit, nu înseamnă că m-a părăsit. Ar fi trebuit să vezi cât de frumos era Edward chiar şi pe patul de spital. Boala nu-i luase nimic din semeţie. Chiar şi ultima lui frază era plină de umor.

— Care a fost fraza asta? întrebă Julia, luându-l pe Stanley de mână.

— Te iubesc!

Cei doi prieteni rămaseră tăcuţi, privindu-se unul pe celălalt. Stanley se ridică, îşi puse vestonul şi o sărută pe Julia pe frunte.

— Mă duc la culcare. În seara asta, ai câştigat. Criza de singurătate mă aşteaptă pe mine.

— Mai stai puţin. Cu aceste ultime cuvinte, el voia să-ţi spună, cu adevărat, că te iubeşte?

— Măcar atât, de vreme ce murea pentru că mă înşelase, spuse Stanley, cu un zâmbet.

*

A doua zi, de dimineaţă, Julia, care adormise pe canapea, deschise ochii şi descoperi că Stanley avusese grijă s-o acopere cu un pled. După câteva clipe, găsi un bileţel strecurat sub bolul cu cereale pentru micul dejun. Citi: "Oricâte măgării ne-am azvârli în nas, eşti prietena mea cea mai bună şi te iubesc, Stanley".

4

La ora zece, Julia ieşi din apartament, hotărâtă să-şi petreacă ziua la birou. Avea lucrări rămase în urmă şi nu-i folosea la nimic să stea în casă şi să se învârtească în jurul cozii ori, chiar mai

rău, să aranjeze chestii ce ar fi fost, fără doar şi poate, din nou în dezordine, după câteva zile. Totodată, ar fi fost inutil să-l sune pe Stanley, care probabil că încă mai dormea; duminica — doar dacă nu-l dădeai jos din pat ca să-l târâi la un brunch sau făgăduindu-i nişte pancakes cu scorţişoară — acesta nu făcea ochi decât pe la jumătatea după-amiezii.

Horatio Street era încă pustie. Julia Îşi salută câţiva vecini instalaţi pe terasa *Pastis-ului* şi acceleră pasul. Mergând în sus, pe 9th Avenue, îi trimise lui Adam un mesaj tandru, pe mobil, şi, după două intersecţii, intră în clădirea Chelsea Farmer’s Market. Liftierul o duse la ultimul etaj. Ea îşi strecură legitimaţia în fanta lectorului care străjuia intrarea în birouri şi deschise uşa grea, de metal.

Trei graficieni erau la locul de muncă. După mutra lor şi după numărul păhărelelor de cafea, care zăceau storcite în fundul coşurilor de gunoi, Julia înţelese că-şi petrecuseră noaptea acolo. Prin urmare, problema care îi mobiliza echipa de câteva zile nu fusese rezolvată. Nimeni nu izbutise să stabilească algoritmul savant care să dea viaţă unei unităţi de libelule ce trebuia, pasămite, să apere un castel de iminenta invazie a unei armate de manta religioasă. Planificarea afişată pe perete arăta că atacul era programat pentru luni. Dacă escadrila nu decola până atunci, fie cădea castelul în mâna duşmanului, fie întârzia mult prea mult noul desen animat; or cele două opţiuni erau de neconceput.

Julia îşi trase scaunul cu rotile şi se aşeză între colaboratorii săi. După ce verifică mersul lucrărilor, se hotărî să pună în aplicare procedura de urgenţă. Ridică receptorul telefonului şi îşi chemă toţi membrii echipei, unul după altul. Scuzându-se în faţa fiecăruia că îi strică după-amiaza de duminică, îi convocă, într-o oră, în sala de şedinţe. Era musai să treacă din nou în revistă toate datele, stând acolo până în zori, astfel încât dimineaţa de luni să nu treacă fără ca libelulele să invadeze cerul de la Enowkry.

Şi, în timp ce prima echipă depunea armele, Julia cobora în goană la piaţă, ca să umple două cartoane cu produse de patiserie şi sandviciuri de tot felul, pentru hrana trupelor ei.

Până la prânz, treizeci şi şapte de persoane răspunseseră prezent la apel. Atmosfera calmă care domnise în birouri la orele dimineţii, fu înlocuită de cea asemănătoare unui stup, unde

graficienii, coloriştii, programatorii şi experţii în animaţie schimb au între ei rapoarte, analize şi idei dintre cele mai năstruşnice.

La ora şaptesprezece, o pistă descoperită de un foarte proaspăt recrut stârni o mare fierbere, urmată de convocarea unei întruniri în marea sală de şedinţe. Charles, tânărul informatician recent angajat, pentru a le întări forţele, avea la activ doar opt zile de serviciu. Când Julia îi ceru să ia cuvântul ca să-şi expună teoria, băiatului începu să-i tremure glasul şi nu mai reuşi să scoată decât nişte bâiguieli. Nici şeful de echipă, care începu să râdă de „elocinţa” lui, nu-i uşură sarcina. Asta numai până ce degetele tânărului începură să alerge cu hotărâre pe tastatura computerului minute lungi, răstimp în care, în spatele lui, se auzea băşcălia celorlalţi; băşcălie ce încetă cu desăvârşire când o libelulă începu să bată din aripi în mijlocul ecranului, descriind un cerc perfect pe cerul Enowkry-ului.

Julia fu prima care îl felicită, iar cei treizeci şi cinci de colegi îl aplaudară. Mai rămânea acum să le facă şi pe celelalte şapte sute patruzeci de libelule în armură să decoleze. De data asta, tânărul informatician, mai sigur de el, expuse metoda grafică pe baza căreia putea fi multiplicată formula lui. În timp ce îşi detalia proiectul, se auzi soneria telefonului. Colaboratorul care răspunse îi făcu semn Juliei: apelul era pentru ea şi părea urgent. Ea îi şopti vecinului de alături să reţină bine explicaţiile pe care le dădea Charles şi ieşi din încăpere, ca să ia legătura din biroul său.

*

Julia recunoscu imediat vocea domnului Zimoure, directorul magazinului de la parterul casei din Horatio Street. Cu siguranţă că ţevile din apartamentul ei îşi dăduseră din nou sufletul. Mai mult ca sigur, apa şiroia din tavan, peste colecţiile de pantofi ale domnului Zimoure. Pantofi care, în perioada de solduri, costau cât jumătate din leafa ei pe o lună, perechea. Julia ştia asta, cu atât mai mult cu cât i-o spusese chiar agentul său de asigurări, care îi înmânase anul trecut un cec gras domnului Zimoure, ca despăgubire pentru daunele pricinuite de ea. Când plecase de acasă, Julia uitase să închidă robinetul care îi alimenta vechitura aia de maşină de spălat rufe, dar cine nu uită, măcar o dată în viaţă, genul ăsta de detalii?

În ziua aceea, agentul de asigurări o avertizase că era ultima oară când mai plătea un incident de asemenea natură. Agentul binevoise să-şi convingă compania să nu rezilieze, pur şi simplu, poliţa Juliei, şi asta doar fiindcă Tilly era personajul preferat al copiilor lui şi salvatoarea dimineţilor de duminică, de când le cumpărase DVD-ul cu desenul animat.

Cât priveşte relaţiile Juliei cu domnul Zimoure, treaba implicase mult mai multe eforturi. O invitaţie la masa de Ziua Recunoştinţei, organizată la Stanley acasă, rugămintea de a se lăsa cuprins de spiritul Crăciunului, ca şi multe alte atenţii au contribuit la restabilirea unui climat normal între cei doi vecini. Ipochimenul avea o fire destul de puţin binevoitoare, teorii despre toate cele şi nu râdea decât de propriile-i bancuri. Ţinându-şi răsuflarea, Julia aşteptă ca interlocutorul să-i anunţe întinderea catastrofei.

— Domnişoară Walsh…

— Domnule Zimoure, orice s-a întâmplat, să ştiţi că regret nespus de mult.

— Nu la fel de mult ca mine, domnişoară Walsh, am o aglomeraţie nebună în magazin şi multe alte lucruri de făcut, ca să mă mai ocup şi de problemele dumneavoastră de livrare, atunci când nu sunteţi acasă.

Julia încercă să-şi astâmpere bătăile inimii şi să înţeleagă despre ce era vorba.

— Ce livrare?

— Păi, asta să-mi spuneţi dumneavoastră, domnişoară!

— Îmi pare nespus de rău, eu n-am comandat nimic; şi, în orice caz, cer ca toate comenzile să-mi fie livrate la birou.

— Ei bine, se pare că de data asta nu-i aşa. Am un camion enorm oprit în faţa vitrinei mele. Duminica e ziua mea cea mai importantă, iar chestia asta îmi pricinuieşte un prejudiciu considerabil. Vlăjganii ăia doi, care au descărcat lada expediată pe numele dumneavoastră, refuză să plece până ce nu o primeşte cineva. Eu atâta vă întreb: ce facem?

— O ladă?

— Exact asta v-am şi spus, vreţi să vă repet totul, în timp ce clientela mea îşi pierde răbdarea?

— Sunt dezorientată, domnule Zimoure, vorbi din nou Julia, nu ştiu ce să vă spun.

— Spuneţi-mi, de exemplu, când puteţi ajunge aici, ca să-i

informez pe aceşti domni cât timp o să pierdem mulţumită dumneavoastră.

— Dar mi-e absolut imposibil să vin acum, sunt în toiul lucrărilor…

— Adică dumneavoastră credeţi cumva că eu mă ocup de făcut prăjituri, domnişoară Walsh?

— Domnule Zimoure, eu nu aştept nici un fel de livrare, nici plic, nici pachet şi, cu atât mai puţin, o ladă! Vă spun din nou, cu siguranţă e vreo greşeală!

— Dacă pe borderoul pe care îl pot citi fără ochelari, de la vitrina mea — fiindcă acest colet al dumneavoastră este depus în faţa magazinului meu — figurează numele dumneavoastră, scris cu litere de-o şchioapă, deasupra adresei noastre comune şi dedesubtul cuvântului „fragil”, înseamnă că este vorba, probabil, de o uitare din partea dumneavoastră! N-ar fi prima oară când memoria vă joacă feste, nu?

Cine Dumnezeu să fi stat în spatele acestui colet? Să fi fost, cumva, vreun cadou de la Adam, vreo comandă de care uitase ea, vreun echipament de birou pe care îl comandase, din greşeală, pe adresa de acasă? Oricum, Julia nu putea lăsa baltă echipele pe care le convocase la studio, într-o zi de duminică. Tonul domnului Zimoure impunea găsirea unei soluţii cât se poate de repede, cu alte cuvinte, imediat.

— Cred că am o rezolvare pentru problema noastră, domnule Zimoure. Cu ajutorul dumneavoastră, putem ieşi din acest impas.

— Apreciez încă o dată spiritul dumneavoastră matematic. Dacă mi-aţi fi spus că puteţi rezolva ceea ce, până în clipa de faţă, era doar problema dumneavoastră, şi nu a mea, fără să mă implicaţi, pentru asta, încă o dată, m-aţi fi uluit, domnişoară Walsh. Prin urmare, vă ascult!

Julia îi destăinui că ascundea o dublură a cheii de la apartamentul ei sub covorul de pe scară, în dreptul celei de-a şasea trepte. Era de-ajuns să le numere. Şi, daca nu era la a şasea, era la a şaptea sau, poate, la a opta. În felul acesta, domnul Zimoure le putea deschide uşa celor de la livrări, şi ea era sigură că, imediat ce-şi terminau treaba, oamenii nu aveau să-şi mai amâne plecarea, cu tot cu camionul ăla mare, care îi astupa vitrina.

— Şi, în mod ideal, îmi imaginez că eu ar trebui să-i aştept să

plece, ca să închid uşa apartamentului dumneavoastră în urma lor, nu-i aşa?

— În mod ideal, nici n-aş fi găsit cuvinte care să se potrivească mai bine, domnule Zimoure…

— Dacă e vorba de vreun utilaj electrocasnic, v-aş fi nespus de recunoscător să-l instalaţi cu ajutorul unor specialişti autorizaţi, domnişoară Walsh. Înţelegeţi dumneavoastră ce vreau să spun!

Julia voi să-l asigure că nu comandase nici un echipament de acest gen, dar vecinul ei închisese deja. Dădu din umeri, se gândi câteva secunde, apoi se întoarse la treaba care îi ocupa mintea cu totul.

*

La căderea nopţii, toată lumea se adună în faţa ecranului din marea sală de şedinţe. Charles se afla la comanda computerului, iar rezultatele afişate păreau încurajatoare. Încă vreo câteva ore de muncă şi „bătălia libelulelor” ar fi putut să aibă loc conform programului prevăzut. Informaticienii îşi revizuiau calculele, iar graficienii retuşau ultimele detalii ale decorului, aşa că Julia începu să se simtă fără rost. Se duse la ceainărie, unde dădu peste Dray, un desenator, prieten cu ea, alături de care îşi făcuse o bună parte din studii.

Văzând-o că se întinde, el îşi dădu seama că începuse s-o doară spatele şi o sfătui să se întoarcă acasă. De vreme ce avea norocul să locuiască la câteva străzi de acolo, de ce să nu profite? El avea s-o cheme înapoi de îndată ce vor fi gata schiţele. Julia îi era recunoscătoare pentru atenţia lui, însă avea datoria să rămână lângă trupele sale; Dray îi răspunse că preumblarea ei din birou în birou adăuga o tensiune inutilă la oboseala generală.

— Dar de când este prezenţa mea aici o povară? întrebă Julia.

— Hai să ţinem seama de realitate. Toată lumea are nervii încordaţi. De şase săptămâni încoace, nu ne-am mai luat nici măcar o zi de odihnă.

Julia ar fi trebuit să fie în concediu până duminica viitoare, iar Dray îi mărturisi că tot personalul sperase să profite de ocazie şi să-şi mai tragă puţin sufletul.

— Toţi te credeam în voiaj de nuntă… Nu fi supărată, Julia. Eu nu sunt purtătorul lor de cuvânt, continuă Dray, stânjenit. Ăsta e

preţul pe care trebuie să-l plăteşti pentru responsabilităţile acceptate. De când ai fost numită directoarea departamentului de creaţie, nu mai eşti o simplă colegă de serviciu, reprezinţi o anumită autoritate... ca dovadă, uite câtă lume ai reuşit să mobilizezi cu câteva telefoane şi, unde mai pui, într-o zi de duminică!

— Am impresia că a meritat, nu? Dar cred că m-am prins, răspunse Julia. Dacă autoritatea mea pare să împiedice afirmarea creativităţii unora şi a altora, vă las. Să mă suni neapărat când terminaţi, nu pentru că sunt şefă, ci pentru că fac parte din echipă!

Julia îşi luă impermeabilul aruncat pe spătarul unui scaun, verifică dacă are cheile în buzunarul blugilor şi o porni repede spre lift.

Ieşind din clădire, formă numărul lui Adam, dar nu-i răspunse decât căsuţa vocală.

— Eu sunt, spuse ea, voiam să-ţi aud glasul. Am avut o sâmbătă sinistră şi o duminică tristă. Până la urmă, nu ştiu dacă ideea asta de a rămâne singură a fost chiar aşa de grozavă. Măcar te-am scutit pe tine de morcoveala mea. Colegii aproape că m-au mătrăşit din birou. Vreau să fac câţiva paşi pe jos. Probabil că te-ai întors de la ţară şi te-ai băgat deja în pat. Sunt sigură că mama ta te-a epuizat. Ai fi putut să-mi laşi un mesaj. Te pup. Era să-ţi spun să mă suni, dar e o tâmpenie, din moment ce dormi. Oricum, cred că tot ce ţi-am spus acum e o tâmpenie. Pe mâine. Sună-mă când te scoli.

Julia îşi puse telefonul mobil în geantă şi începu să se plimbe de-a lungul cheiurilor. După o jumătate de oră, când ajunse acasă, descoperi un plic lipit cu scotch de uşa casei. Pe el era mâzgălit numele său. Îl dezlipi, intrigată: „Cât timp m-am ocupat de livrarea dumneavoastră, am pierdut o clientă. Cheia este la locul ei. P.S. Sub a unsprezecea treaptă, şi nu sub a şasea, a şaptea sau a opta! Duminică plăcută!” Biletul era lipsit de semnătură.

— Ar fi trebuit să pună şi nişte săgeţi, ca să vadă hoţii drumul mai bine! bombăni ea, urcând scara.

Şi, pe măsură ce urca spre etajul întâi, nerăbdarea de a descoperi conţinutul coletului ce o aştepta acasă îi cuprindea sufletul. Îşi iuţi pasul, recuperă cheia de sub covor, hotărâtă să-i găsească o nouă ascunzătoare, intră şi aprinse lumina.

În mijlocul salonului, trona o ladă imensă, pusă în picioare.

— Da’ ce Dumnezeu poate fi? Se întrebă ea, lăsându-şi lucrurile pe măsuţa joasă.

Eticheta lipită pe o latură, chiar sub inscripţia *Fragil,* îi purta, cu adevărat, numele. Julia începu să dea târcoale voluminosului lădoi de lemn deschis la culoare. Era prea greu pentru ca să-l poată muta din loc fie chiar şi cu câţiva metri. Nici nu vedea cum l-ar putea deschide fără ciocan *şi* şurubelniţă.

Adam nu răspundea la telefon, aşa că procedă ca de obicei, adică formă numărul lui Stanley.

— Te deranjez?

— Într-o duminică seara, la ora asta? Aşteptam să mă suni tu, ca să cobor.

— Scapă-mă de o îndoială, nu cumva tu mi-ai trimis o tâmpenie de ladă, aşa, cam de vreo doi metri înălţime?

— Despre ce vorbeşti, Julia?

— Aşa mă gândeam şi eu! Întrebarea următoare: cum se deschide o tâmpenie de ladă înaltă de doi metri?

— Din ce este?

— Din lemn!

— Poate cu un ferăstrău?

— Mulţam de ajutor, Stanley, cred că am aşa ceva în geantă sau în dulapul de medicamente, răspunse Julia.

— Dacă nu sunt indiscret, ce conţine?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu! Şi, dacă te munceşte curiozitatea, sari într-un taxi şi vino să-mi dai o mână de ajutor.

— Sunt în pijama, scumpo!

— Pare-mi-se că te pregăteai să cobori.

— Din pat!

— O să mă descurc de una singură.

— Stai, lasă-mă să mă gândesc. Are mânere?

— Nu!

— Balamale?

— Nu văd aşa ceva.

— Poate o fi vreun obiect de artă modernă, vreo cutie care nu se deschide, semnată de vreun mare artist! îi dădu înainte Stanley, rânjind.

Tăcerea Juliei îl făcu să înţeleagă că nu era deloc momentul să se ţină de glume.

— Ai încercat măcar să o împingi brusc, cum faci câteodată,

când vrei să deschizi o uşă de şifonier? Îi tragi una şi gata…

Şi, în timp ce prietenul ei îşi continua explicaţiile, Julia puse mâna pe ladă. Apăsă aşa cum îi sugerase Stanley, şi partea din faţă a lăzii pivotă uşor.

Julia scăpă telefonul din mână. Uluită, contemplă conţinutul lăzii şi ceea ce descoperi i se păru de necrezut.

Vocea lui Stanley continua să cârâie în aparatul căzut la picioarele ei. Julia se aplecă încet şi îşi luă de jos mobilul, fără să scape lada din ochi nici o secundă.

— Stanley!

— M-ai băgat în sperieţi de nu se poate, eşti bine?

— Oarecum.

— Vrei să-mi pun nişte pantaloni pe mine şi să vin imediat la tine?

— Nu, spuse ea cu o voce stinsă, nu e nevoie.

— Ai reuşit să-ţi deschizi lada?

— Da, răspunse Julia, cu gândul aiurea, te sun mâine.

— Mă îngrijorezi!

— Culcă-te la loc, Stanley, te pup.

Şi Julia întrerupse convorbirea.

— Cine mi-a putut trimite aşa ceva? rosti cu voce tare, singură în mijlocul casei.

*

În interiorul lădoiului, un soi de statuie din ceară, replică perfectă a lui Anthony Walsh, stătea în faţa ei, în mărime naturală. Iluzia era impresionantă: ar fi fost de-ajuns să deschidă ochii, pentru a căpăta viaţă. Julia se căznea să-şi recapete suflul. Câteva picături de transpiraţie îi alunecau de-a lungul cefei. Se apropie pas cu pas. Reproducerea, la scară naturală, a tatălui său era uimitoare, culoarea şi aspectul pielii erau de o autenticitate nemaipomenită. Încălţămintea, costumul gri-antracit, cămaşa de bumbac alb, toate erau absolut identice cu hainele purtate invariabil de Anthony Walsh. Ar fi vrut să-i atingă obrajii, să-i smulgă un fir de păr, ca să se asigure că nu era el, dar Julia şi tatăl său pierduseră de mult până şi cea mai mică dorinţă de a se atinge. Nici cea mai vagă îmbrăţişare, nici măcar o strângere de mână, nimic care să semene a gest de tandreţe. Prăpastia săpată de-a lungul anilor nu mai putea fi astupată, cu

atât mai puţin în cazul unui duplicat.

Acum, trebuia să accepte imposibilul. Cineva avusese îngrozitoarea idee de a realiza o replică a lui Anthony Walsh, figură asemănătoare celor ce se găseau în unele muzee de ceară de la Quebec, Paris sau Londra, personaj şi mai strigător, prin realism, decât tot ce putuse vedea ea până în acea zi. Să strige era exact şi lucrul pe care Julia ar fi dorit să-l facă.

Cercetând sculptura, Julia zări, pe dosul unei mâneci, un bileţel prins cu un ac, pe care o săgeată trasată cu cerneală albastră arăta spre buzunarul de sus al vestonului. Julia îl luă şi citi un cuvânt scris pe dosul hârtiei: „Deschide-mă”. Recunoscu imediat caligrafia atât de ieşită din comun a tatălui său.

Din buzunarul indicat de săgeată, unde Anthony Walsh îşi punea de obicei o batistă de mătase, se vedea marginea unui obiect ce părea a fi o telecomandă. Julia o luă. Aceasta avea un singur buton, un întrerupător dreptunghiular, de culoare albă.

Julia crezu că leşină pe loc. Ăsta era un vis urât; avea să se trezească în câteva clipe, transpirată, râzând că se lăsase antrenată într-un asemenea delir. Ea, care îşi jurase totuşi — când văzuse sicriul tatălui său coborând sub pământ — că terminase de mult cu doliul, că nu va mai putea suferi din pricina absenţei lui, dat fiind că aceasta se consumase de aproape douăzeci de ani; ea, care fusese aproape mândră că reuşise să se maturizeze, ea să se lase prinsă aşa în capcana subconştientului? Asta friza absurdul şi ridicolul. Taică-său o lăsase de una singură în nopţile din copilărie, nici nu putea fi vorba ca amintirea lui să vină acum, să i le bântuie pe cele din viaţa ei de femeie.

Zgomotul benei de gunoi, care hodorogea pe pavaj, nu avea nimic ireal. Julia era cât se poate de trează şi, în faţa ei, o nemaipomenită statuie cu ochii închişi părea că o aşteaptă să se hotărască dacă va apăsa ori nu pe butonul unei simple telecomenzi.

Camionul se îndepărtă pe o stradă. Julia ar fi vrut ca maşina să nu fi plecat; s-ar fi repezit la fereastră, i-ar fi implorat pe gunoieri să-i descotorosească apartamentul de acest imposibil coşmar. Dar strada devenise din nou tăcută.

Degetul ei atinse uşor de tot butonul, fără să aibă încă forţa de a-l apăsa câtuşi de puţin.

Trebuia să termine odată. Cel mai înţelept ar fi fost să închidă

la loc lada, să caute pe etichetă adresa firmei de transport, să sune acolo a doua zi, la prima oră, să le ordone să vină după marioneta asta sinistră şi, în sfârşit, să afle cine era autorul unei farse atât de urâte. Cine putuse născoci o asemenea mascaradă, cine din anturajul ei era capabil de o asemenea cruzime?

Julia deschise larg fereastra şi îşi umplu plămânii cu aerul blând al nopţii.

Afară, lumea era aşa cum o lăsase în clipa când trecuse pragul casei. Mesele restaurantului grecesc erau făcute stivă, luminile firmei erau stinse, o femeie care îşi plimba câinele traversa la intersecţie. Labradorul ei ciocolatiu mergea în zigzag, trăgând de lesă, ca să adulmece ba la picioarele unui felinar, ba la marginea unui zid.

Julia îşi ţinu răsuflarea şi strânse telecomanda în mână. Degeaba trecuse în revistă lista cunoştinţelor, în minte îi revenea neîncetat un singur nume. O singură persoană susceptibilă de a imagina un asemenea scenariu, o asemenea regie. Mânată de furie, se întoarse şi traversă încăperea, hotărâtă, de acum, să verifice temeiul presentimentului care o cuprinsese.

Degetul ei apăsă pe buton. Se auzi un uşor declic, iar pleoapele acelei plăsmuiri care, de acum, nu mai era o statuie, se ridicară. Chipul schiţă un zâmbet, iar vocea tatălui său întrebă:

— Ai şi început să-mi simţi puţintel lipsa?

5

— O să mă trezesc! Nimic din ceea ce se întâmplă în seara asta nu ţine de universul posibilului! Spune-mi-o, mai înainte de a fi convinsă că am înnebunit.

— Hai, hai, Julia, linişteşte-te, răspunse vocea tatălui său.

El făcu un pas înainte, ca să iasă din ladă, şi se întinse, cu o strâmbătură. Exactitatea mişcărilor lui, chiar şi cea a trăsăturilor chipului niţeluş ţeapăn, era aiuritoare.

— Nu eşti deloc nebună, continuă el. Doar surprinsă, lucru pe care îl înţeleg: în asemenea împrejurări, este ceva destul de normal.

— Nu-i nimic normal, tu nu poţi fi aici, murmură Julia scuturând din cap. Este cu desăvârşire imposibil.

— E adevărat, dar, în faţa ta, nu sunt chiar eu.

Julia îşi duse mâna la gură şi izbucni, brusc, în râs.

— Creierul e o maşină cu adevărat extraordinară! Eram gata-gata să te cred. Trebuie să dorm tun, oi fi băut ceva la întoarcere şi nu mi-o fi căzut bine. Vin alb? Asta e, nu suport vinul alb! Da' tâmpită mai sunt, m-am lăsat prinsă în jocul propriei imaginaţii, continuă ea, umblând de colo-colo prin cameră, trebuie totuşi să fii de acord că, dintre toate visele mele, ăsta e, de departe, cel mai diliu!

— Gata, Julia, îi ceru, cu delicateţe, tatăl ei. Eşti cât se poate de trează şi pe deplin lucidă.

— Nu, de chestia asta mă îndoiesc, de vreme ce te văd, de vreme ce îţi vorbesc, de vreme ce eşti mort!

Anthony Walsh o cercetă în tăcere câteva secunde şi îi răspunse cu blândeţe:

— Sigur că da, Julia, sunt mort!

Şi, cum ea rămânea acolo, privindu-l înmărmurită, îi puse mâna pe umăr şi-i arătă canapeaua.

— Eşti drăguţă să iei loc o clipă şi să mă asculţi?

— Nu! spuse ea, îndepărtându-se.

— Julia, trebuie neapărat să asculţi ce am să-ţi spun.

— Şi dacă nu vreau? De ce ar trebui ca lucrurile să fie întotdeauna cum hotărăşti tu?

— Acum nu mai e aşa. E de-ajuns să apeşi din nou pe butonul telecomenzii şi am să devin din nou nemişcat. Dar n-ai să cunoşti niciodată explicaţia lucrurilor care tocmai se întâmplă.

Julia privi obiectul din mâna ei, se gândi un moment, strânse din dinţi şi se aşeză, împotriva propriei voinţe, supunându-i-se acestei ciudate maşinării, care semăna al dracului de mult cu taică-său.

— Ascult! murmură ea.

— Ştiu că toate astea sunt cam derutante. Ştiu şi că nu am mai auzit unul de altul de o groază de timp.

— Un an şi cinci luni!

— Chiar atât?

— Şi douăzeci şi două de zile!

— Ai o memorie atât de precisă?

— Îmi mai amintesc încă destul de bine de ziua mea. Ţi-ai sunat secretarul şi i-ai spus să nu te aşteptăm cu cina, aveai să vii şi tu în timpul mesei, dar n-ai mai venit niciodată!

— Nu-mi amintesc!
— Eu da!
— Oricum, nu e asta problema care ne preocupă azi.
— Eu n-aveam nici o problemă! i-o întoarse Julia.
— Nu prea ştiu cum să încep.
— Există întotdeauna un început: ăsta e unul dintre eternele tale răspunsuri. Aşa că începe prin a-mi explica ce se întâmplă.
— Acum câţiva ani, am devenit acţionar la o societate ce promova tehnologiile de vârf, după cum sunt numite acestea. De-a lungul vremii, nevoile financiare ale societăţii au sporit, iar partea mea de capital de asemenea, astfel încât, până la urmă, am ajuns să ocup un loc în consiliul de administraţie.
— Încă o firmă înghiţită de grupul tău?
— Nu, de data asta investiţia a fost făcută doar cu titlu personal. Am rămas un acţionar printre ceilalţi, totuşi un investitor cu greutate.
— Şi ce promovează această societate, în care ai investit atâta bănet?
— Androizi!
— Andro … ce? exclamă Julia.
— Ai auzit foarte bine. Umanoizi, dacă preferi.
— Ce să faceţi cu ei?
— Nu suntem primii care s-au gândit să creeze astfel de maşinării, adică nişte roboţi cu înfăţişare umană, ca să ne descotorosim de toate corvezile pe care nu mai vrem să le facem.
— Te-ai întors pe pământ ca să dai cu aspiratorul la mine în casă?
— …Să fac cumpărături, să supraveghez casa, să răspund la telefon, să dau răspunsuri la tot felul de întrebări; într-adevăr, toate astea sunt nişte posibile întrebuinţări. Dar să zicem că societatea despre care îţi vorbesc a dezvoltat un proiect mai elaborat, mai ambiţios întru câtva.
— Adică?
— Adică le oferă familiilor posibilitatea de a se bucura, câteva zile în plus, de prezenţa celor dragi.
Julia îl privea uluită, fără să înţeleagă, cu adevărat, explicaţia lui. Atunci, Anthony Walsh adăugă…
— Câteva zile în plus, după moartea lor!
— Asta e o glumă? întrebă Julia.

— După mutra pe care ai făcut-o când ai deschis lada, gluma asta, cum o numeşti tu, este mai degrabă reuşită, răspunse Anthony Walsh, privindu-se în oglinda de pe perete. Trebuie să spun că am atins aproape perfecţiunea. Deşi nu cred să fi avut vreodată ridurile astea pe frunte. Aici au cam exagerat.

— Le aveai încă de când eram eu copil şi, dacă nu ţi-ai făcut cumva vreun lifting, nu văd cum să fi dispărut de la sine.

— Mulţumesc! răspunse Anthony Walsh, numai zâmbet.

Julia se ridică şi-l cercetă mai de aproape. Dacă ceea ce avea în faţa ei era o maşinărie, trebuia să recunoască: rezultatul era absolut remarcabil.

— E imposibil, din punct de vedere tehnologic e imposibil.

— Ce ai realizat ieri cu ajutorul computerului tău? Nu cumva acel lucru despre care ai fi jurat că este imposibil, doar în urmă cu un an?

Julia se duse la masa din bucătărie, se aşeză şi îşi luă capul în mâini.

— Noi am învestit sume enorme de bani pentru a ajunge la un asemenea rezultat, şi, ca să-ţi spun totul, eu nu sunt decât un prototip. Eşti prima noastră clientă, chiar dacă, pentru tine, totul e, bineînţeles, gratis. E un cadou! adăugă Anthony Walsh, cu afecţiune.

— Un cadou? Arată-mi-l şi mie pe nebunul ăla care să-şi dorească un asemenea cadou!

— Ştii tu câte persoane îşi spun în ultimele clipe de viaţă: „Dacă aş fi ştiut, dacă aş fi putut înţelege sau asculta, măcar dacă le-aş fi putut spune, dacă ei ar fi ştiut...”? Şi, pentru că Julia rămăsese fără glas, Anthony Walsh adăugă: Piaţa este uriaşă!

— Chestia asta, cu care vorbesc, eşti chiar tu?

— Aproape! Să zicem că maşinăria asta conţine memoria mea, o mare parte din cortexul meu; e un dispozitiv fără greş, alcătuit din milioane de microprocesoare, dotat cu o tehnologie în stare să reproducă textura pielii şi culoarea ei, capabil să se mişte aproape la fel de perfect ca maşinăria umană.

— De ce? În ce scop? întrebă Julia, năucită.

— Ca să dispunem de acele câteva zile care ne-au lipsit întotdeauna, de acele câteva ore în plus furate eternităţii, doar pentru ca tu şi cu mine să ne putem împărtăşi, în sfârşit, toate acele lucruri pe care nu ni le-am spus.

*

Julia se ridicase de pe canapea. Umbla încoace şi încolo prin salon, admiţând în unele momente situaţia cu care se confrunta şi respingând-o în altele. Se duse să-şi ia un pahar cu apă din bucătărie, îl bău dintr-o sorbitură şi se întoarse lângă Anthony Walsh.

— N-o să mă creadă nimeni! spuse ea, rupând tăcerea.

— Nu zici asta de fiecare dată când îţi imaginezi o poveste de-a ta? Nu e asta întrebarea care îţi umblă prin minte atunci când creionul tău dă viaţă personajelor pe care le creezi? Nu-mi spuneai, atunci când refuzam să cred în meseria ta, că sunt un ignorant care nu pricepe deloc ce putere au visele? Nu mi-ai explicat de atâtea ori că mii de copii îşi atrag părinţii în lumile imaginare pe care tu şi prietenii tăi le inventaţi pe computerele voastre? Nu mi-ai amintit că n-am vrut să cred în cariera ta, în vreme ce reprezentanţii profesiei tale îţi decernau un premiu? Ai dat viaţă unei vidre în culori absurde şi ai crezut în ea. Acum, doar n-ai să-mi spui — pentru că un personaj incredibil se animă în faţa ochilor tăi — că refuzi să crezi în el fiindcă respectivul personaj, în loc să aibă înfăţişarea unui animal straniu, o capătă pe cea a tatălui tău?! Dacă răspunsul este da, n-ai decât să apeşi, aşa cum ţi-am spus, pe acest buton! conchise Anthony Walsh, arătând telecomanda pe care Julia o lăsase pe masă.

Julia aplaudă.

— Nu profita de faptul că sunt mort, ca să fii impertinentă! Vrei?

— Dacă e, cu adevărat, de-ajuns să dau click pe butonul acesta, ca să-ţi închid în sfârşit pliscul, crezi că o să mă jenez?

Şi, în timp ce pe chipul tatălui ei se aşternea acea expresie familiară care îi trăda întotdeauna mânia, fură întrerupţi de două claxoane scurte venind din stradă.

Inima Juliei începu s-o ia la galop. Ar fi recunoscut dintr-o mie scrâşnetul cutiei de viteze care se auzea de fiecare dată când maşina lui Adam era în marşarier. Fără îndoială, chiar atunci parca în faţa casei ei.

— La naiba! murmură, repezindu-se la fereastră.

— Cine e? o întrebă tatăl ei.

— Adam.

— Cine?

— Bărbatul cu care trebuia să mă căsătoresc sâmbătă.

— Trebuia?

— Sâmbătă eram la înmormântarea ta!

— Ah, da!

— Ah, da…! vorbim noi mai târziu despre asta! Până atunci, întoarce-te imediat înapoi în lada ta!

— Poftim?

— De îndată ce Adam va reuşi să se strecoare în locul de parcare, ceea ce ne lasă încă vreo câteva minute, o să urce aici. Am anulat nunta ca să iau parte la înmormântarea ta, aşa că, dacă am putea evita să te găsească în casă, ar fi cât se poate de bine!

— Nu văd de ce să întreţinem nişte secrete inutile. Dacă el este cel cu care voiai să-ţi împarţi viaţa, ar trebui să-i acorzi încredere! Aşa cum ţi-am explicat ţie care este situaţia, la fel de bine aş putea-o face şi cu el.

— Mai întâi, renunţă la acest imperfect, căsătoria a fost doar amânată! Cât despre explicaţiile tale, aici avem o problemă: dacă mie mi-a fost greu să le cred, pentru el ar însemna să-i ceri chiar imposibilul.

— Poate că el o fi având mintea mai deschisă decât tine!

— Adam nu ştie nici măcar să folosească un camescop, aşa că, în materie de androizi, am îndoieli şi mai mari. Da’ bagă odată capul la cutie, ei, fir-ar să fie!

— Permite-mi să-ţi spun că e o idee stupidă!

Julia îşi privi, exasperată, tatăl.

— Oh, nu-i nevoie să-mi faci mutra asta, continuă el imediat. N-ai decât să te gândeşti două secunde. Nu crezi că el o să vrea să ştie ce este în lada asta de doi metri, închisă şi proţăpită în mijlocul salonului tău?

Şi, cum Julia nu-i răspundea, Anthony adăugă, satisfăcut: „Aşa mă gândeam şi eu!”

— Dă-i zor, îl imploră Julia, aplecându-se peste fereastră, ascunde-te pe undeva, tocmai a oprit motorul.

— Că mare strâmtoare mai e şi în casa asta a ta, fluieră Anthony Walsh, uitându-se în jurul lui.

— E pe măsura nevoilor mele şi în conformitate cu mijloacele de care dispun.

— De bună seamă că nu. Dacă ai avea — ce ştiu eu? — un salonaş, o bibliotecă, o sală de biliard sau măcar o spălătorie, m-

aş putea duce să te aştept acolo. Apartamentele astea compuse dintr-o singură încăpere mare… Ciudat fel de a trăi! Cum vrei tu să ai aici fie chiar şi un minimum de intimitate?

— Majoritatea oamenilor n-au bibliotecă sau sală de biliard în apartament.

— Vorbeşte pentru amicii tăi, scumpo!

Julia se întoarse spre el şi îi aruncă o privire întunecată.

— Mi-ai mâncat zilele cât ai fost viu, iar acum ai fabricat maşinăria asta de trei miliarde ca să mă baţi la cap, în continuare, *şi* după moartea ta? Asta era?

— Chiar dacă sunt un prototip, maşinăria asta, cum îi zici tu, e departe de a costa o sumă atât de nebunească; altfel, îţi dai seama prea bine că nimeni nu şi-ar putea-o oferi.

— Poate doar amicii tăi! replică Julia, în zeflemea.

— Afurisită fire mai ai, zău aşa, scumpa mea Julia. Bun, hai să nu mai batem apa în piuă, de vreme ce, după cum mi se pare mie, ai mare zor să-l faci dispărut pe taică-tău abia apărut. Ce avem la etajul de sus? Un pod, o mansardă?

— Un alt apartament!

— Locuit de o vecină pe care pesemne că o cunoşti îndeajuns de bine ca să-i sun la uşă şi să-i cer unt sau sare, de exemplu, până ne descotoroseşti pe amândoi de logodnicul tău?

Julia se repezi spre sertarele din bucătărie, pe care le deschise unul după altul.

— Ce cauţi?

— Cheia, şopti ea, în timp ce asculta vocea lui Adam, care o striga din stradă.

— Ai cheia apartamentului de sus? Te fac atentă că dacă mă trimiţi la beci, există toate şansele să dau peste logodnicul tău, pe scară.

— Eu sunt proprietara apartamentului de sus! L-am cumpărat acum un an mulţumită unei prime, dar încă n-am avut posibilitatea să-l renovez, aşa că acolo e un fel de talmeş-balmeş!

— Fiindcă aici se presupune cumva că e ordine?

— Dacă o mai ţii tot aşa, te omor!

— Regret să te contrazic, dar e cam târziu să mai faci chestia asta. Şi, pe urmă, dacă ai fi avut o casă aşa de ordonată, ai fi dibuit deja cheile pe care le văd atârnate în cuiul ăla de lângă aragaz.

Julia ridică ochii şi se năpusti spre mănunchiul de chei. Îl înşfăcă şi i-l întinse imediat lui taică-său.

— Urcă şi să nu faci nici un zgomot. El ştie că la etaj nu stă nimeni.

— Ai face mai bine să-l ţii de vorbă, în loc să mă dăscăleşti pe mine. Dacă îţi mai zbiară mult numele în stradă, până la urmă scoală tot cartierul.

Julia alergă la fereastră şi se aplecă peste pervaz.

— Am sunat de zece ori, pe puţin! spuse Adam, făcând un pas înapoi, pe trotuar.

— S-a stricat interfonul, îmi pare nespus de rău, răspunse Julia.

— Nu m-ai auzit?

— Ba da, în fine, nu, abia acum. Mă uitam la televizor.

— Îmi deschizi?

— Da, bineînţeles, răspunse Julia, şovăind şi rămânând în continuare la fereastră, pe când uşa apartamentului se închidea în urma tatălui său.

— Ei bine, s-ar zice că vizita mea surpriză îţi face o plăcere nebună!

— Evident! De ce spui asta?

— Pentru că sunt tot pe trotuar. Când ţi-am ascultat mesajul, mi s-a părut că nu erai în forma ta cea mai bună, mă rog, aşa am crezut... de-aia m-am repezit până aici, când m-am întors de la ţară; dar, dacă preferi să plec...

— Nu, nu, îţi deschid acum!

Ea se duse la interfon şi apăsă pe butonul care comanda deschiderea. La parter, zăvorul scoase un ţârâit, apoi Julia auzi paşii lui Adam pe scară. Abia avu timp sa dea fuga în spaţiul rezervat bucătăriei, să apuce o telecomandă şi s-o arunce imediat, cu teamă — asta n-ar fii avut nici un efect asupra televizorului — să deschidă sertarul mesei, s-o găsească pe cea bună şi să se roage ca bateriile să-i fie încă în stare de funcţionare. Televizorul se aprinse exact în clipa în care Adam deschidea uşa.

— Tu nu mai încui uşa casei? întrebă el, intrând în apartament.

— Ba da, dar am deschis-o chiar acum pentru tine, improviză Julia, boscorodindu-l în gând pe taică-său.

Adam îşi scoase vestonul şi-l lăsă pe un scaun. Contemplă

zăpada care sclipea pe ecran.

— Tu chiar te uitai la televizor? Parcă aveai oroare de el.

— Ei, o dată merge, răspunse Julia, căznindu-se să-şi vină în fire.

— Trebuie să-ţi spun că programul pe care îl urmăreşti nu-i chiar unul dintre cele mai pasionante.

— Nu mai râde de mine! Încerc să-l închid, dar îl folosesc atât de puţin, încât trebuie să fi apăsat pe vreun buton greşit.

Adam se uită în jurul lui şi descoperi ciudatul obiect din mijlocul livingului.

— Ce-i? întrebă Julia, cu o rea-voinţă flagrantă.

— În caz că n-ai observat, ai o ladă de doi metri în salon.

Julia se aventură într-o explicaţie riscantă. Era vorba de un ambalaj special conceput pentru returnarea unui computer defect. Expeditorii îl livraseră din greşeală la ea acasă, în loc să-l ducă la birou.

— Da' al naibii de fragil trebuie să mai fie computerul acela, de trebuie ambalat într-o cutie de asemenea dimensiuni!

— E o maşinărie de o mare complexitate, un fel de chestie masivă, greu de mişcat din loc, da, într-adevăr, e foarte fragilă!

— Şi ăia au greşit adresa? continuă Adam, intrigat.

— Da, mă rog, eu sunt aia care a greşit, când am completat formularul. Cu oboseala adunată în ultimele săptămâni, fac numai de-alea nefăcute.

— Fii atentă, ai putea fi acuzată că deturnezi activele societăţii.

— Nu, n-o să mă acuze nimeni de nimic, răspunse Julia, a cărei voce trăda o anumită nerăbdare.

— Ai vrea să-mi spui ceva?

— De ce?

— Pentru că trebuie să sun de zece ori la uşă şi să zbier din stradă ca să vii până la fereastră. Pentru că te găsesc aici zăpăcită, cu televizorul deschis, în timp ce cablul antenei nici măcar nu e racordat. Uită-te şi tu! Pentru că eşti ciudată, uite de ce!

— Şi ce crezi că vreau să-ţi ascund, Adam? i-o întoarse Julia, fără să mai încerce să-şi mascheze câtuşi de puţin iritarea.

— Nu ştiu, n-am zis că mi-ai ascunde ceva; asta să-mi spui tu.

Julia deschise brusc uşa camerei sale, apoi uşa dressingului din spate; se îndreptă după aceea spre bucătărie şi începu să

deschidă fiecare dulap, mai întâi pe cel de deasupra chiuvetei, urmat de cel de alături, de cel învecinat cu acesta şi tot aşa, până la ultimul.

— Da, ce mama naibii faci? întrebă Adam.

— Caut locul unde mi-aş fi putut ascunde amantul, asta îmi cereai, nu?

— Julia!

— Ce-i cu Julia?

Cearta care se înteţea fu întreruptă de ţârâitul telefonului. Se uitară amândoi la aparat, cât se poate de intrigaţi. Julia răspunse. Îşi ascultă îndelung interlocutorul îi mulţumi pentru telefon şi îl felicită, după care închise.

— Cine era?

— De la birou. Au rezolvat, în sfârşit problema care bloca realizarea desenului animat, producţia poate continua, ne vom încadra în termen.

— Vezi, spuse Adam, cu voce îmblânzită, am fi putut pleca mâine, aşa cum am plănuit, iar tu ai fi pornit cu sufletul împăcat în călătoria noastră de nuntă.

— Ştiu, Adam, îmi pare sincer rău, dacă ai şti cât de mult! De altfel, trebuie să-ţi dau înapoi biletele, sunt la mine, la birou.

— Poţi să le arunci sau să le ţii amintire. Nu pot fi nici schimbate, nici rambursate.

Ca de fiecare dată când se abţinea să facă vreun comentariu cu privire la subiecte care o deranjau Julia înălţă din sprâncene.

— Nu te uita aşa la mine, se justifică Adam. Trebuie sa fi şi tu de acord că se întâmplă destul de rar ca cineva să-şi anuleze voiajul de nuntă cu trei zile înaintea plecare. Iar noi am fi putut pleca totuşi…

— Pentru că biletele nu sunt rambursabile?

— Nu asta voiam eu să spun, continuă Adam luând-o în braţe. Bun, mesajul pe care mi l-ai trimis nu minţea în privinţa dispoziţiei tale; n-ar fi trebuit să vin. Ai nevoie să fii singură, ţi-am spus deja că înţeleg, şi cu asta închei. Mă duc acasă, că mai e şi mâine o zi.

În timp ce el se pregătea să treacă pragul, prin plafon se auzi un trosnet uşor. Adam ridică fruntea şi se uită la Julia.

— Te rog, Adam! Probabil c-o fi vreun şobolan care aleargă pe acolo.

— Eu nu ştiu cum poţi trăi în bulibăşeala asta.

— Aici mă simt bine; într-o zi, o să am mijloace pentru a locui într-un apartament mare, ai să vezi.

— Urma să ne căsătorim în weekendul ăsta, poate că ar fi cazul sa-ţi aminteşti.

— Iartă-mă, nu asta voiam să spun.

— Cât timp mai ai de gând să faci naveta între casa ta şi apartamentul meu de două camere, prea mic după gustul tău?

— Doar n-o s-a luăm iar de la capăt cu această veşnică discuţie, nu în seara asta. Îţi promit că, de îndată ce ne vom putea permite, începem lucrările şi reunim astea două etaje. Atunci, o să avem loc suficient pentru doi.

— Am acceptat să nu te smulg din locul ăsta, de care pari mai ataşată decât de mine, doar pentru ca te iubesc. Dar dacă vrei cu adevărat, am putea locui amândoi aici, chiar de acum.

— Ce să subînţeleg din asta? îl întrebă Julia. Dacă faci aluzie la averea tatălui meu, n-am vrut-o niciodată, nici când trăia el; doar n-o să-mi schimb părerea acum, când a murit. Trebuie să mă duc la culcare, dacă tot nu plec în călătorie; mâine mă aşteaptă o zi încărcată.

— Ai dreptate, du-te să te culci, o să pun ultima ta replică pe seama oboselii.

Adam dădu din umeri şi plecă, fără să se mai întoarcă măcar la picioarele scării, ca să vadă semnul pe care i-l făcea Julia cu mâna. Uşa casei se închise.

*

— Mulţumesc pentru şobolan! Te-am auzit! exclamă Anthony Walsh, intrând iar în apartament.

— Poate preferai să-i spun că un android ultimul răcnet, creat după chipul şi asemănarea tatălui meu, se fâţâie deasupra capetelor noastre… ca să sune la salvare şi să mă bage imediat la balamuc?

— N-ar fi fost o chestie lipsită de picanterie! i-o întoarse Anthony Walsh, înveselit.

— Acestea fiind zise, dacă vrei s-a ţinem tot aşa cu politeţurile, atunci foarte mulţumesc pentru că mi-ai distrus nunta.

— Scuză-mă că am murit, scumpo!

— Mulţumesc şi pentru că acum sunt la cuţite cu proprietarul

magazinului de la parter, care o să-mi facă mutre luni de zile.

— Un negustor de pantofi! Nu mai putem noi de el.

— Da’ tu nu porţi pantofi în picioare? Mulţumesc şi pentru că mi-ai stricat singura seară de odihnă pe care o am într-o săptămână întreagă.

— La vârsta ta, eu nu mă odihneam decât de Ziua Recunoştinţei.

— Ştiu! Şi, în sfârşit, îţi mulţumesc pentru că, graţie concursului tău — iar, aici, te-ai întrecut pe tine însuţi — m-am purtat ca un monstru cu logodnicul meu.

— Nu eu sunt cauza discuţiilor voastre. Mai bine învinuieşte-ţi propriul caracter; eu, unul, n-am nici un amestec în chestia asta!

— N-ai nici un amestec? zbieră Julia.

— Bun, poate că am niţel… facem pace?

— Pace pentru seara asta, pentru ieri, pentru anii tăi de tăcere sau pentru toate războaiele dintre noi?

— Eu n-am fost în război cu tine, Julia. Absent, cu siguranţă, dar ostil niciodată.

— Sper că glumeşti! Ai căutat mereu să controlezi totul de la distanţă, fără nici un drept. Dar uite ce fac: vorbesc cu un mort!

— Mă poţi stinge, dacă vrei.

— Probabil că asta o să şi fac. O să te pun la loc în cutia ta şi o să te trimit înapoi, la nu ştiu ce societate specializata în tehnologiile de vârf.

— 1-800-300.00.01, cod 654.

Julia îl privi, gânditoare.

— Ăsta e modul prin care poţi intra în legătură cu societatea în chestiune. E de-ajuns să formezi acest număr, să spui codul, iar ei pot să mă inactiveze de la distanţă, dacă tu nu ai curaj, şi, în douăzeci şi patru de ore, te debarasează de mine. Dar gândeşte-te bine. Câţi oameni n-ar vrea să mai poată petrece câteva zile în plus împreună cu un tată sau cu o mamă care tocmai s-a prăpădit? O a doua şansă n-o să mai ai. Avem şase zile, nici una în plus.

— De ce şase?

— Este o soluţie pe care am adoptat-o pentru a răspunde unei probleme de etică.

—Adică?

— Îşi dai seama prea bine că o asemenea invenţie va genera câteva chestiuni de ordin moral. Am considerat că este

important ca viitorii noştri clienţi să nu se poată ataşa de acest gen de maşini, oricât de perfecţionate ar fi acestea. Există deja mai multe moduri prin care cineva poate comunica, după moartea sa: testamente, cărţi, înregistrări audio sau video. Să zicem că, de data asta, procedeul este inovator şi, mai ales, interactiv, adăugă Anthony Walsh, atât de entuziast, încât ai fi jurat că se căznea să convingă un cumpărător. Este vorba, pur şi simplu, să-i oferi celei sau celui care va muri un mijloc mai elaborat decât hârtia sau caseta video, pentru a-şi transmite ultima dorinţă, iar celor în viaţă să le dai şansa de a se bucura câteva zile în plus, alături de fiinţa iubită. Totuşi, nu putem îngădui un transfer afectiv către o maşinărie. Am tras nişte învăţăminte din toate câte s-au făcut înaintea noastră. Nu ştiu dacă-ţi mai aduci aminte, dar un fabricant a realizat nişte păpuşi-bebeluşi atât de reuşite, încât unii cumpărători au ajuns să se poarte cu ele ca şi cum ar fi fost nişte prunci adevăraţi. Noi nu vrem să reproducem acest comportament deviant. Nici nu poate fi vorba să ţii în casa ta, la infinit, o clonă a tatălui tău sau a mamei tale. Oricât ar fi de tentant.

Anthony se uită la chipul Juliei, pe care se aşternuse o expresie întrebătoare.

— Mă rog, după cât se pare, nu în ceea ce ne priveşte... Prin urmare, după o săptămână, bateriile se epuizează şi nu mai există nici o modalitate de a le reîncărca. Tot conţinutul memoriei se şterge, ultimele pâlpâiri de viaţă se sting, iar moartea îşi reintră în drepturi.

— Şi nu există nici o posibilitate pentru a împiedica asta?

— Nu, totul a fost gândit în acest sens. Dacă vreun şmecheraş încearcă să ajungă la baterii, memoria este imediat reformatată. E trist s-o spun — mă rog, cel puţin pentru mine — dar eu sunt cam ca o lanternă de unică folosinţă! Şase zile de lumină şi, apoi, urmează marele salt în tenebre. Şase zile, Julia, şase zile mici-mititele, pentru a recâştiga timpul pierdut, decizia este a ta.

— Numai tu puteai imagina o chestie atât de aiurea, zău că da. Sunt sigură că, în societatea asta, erai ceva mai mult decât un simplu acţionar.

— Dacă te hotărăşti să te prinzi în joc, şi atâta vreme cât n-ai să apeşi pe butonul telecomenzii ăsteia ca să mă stingi, aş prefera să vorbeşti despre mine, în continuare, la prezent. Să zicem, dacă vrei, că ăsta e micul meu bonus.

— Şase zile? Tu nu mi-ai oferit şase zile de o eternitate.

— Aşchia nu sare departe de trunchi, nu? Julia îşi fulgeră tatăl cu privirea.

— Ziceam şi eu aşa, nu eşti obligată să iei totul în serios! continuă Anthony.

— Şi ce-o să-i spun lui Adam?

— Adineauri, mi s-a părut că te-ai descurcat foarte bine, când i-ai turnat minciunile alea.

— Nu-l minţeam, îi ascundeam ceva, nu e acelaşi lucru

— Scuză-mă, n-am sesizat această subtilitate. N-ai decât să continui ... să-i ascunzi acel ceva.

— Şi lui Stanley?

— Amicul tău, homosexualul?

— Prietenul meu cel mai bun, punct!

— Ăla chiar de el îţi vorbeam şi eu! Dacă îţi e cu adevărat cel mai bun prieten, va trebui să procedezi cu şi mai multă fineţe.

— Şi ai să stai aici toată ziulica, în timp ce eu o să fiu ia birou?

— Trebuia să-ţi oferi câteva zile de concediu pentru voiajul de nuntă, nu-i aşa? Poţi să lipseşti!

— Cum de ştii că trebuia să plec?

— Planşeul apartamentului tău — sau, daca preferi, plafonul — nu este insonorizat. Asta e mereu problema cu vechile case prost întreţinute.

— Anthony! tună Julia.

— Ah, te implor, chiar dacă nu-s decât o maşinărie, spune-mi tată. Am oroare să-mi spui pe nume.

— Ei, drăcie, dar n-am putut să-ţi mai spun tata de douăzeci de ani încoace.

— Încă un motiv ca să profiţi din plin de aceste şase zile! răspunse Anthony Walsh, cu un zâmbet larg.

— N-am nici cea mai mică idee despre ceea ce trebuie să fac, murmură Julia, îndreptându-se către fereastră.

— Du-te să te culci, noaptea e un sfetnic bun. Eşti prima persoană de pe acest pământ căreia i se oferă posibilitatea de a face o asemenea alegere, aşa că se cuvine să cugeţi la ea în linişte. Mâine dimineaţă, vei lua o hotărâre şi, oricare ar fi aceasta, va fi cea bună. În cel mai rău caz, dacă mă stingi, ai să întârzii niţel la birou. Căsătoria te-ar fi costat o săptămână de absenţă de la lucru, aşa că moartea tatălui tău o merita şi ea câteva ore de muncă pierdute, nu?

Julia se uită lung la acest straniu tată, care n-o scăpa din ochi. Dacă n-ar fi fost vorba de bărbatul pe care ea încercase dintotdeauna să-l cunoască, ar fi jurat că, în privirile pe care acesta i le arunca, descoperă puţină duioşie. Şi, deşi era o copie a celui ce fusese când va tatăl ei, dădu să-i zică noapte bună, dar apoi se lăsă păgubaşă. Închise uşa dormitorului şi se lungi pe pat.

Minutele se scurgeau; trecu o oră, apoi încă una. Draperiile erau date deoparte, iar luna plină ajunsese cu razele până la rafturile etajerelor. Prin geamuri, lumina părea că se aşterne plutind peste parchetul din cameră. Întinsă în pat, Julia îşi retrăia amintirile din copilărie. Petrecuse atâtea nopţi asemănătoare acesteia, pândind întoarcerea celui ce aştepta acum de cealaltă parte a peretelui! Atâtea nopţi nedormite în perioada adolescenţei, când vântul reinventa călătoriile tatălui ei, descriind mii de ţări cu meleaguri minunate. Atâtea seri, în care îşi făurise visuri. Obiceiul acesta nu pierise o dată cu anii. Câte linii trasate cu creionul, câte ştersături de gumă nu-i trebuiseră pentru ca personajele născocite de ea să prindă viaţă, să se adune şi să-şi satisfacă nevoia de dragoste, imagine cu imagine? Julia ştia dintotdeauna că, atunci când îţi imaginezi ceva, în zadar cauţi lumina zilei; că e de-ajuns să renunţi o singură clipă la vise, pentru ca acestea să se risipească în lumina prea vie a realităţii. Unde se află hotarul la care ni se sfârşeşte copilăria?

O păpuşică mexicană dormea lângă o statuetă de ipsos ce întruchipa o vidră, un prim mulaj al unei speranţe improbabile, devenită totuşi realitate. Julia se ridică şi o luă de mână. Intuiţia îi fusese întotdeauna cea mai bună aliată, timpul îi hrănise imaginaţia. Atunci, de ce să nu creadă?

Aşeză jucăria la loc, îşi puse un halat de baie şi deschise uşa dormitorului. Anthony Walsh, care şedea pe canapeaua din salon, deschisese televizorul şi se uita la un serial transmis de NBC.

— Mi-am permis să rebranşez cablul. E o prostie, nici măcar nu era băgat în priză. Întotdeauna am adorat serialul ăsta.

Julia se aşeză lângă el.

— Nu văzusem episodul asta, mă rog, cel puţin în memoria mea nu există, continuă tatăl ei.

Julia luă telecomanda şi opri sunetul. Anthony îşi ridică ochii spre cer.

— Voiai să stăm de vorbă? Atunci, să stăm de vorbă, spuse ea.

Rămaseră tăcuţi un sfert de oră în cap.

— Sunt încântat, nu văzusem episodul acesta, mă rog, cel puţin în memoria mea nu există, repetă Anthony Walsh amplificând sunetul.

De data asta, Julia stinse televizorul.

— Tu-defect; tu-spus de două ori aceeaşi frază.

Urmă un nou sfert de oră de tăcere, timp în care Anthony rămase cu ochii pironiţi la ecranul întunecat.

— Odată, când îţi serbam una dintre aniversări, cred că împlineai nouă ani, după ce am luat cina în tête-à-tête într-un restaurant chinezesc care îţi plăcea în mod deosebit ne-am uitat o seară întreagă la televizor, aşa, doar noi doi. Stăteai lungită pe patul meu şi, chiar şi după ce s-a terminat programul, ai contemplat în continuare zăpada care sclipea pe ecran; tu nu mai ţii minte, erai prea mică. Până la urmă, pe la două noaptea, te-a furat somnul. Am vrut să te duc în camera ta, dar strângeai atât de tare în braţe perna mea, încât nu am reuşit să te iau de acolo. Dormeai de-a curmezişul patului şi ocupai tot spaţiul. Atunci, m-am aşezat în fotoliu, cu faţa spre tine, şi te-am privit toată noaptea. Nu, nu cred să-ţi aminteşti, n-aveai decât nouă anişori.

Julia nu spunea nimic. Anthony Walsh deschide iar televizorul.

— De unde or scoate poveştile astea? Trebuie să ai o doză de imaginaţie al naibii de mare. Asta o să mă fascineze întotdeauna! Cel mai nostim e că, până la urmă, te şi ataşezi de viaţa acestor personaje.

Julia şi taică-său rămaseră acolo, stând unul lângă altul, fără să mai spună altceva. Mâinile amândoura stăteau, una lângă alta, dar nu se apropiară nici măcar o clipă; nici măcar un cuvânt nu tulbură liniştea acelei nopţi atât de deosebite. Când primele lumini ale zorilor intrară în încăpere, Julia se ridică, mereu la fel de tăcută, şi traversă salonul. Din pragul camerei sale, se întoarse.

— Noapte bună.

6

Pe noptieră, radioul cu ceas deşteptător arăta deja ora nouă. Julia deschise ochii şi sări din pat.

— Drace!

Se năpusti în baie, nu fără să se lovească la picior de tocul uşii

— E deja luni bombăni ea. Ce noapte!

Trase perdeaua duşului, intră în cadă şi lăsă apa să-i curgă mult timp pe piele. Ceva mai târziu, în timp ce se spăla pe dinţi, îşi privi chipul în oglinda de deasupra chiuvetei şi o apucă un râs nebun. Îşi legă un prosop în jurul taliei, îşi înfăşură părul cu altul şi se hotărî să-şi facă ceaiul de dimineaţă. Traversând camera, îşi făgădui ca, imediat după ce bea ceaiul, să-l sune pe Stanley. Să-i mărturisească delirurile ei nocturne nu era o treabă lipsită de risc; de bună seamă, el o s-o ducă pe sus în cabinetul unui psihanalist. N-avea rost să lupte, ştia ca n-o să rabde o jumătate de zi fără să-l sune sau chiar să treacă pe la el, să-l vadă. Un vis atât de rocambolesc era musai să-l povesteşti celui mai bun prieten.

Cu zâmbetul pe buze, era gata să deschidă uşa dinspre salon a dormitorului, când, un zgomot de tacâmuri o făcu să tresară.

Inima începu din nou să-i bată cu putere. Trântind prosoapele pe parchet, îşi puse în grabă nişte blugi şi un tricou, îşi dădu cu pieptănul prin păr, se întoarse în baie şi, în faţa oglinzii, decise că nu i-ar strica deloc puţin fard. Apoi, întredeschise uşa salonului, îşi strecură capul şi şopti, îngrijorată:

— Adam? Stanley?

— Nu mai ştiam dacă bei ceai sau cafea, aşa că am făcut cafea, spuse din bucătărie tatăl ei, arătându-i cafetiera aburindă, pe care o înălţa, victorios, în aer. Ceva mai tare, aşa cum îmi place mie! adăugă el, jovial.

Julia se uită la vechea masă de lemn, pe care era pus tacâmul ei. Două borcane de dulceaţă trasau o diagonală perfectă împreună cu borcanul de miere. Puţin mai departe, untiera forma un unghi drept cu pachetul de cereale. O cutie de lapte stătea în picioare, în faţa zaharniţei.

— Termină!

— Ce? Ce-am mai făcut?

— Jocul ăsta tâmpit de-a tatăl model. Tu nu-mi pregăteai niciodată micul dejun, aşa că n-o să te apuci de asta taman acum, când ai…

— Ah, nu, fără imperfect! Asta e regula pe care ne-am fixat-o. Totul se spune la prezent… viitorul fiind un lux care-mi depăşeşte mijloacele.

— Asta-i regula pe care ai fixat-o tu! Iar dimineaţa, eu beau ceai.

Anthony turnă cafea în ceaşca Juliei.

— Lapte? întrebă el.

Julia deschise robinetul chiuvetei şi umplu ceainicul electric.

— Cum e, ai luat o hotărâre? întrebă Anthony Walsh, luând două felii de pâine din prăjitor.

— Dacă scopul serii de ieri era să stăm de vorbă, atunci n-a fost prea concludentă, răspunse Julia, cu voce blândă.

— Eu, unul, am fost foarte bucuros de momentele pe care le-am petrecut împreună, tu nu?

— Ziua mea despre care vorbeai tu nu a fost cea când am împlinit nouă, ci zece ani. Primul weekend fără mama. Era într-o duminică, ea fusese internată în spital joi. Restaurantul chinezesc se numea Wang, s-a închis anul trecut. Luni, în zori, în timp ce dormeam, tu ţi-ai făcut valiza şi te-ai dus să iei avionul, fără să mai vii să-mi spui la revedere.

— Aveam o întâlnire la Seattle, imediat după prânz! Ah, nu, cred că era la Boston… Uf, fir-ar… nu mai ştiu. M-am întors joi… sau vineri?

— Ce rost au toate astea? întrebă Julia, aşezându-se la masă.

— În două fraze scurte, ne-am şi spus o mulţime de lucruri, nu ţi se pare? Ceaiul tău n-o să fie niciodată gata, dacă nu apeşi pe butonul ceainicului.

Julia adulmecă ceaşca din faţa ei.

— Cred că în viaţa mea n-am înghiţit vreo cafea, spuse ea, înmuindu-şi buzele în ceaşcă.

— Atunci, cum poţi şti că n-o să-ţi placă? întrebă Anthony Walsh, uitându-se cum golea fiică-sa bolul dintr-o înghiţitură.

— Iaca-aşa! răspunse ea, strâmbându-se şi punând ceaşca la loc.

— Te obişnuieşti cu amăreala ei… şi, apoi, ajungi să apreciezi senzualitatea pe care o degajă, spuse Anthony.

— Trebuie să mă duc la muncă, continuă Julia, deschizând borcanul cu miere.

— Ai luat o hotărâre, sau nu? Situaţia asta e agasantă; totuşi, am şi eu dreptul să ştiu!

— Nu ştiu ce să-ţi spun, nu-mi cere imposibilul. Asociaţii tăi şi cu tine aţi uitat o altă problemă de etică.

— Spune, spune, mă interesează.

— Aţi dat peste cap viaţa cuiva care n-a vrut nimic de la voi.

— A cuiva? i-o întoarse Anthony Walsh, cam sec.

— Te rog să nu te joci cu vorbele. Nu ştiu ce să-ţi spun, fă ce vrei, ridică receptorul, sună-i, dă-le codul şi n-au decât să hotărască ei, de la distanţă, în locul meu.

— Şase zile, Julia, doar şase zile ca să-ţi iei adio de la tatăl tău şi nu de la un necunoscut. Eşti sigură că nu vrei să alegi tu însăţi?

— Prin urmare, şase zile pentru tine!

— Eu nu mai sunt pe lumea asta, ce vrei să câştig din toata povestea? Nu-mi închipuiam că o să-ţi spun vreodată aşa ceva, totuşi aşa se întâmplă. De altfel, dacă te gândeşti, e destul de nostim, continuă Anthony Walsh, înveselit. Nici asta nu-mi imaginasem. E nemaipomenit! Trebuie să recunoşti că, până să se pună la punct această invenţie genială, era greu de conceput că-i poţi spune fiicei tale că eşti mort, pândindu-i reacţia. Nu? Bun, văd că nu ţi-am smuls nici măcar un zâmbet; la urma urmei, nici nu e ceva prea hazliu.

— Nu, într-adevăr!

— Am o veste proastă pentru tine. Nu-mi pot suna asociatul. E cu neputinţă. Singura persoană care poate întrerupe programul este beneficiarul. De altfel, am uitat parola pe care ţi-am comunicat-o, mi s-a şters imediat din memorie. Sper că ai notat-o... în caz că...

— 1-800-300.00.01 cod 654!

— Ah, da, ai memorizat-o bine!

Julia se ridică şi se duse să-şi pună bolul în chiuvetă.

Se întoarse, se uită lung la taică-său şi ridică receptorul telefonului fixat pe peretele bucătăriei.

— Eu sunt, îi spuse colegului său de birou. Îţi voi urma recomandările, mă rog, aproape... îmi iau o zi liberă, poate şi mâine, încă nu ştiu precis, dar o să te ţin la curent. Trimite-mi în fiecare seară un mail, ca să-mi spui cum înaintează proiectul şi, mai ales, dacă aveţi o problemă cât de mică. Şi, o ultimă chestie, acordă-i toată atenţia acestui Charles, noul angajat, avem o mare datorie faţă de el. Nu vreau să fie lăsat deoparte, ajută-l să se integreze în echipă. Să ştii că mă bazez, cu adevărat, pe tine,

Dray.

Julia puse receptorul la loc, în furcă, fără să-şi slăbească din ochi tatăl.

— E bine să ai grijă de colaboratorii tăi, declară Anthony Walsh; eu am zis întotdeauna că o întreprindere se sprijină pe trei piloni: echipa, echipa şi iar echipa!

— Două zile! Îţi dau două zile, mă auzi? Tu hotărăşti dacă le iei sau nu. În patruzeci şi opt de ore, mă laşi să mă întorc la viaţa mea, iar tu...

— Şase zile!

— Două!

— Şase! continua să insiste Anthony Walsh.

Ţârâitul telefonului întrerupse negocierile. Anthony dădu să răspundă. Julia îi smulse imediat receptorul şi îl acoperi cu mâna, făcându-i semn lui taică-său să păstreze tăcerea. Adam era îngrijorat că nu putuse vorbi cu ea la birou. Îşi reproşa că fusese susceptibil şi suspicios în privinţa ei. Julia se scuză că fusese irascibilă în ajun, îi mulţumi că-i răspunsese la mesaj şi că trecuse s-o vadă. Şi, chiar dacă momentul nu fusese cel mai fericit, neaşteptata lui apariţie sub ferestrele ei avea, la urma urmei, o latura foarte romantică.

Adam se oferi să vină s-o ia de la serviciu. Şi, în timp ce Anthony Walsh spăla vasele, făcând cât mai mult zgomot cu putinţa, Julia îl lamuri pe Adam că moartea tatălui său o afectase mai mult decât voise ea să recunoască. Toată noaptea avusese coşmaruri, era sfârşită. Era inutil să repete experienţa de seara trecută. După o zi petrecuta în linişte, după o seară când se va culca devreme, a doua zi, cel târziu a treia, aveau să se revadă. Până atunci, ea avea să redobândească o formă demnă de tânăra femeie pe care o voia de nevastă.

— Este exact cum ziceam: aşchia nu sare departe de trunchi, repeta Anthony Walsh, în timp ce Julia închidea telefonul.

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Ce mai e?

— Tu n-ai spălat niciodată vreo farfurie cât de mică!

— Asta tu n-ai de unde să ştii şi, apoi, spălatul vaselor este inclus în noul meu program! răspunse vesel Anthony Walsh.

Julia îl lăsă în plata Domnului şi luă mănunchiul de chei agăţat în cui.

— Unde te duci? o întrebă taică-său.

— Mă duc sus, să-ţi aranjez o cameră. Nici nu se pune problema să-ţi petreci noaptea în salonul meu şi să mi te fâţâi de colo-colo; am de recuperat câteva ore de somn dacă pricepi ce vreau să spun.

— Dacă e din cauza televizorului, pot să dau sonorul mai încet…

— În seara asta, te duci sus vrând, nevrând!

— Doar n-o să mă arunci în pod!

— Dă-mi un motiv valabil pentru care să nu fac asta!

— Acolo sunt şobolani… tu ai zis, răspunse taică-său, cu tonul unul copil pedepsit.

Şi, în timp ce Julia se pregătea să iasă din apartament, taică-său o chemă înapoi, cu un glas ferm.

— Aici, n-o să reuşim niciodată!

Julia închise uşa şi urcă la etaj. Anthony Walsh se uită la ceasul cuptorului, ezită o secundă şi căută telecomanda albă, aruncată de Julia pe masa din bucătărie.

Auzi paşii fiicei sale deasupra capului, hârâitul mobilei mutate de ea, zgomotul ferestrei pe care o deschidea şi o închidea. Când Julia coborî, tatăl ei se aşezase la loc, în ladă, cu telecomanda în mână.

— Ce faci? îl întrebă.

— O să mă inactivez, poate e mai nimerit pentru amândoi şi în special pentru tine, văd prea bine că te deranjez.

— Parcă nu puteai face asta! spuse ea, smulgându-i din mână telecomanda.

— Am spus că tu eşti singura care poate să sune la societate şi să indice codul, dar cred că încă mai sunt în stare să apăs pe un buton! bombăni el, ieşind iar din ladă.

— La urma urmei, fă ce vrei, răspunse ea, dându-i înapoi telecomanda. Mă oboseşti.

Anthony Walsh puse telecomanda din nou pe măsuţă şi se proţăpi în faţa fiică-sii.

— De fapt, unde trebuia să plecaţi în călătorie?

— La Montréal, de ce?

— Măi să fie, da’ mulţi gologani a mai pus la bătaie logodnicul ăsta al tău, fluieră el printre dinţi.

— Ai ceva împotriva Québecului?

— Câtuşi de puţin! Montréalul este un oraş de-a dreptul încântător, chiar am şi petrecut acolo nişte momente frumoase!

În fine, nu era ăsta subiectul, tuşi el uşor.

— Şi care ţi-era subiectul?

— Treaba e că …

— Că ce?

— Un voiaj de nuntă doar la o oră de zbor cu avionul?… Halal călătorie! Atunci, de ce să nu te ducă într-o călătorie cu rulota, ca să economisească banii de hotel?

— Şi dacă am fost chiar eu aceea care a ales destinaţia? Dacă eu iubesc la nebunie oraşul ăsta, dacă Adam şi cu mine avem amintiri legate de el? Ce ştii tu?

— Dacă tu eşti aia care a ales să-şi petreacă noaptea nunţii la o oră de domiciliu, atunci nu eşti fata mea, asta-i! afirmă Anthony, pe un ton ironic. Înţeleg să-ţi placa siropul de arţar, dar nici chiar aşa…

— N-ai să te dezbari niciodată de ideile tale preconcepute, nu?

— Sunt de acord că e cam târziu. Fie, să admitem că ai decis să trăieşti cea mai memorabilă seară din viaţa ta într-un oraş pe care-l cunoşti. S-a zis cu dorinţa de a face descoperiri! S-a zis cu romantismul! Hangiu, dă-ne aceeaşi cameră ca data trecută, la urma urmei, asta nu-i decât o seară ca toate celelalte! Serveşte-ne cu felurile noastre obişnuite, viitorul meu soţ — dar ce spun eu? — proaspătul meu soţ detestă să-şi schimbe tabieturile!

Anthony Walsh izbucni în râs.

— Ai terminat?

— Da, se scuză el. Doamne, că bine e să fii mort: îţi permiţi să spui tot ce-ţi trece prin circuite, aproape că e hazliu!

— Ai dreptate, n-o să reuşim! spuse Julia, stăvilind veselia tatălui său.

— În nici un caz aici. Ne trebuie un teritoriu neutru.

Julia se uită la el, perplexă.

— Hai să nu ne mai jucăm de-a v-aţi ascunselea prin apartamentul ăsta, vrei? Chiar punând la socoteală camera de la etaj, unde voiai să mă vâri, nu avem destul loc şi nu mai avem nici destule minute, care sunt atât de preţioase şi pe care le risipim ca doi ţânci. Ele n-or să se mai întoarcă.

— Şi ce propui?

— Un mic voiaj. Fără telefon la birou, fără Adam care să apară inopinat, fără seri în care să ne uităm urât unul la altul şi să stăm în faţa televizorului. În schimb, vreau plimbări în care să vorbim unul cu altul. De aia m-am întors de la o asemenea depărtare.

Un moment, câteva zile, numai noi doi, noi amândoi!

— Îmi ceri să-ţi dau ceea ce tu n-ai vrut niciodată să-mi dai, nu?

— Nu te mai război cu mine, Julia. După aceea, o să ai o întreagă eternitate ca să reiei lupta, armele mele n-or să mai existe decât în amintirea ta. Şase zile, asta-i tot ce mai avem, iată ce-ţi cer.

— Şi unde am face acest mic voiaj?

— La Montréal!

Julia nu-şi putu stăpâni zâmbetul deschis, care îi lumină chipul.

— La Montréal?

— Păi de vreme ce biletele nu sunt rambursabile!… Putem încerca să schimbăm numele unuia dintre călători…

Şi, în timp ce Julia îşi prindea părul, îşi punea o jachetă pe umeri şi se pregătea, după toate semnele, să iasă fără să-i răspundă, Anthony Walsh se aşeză în uşă.

— Nu face mutra asta, Adam ţi-a spus că poţi chiar să le şi arunci!

— Mi-a propus să ţinem biletele amintire şi, dacă asta a scăpat urechilor tale indiscrete, el era ironic. Ceea ce nu înseamnă că mi-ar fi sugerat să plec cu altul.

— Cu tatăl tău, nu cu altul!

— Dă-te deoparte, te rog!

— Unde te duci? întrebă Anthony Walsh, lăsând-o să treacă.

— Să iau aer.

— Eşti supărată?

În loc de răspuns, auzi paşii fiicei sale, care cobora pe scară.

*

Un taxi încetini la intersecţia cu Greenwich Street. Julia se urcă iute în el. N-avea nici o nevoie să ridice ochii spre faţada casei sale. Mai mult ca sigur că Anthony Walsh — ea ştia asta — privea de la fereastra salonului după Fordul galben care se îndepărta spre Ninth Avenue. De îndată ce maşina dispăru la colţ, el se îndreptă spre bucătărie, luă telefonul şi apelă două numere.

Julia îi ceru şoferului s-o lase în cartierul SoHo. În vremuri normale, ar fi făcut pe jos acest drum, pe care îl ştia pe dinafară. Mersese doar un sfert de oră, dar, ca să fugă de acasă, ar fi furat

chiar şi o bicicletă, dacă cineva ar fi lăsat vreuna, fără s-o asigure cu lanţul, la colţul străzii. Ea împinse uşa unei prăvălii cu antichităţi. Un clopoţel sună. Stanley, care şedea într-un fotoliu baroc, îşi lăsă deoparte lectura.

— Nici Greta Garbo, în *Regina Christina,* n-ar fi făcut-o mai bine!

— La ce te referi?

— La intrarea ta, Prinţesa mea: maiestuoasă şi, în acelaşi timp, terifiantă!

— Azi nu e o zi potrivită pentru zeflemea.

— Nici o zi, oricât ar fi de frumoasă, nu se poate lipsi de un picuţ de ironie. Nu eşti la lucru?

Julia se apropie de o veche bibliotecă şi se uită atentă la pendula cu o delicată patină aurie, aşezată pe cel mai înalt raft.

— Ai tras chiulul ca să vii şi să verifici cât era ceasul în secolul al XVIII-lea? o întrebă Stanley, împingându-şi la loc ochelarii ajunşi pe vârful nasului.

— E foarte frumoasă.

— Da, şi eu. Ce ai?

— Nimic, am trecut să te văd, asta-i tot.

— Mda, iar eu o să mă las de Ludovic al XVI-lea şi o să mă apuc de pop-art! replică Stanley, lăsându-şi cartea deoparte.

Se ridică şi se aşeză pe colţul unei mese de acaju.

— O explozie de grizu în spatele acestei mutrişoare drăgălaşe?

— Mda, cam aşa ceva.

Julia îşi puse capul pe umărul lui Stanley.

— Ei da, e cam greu, ce-i drept! spuse el, strângând-o în braţe. O să-ţi prepar un ceai trimis de un amic din Vietnam. E dezintoxicant, ai să vezi, are nişte virtuţi nebănuite, probabil pentru că acest amic n-are nici una.

Stanley luă un ceainic de pe o etajeră. Puse în priză reşoul electric de pe biroul vechi ce îndeplinea funcţia de tejghea şi de casă. După cele câteva minute necesare infuziei, băutura magică umplea două ceşti de porţelan, scoase dintr-un dulap din alte vremuri. Julia adulmecă parfumul de iasomie al ceaiului ţi bău o mica înghiţitură.

— Te ascult, şi nu încerca să te împotriveşti, această poţiune divină este făcută anume ca să dezlege limbile cele mai înnodate.

— Ai pleca în voiaj de nuntă cu mine?

— Dacă m-aş însura cu tine, de ce nu? Dar ar trebui să te cheme Julien, scumpa mea Julia, altfel, voiajul nostru de nuntă n-ar avea nici un chichirez.

— Stanley, dacă ţi-ai închide magazinul doar o săptămână, nu mai mult, şi m-ai lăsa să te răpesc …

— E al naibii de romantic! Unde?

— La Montréal.

— Nici în ruptul capului!

— Da' tu ce ai cu Québecul?

— Am trăit şase luni de suferinţe insuportabile ca să pierd trei kile; doar n-o să mă apuc acum să le pun la loc în câteva zile. Restaurantele ălora sunt irezistibile, ca şi chelnerii lor, de altfel! Şi, pe urmă, urăsc ideea de a fi pe post de manta de vreme rea.

— De ce spui asta?

— Cine a refuzat să plece cu tine, înaintea mea?

— Nu contează! Oricum, nu m-ai crede.

— Poate că, dacă ai începe prin a-mi explica ce anume te sâcâie…

— Nu m-ai crede nici chiar dacă ţi-aş povesti totul de la început.

— Să admitem că sunt un imbecil… Când ţi-ai luat ultima oară o jumătate de zi liberă în toiul săptămânii?

Văzând muţenia Juliei, Stanley continuă:

— Te înfiinţezi într-o luni dimineaţă la mine în prăvălie, duhnind a cafea, tu, care o urăşti. Sub acest fard, aplicat, de altfel, complet anapoda, se ascunde mutriţa cuiva pentru care orele de somn s-au socotit pesemne în minute. Tu îmi ceri pe nepusă masă să-l înlocuiesc pe logodnicul tău în călătorie. Ce se întâmplă? Ţi-ai petrecut noaptea cu alt bărbat decât Adam?

— Bineînţeles că nu! exclamă Julia.

— Te întreb altfel. De cine sau de ce ţi-e frică?

— De nimic.

— Scumpo, eu am treabă, aşa că, dacă nu mai ai suficientă încredere pentru a mi te destăinui, mă întorc la inventarul meu, replică Stanley, făcându-se că se duce în spatele prăvăli ei.

— Când am intrat, căscai cu o carte sub nas! Ce prost mai minţi! spuse Julia, râzând.

— În fine, ai scăpat de mutra aia ursuza! Vrei să facem câţiva paşi pe jos? În curând se vor deschide magazinele din cartier.

Precis că ai nevoie de nişte pantofi noi.

— Dacă i-ai vedea pe toţi ăia care dorm în şifonierul meu fără să-i fi încălţat vreodată!

— Problema nu e să-ţi fericeşti picioarele, ci să-ţi ridici moralul!

Julia ridică mica pendulă aurie. Geamul care proteja cadranul lipsea. Ea îi mângâie conturul cu vârful degetului.

— E de-a dreptul frumoasă, spuse, mişcându-i minutarul.

Şi, sub impulsul ei, orarul începu şi el s-o ia îndărăt.

— Ce bine ar fi să ne putem întoarce în urmă.

Stanley o urmărea pe Julia cu toată atenţia.

— Să dăm timpul înapoi? Asta nu înseamnă ca i-ai reda acestei vechituri tinereţea. Priveşte lucrurile altfel, ea e cea care ne oferă frumuseţea vârstei sale, răspunse Stanley, punând pendula la loc, pe etajeră. Dar îmi spui odată ce te frământă?

— Dacă ţi s-ar propune o călătorie pe urmele tatălui tău, ai accepta?

— Care ar fi riscul? În ceea ce mă priveşte, dacă ar trebui să merg la capătul lumii, fie şi pentru a regăsi o frântură din viaţa mamei mele, aş fi deja în avion, sâcâindu-le pe stewardese, în loc să-mi pierd vremea cu o nebună, fie ea chiar cea mai bună prietenă a mea.

— Şi dacă ar fi prea târziu?

— Prea târziu nu este decât atunci când lucrurile au devenit definitive. Chiar şi dispărut, tatăl tău continuă să-ţi fie alături.

— Nici nu-ţi închipui în ce măsură!

— Scumpo, până şi copiii care nu şi-au cunoscut niciodată adevăraţii părinţi simt nevoia să-şi descopere, mai devreme sau mai târziu, rădăcinile. Adesea, chestia asta e o cruzime la adresa celor care i-au crescut şi iubit, dar aşa e omul. În viaţă, înaintezi anevoie dacă nu ştii dincotro vii. Prin urmare, dacă trebuie să întreprinzi mai ştiu eu ce periplu, care ţi-ar îngădui să afli, în sfârşit, cine a fost tatăl tău şi să vă împăcaţi, fă-l!

— Noi nu prea avem multe amintiri comune, tu ştii asta.

— Poate mai mult decât îţi închipui. Uită şi tu măcar o dată de mândria asta, pe care o ador, şi pleacă în călătorie! Dacă n-o faci pentru tine, fă-o pentru una dintre prietenele mele cele mai bune, am să ţi-o prezint eu într-o zi, e o mămică nemaipomenită.

— Cine e? întrebă Julia, cu o umbră de gelozie în glas.

— Tu, peste câţiva ani.

— Eşti un prieten minunat, Stanley, spuse Julia, sărutându-l pe obraz.

— Dar eu n-am nici un merit, scumpo, infuzia asta e de vină!

— Să-ţi feliciţi amicul din Vietnam, ceaiul lui are nişte virtuţi cu adevărat uimitoare, adăugă Julia, ieşind.

— Dacă-ţi place atât de mult o să-ţi iau câteva cutii, care or să te aştepte la întoarcere. Îl cumpăr de la băcanul din colţul străzii.

7

Julia urcă treptele patru câte patru şi intră în apartament. Salonul era gol. Strigă de mai multe ori, dar nu primi nici un răspuns. Livingul, dormitorul, baia, ca şi o vizită la etaj confirmară că locul era pustiu. Observă o poză a lui Anthony Walsh într-o mică ramă de argint, proaspăt instalată deasupra şemineului.

— Unde ai fost? întrebă tatăl ei făcând-o să tresară.

— M-ai speriat într-un hal! Dar tu unde ai dispărut?

— Sunt foarte emoţionat că îmi porţi de grijă. Am fost la plimbare. Mă plictiseam aici singur cuc.

— Ce-i cu asta? întrebă Julia, arătând rama de deasupra şemineului.

— Îmi pregăteam camera de sus, de vreme ce diseară o să mă trimiţi acolo, şi, absolut din întâmplare am descoperit chestia asta… sub un strat de praf. Doar nu era să mă culc în aceeaşi cameră cu poza mea! Am pus-o aici, dar tu poţi s-o pui în altă parte, dacă preferi.

— O ţii înainte, cu plecarea în călătorie? întrebă Julia.

— Tocmai m-am întors de la agenţia din capătul străzii. Contactul direct între persoane nu poate fi înlocuit cu nimic. O fată fermecătoare, de altfel îţi şi seamănă, ea având în plus şi zâmbetul… dar unde rămăsesem?

— La o fată fermecătoare …

— Ah, exact, asta era! A fost aşa de drăguţă şi s-a abătut puţin de la regulament. După ce a clămpănit o jumătate de oră în cap pe tastatura aia a ei — de altfel, am crezut că făcea o copie integrală a operei lui Hemingway — a reuşit, în cele din urmă, să treacă pe un bilet numele meu. Am profitat de ocazie şi am obţinut locuri la o categorie mai bună!

— Eşti incredibil, zău aşa! Dar cine ţi-a spus că o să accept?

— Ah, nimeni. Dar, cu riscul că o să-ţi lipeşti biletele astea în viitorul album de amintiri, măcar să fie la clasa întâi. E chestie de standing familial, scumpo!

Julia plecă în camera ei. Anthony o întrebă unde se ducea iar.

— Să-mi pregătesc o geantă de voiaj pentru două zile, răspunse ea, insistând asupra cifrei. Asta voiai, nu?

— Aventura noastră o să dureze şase zile, datele nu s-au putut modifica; degeaba m-am milogit de Elodie, fata fermecătoare de la agenţie, de care îţi spuneam adineauri, în privinţa asta a rămas inflexibilă.

— Două zile! zbieră Julia, din baie.

— Ei, la urma urmei, faci cum vrei, în cel mai rău caz, îţi cumpărăm nişte pantaloni acolo, pe loc. În caz că n-ai remarcat, blugii tăi sunt zdrenţuiţi, ţi se vede puţin genunchiul prin ei.

— Da’ tu pleci cu mâna goală? întrebă Julia, trecându-şi capul prin deschizătura uşii.

Anthony se duse la cutia de lemn din mijlocul salonului şi ridică o trapă care îi masca fundul dublu. În interior, se afla o valiză de piele neagră.

— Ei au prevăzut strictul necesar, pentru ca să rămân elegant şase zile, durata aproximativă a bateriilor mele! spuse el, nu fără o oarecare satisfacţie… În lipsa ta, am îndrăznit să-mi recuperez actele de identitate, care ţi-au fost înmânate. De asemenea, am îndrăznit să-mi iau din nou ceasul, adăugă el, arătându-şi cu mândrie încheietura mâinii. Vezi cumva vreun inconvenient în faptul că l-am luat la purtare acum? Când va veni momentul o să fie al tău. Mă rog, înţelegi tu ce vreau să spun…

— Dacă ai vrea să nu mai scotoceşti prin casa mea, ţi-aş fi foarte recunoscătoare!

— Să fac cercetări în casa ta, scumpo, e ceva care are mai curând tangenţă cu speologia! Mi-am găsit efectele personale într-un plic din hârtie Kraft, aruncat deja prin podul tău, în mijlocul unui întreg talmeş-balmeş!

Julia îşi închise bagajul şi-l duse la intrare. Îşi anunţă tatăl că iese puţin şi se întoarce cât mai repede cu putinţa. Acum, trebuia să-şi justifice plecarea în faţa lui Adam.

— Ce ai de gând să-i spui? întrebă Anthony Walsh.

— Cred că asta nu ne priveşte decât pe el şi pe mine, răspunse Julia.

— Nu-mi fac eu griji în privinţa lui, pe mine mă interesează tot ceea ce este legat de tine.

— Ah, da? Şi asta face parte tot din noul tău program?

— Orice motiv ai invoca, nu te sfătuiesc să-i spui unde mergem.

— Şi se presupune că ar trebui să respect sfaturile unul tată care are o mare experienţă în materie de secrete.

— Ia-o doar ca pe o recomandare de la om la om. Şi, acum, şterge-o; în două ore, cel târziu, trebuie să fim plecaţi din Manhattan.

*

Taxiul o lăsă pe Julia pe Avenue of the Americas, la numărul 1350. Ea intră în marea clădire de sticla, unde îşi avea sediul departamentului de literatură pentru copii al unei mari edituri newyorkeze. Mobilul său nu avea semnal în hol, aşa că se prezentă la recepţie şi o rugă pe funcţionară să-i facă legătura cu domnul Coverman.

— Toate bune? întrebă Adam, recunoscând glasul Juliei.

— Eşti în şedinţă?

— Sunt la machete, terminăm într-un sfert de oră. Vrei să rezerv o masă pentru ora douăzeci la italianul nostru?

Adam aruncă o privire la ora afişată pe ecranul telefonului său.

— Eşti în clădire?

— La recepţie…

— Pică prost, suntem toţi în şedinţa de prezentare a noilor apariţii….

— Trebuie să vorbim, îl întrerupse Julia.

— Nu putem aştepta până diseară?

— N-o să pot lua cine cu tine, Adam.

— Vin! răspunse el, întrerupând convorbirea.

O găsi pe Julia în hol, purtând pe chip o umbră ce nu prevestea nimic bun.

— E o cafenea la subsol, hai acolo, spuse Adam.

— Mai degrabă hai să facem câţiva paşi prin parc, o să ne simţim mai bine afară.

— E chiar aşa de grav? întrebă el, în timp ce ieşeau din clădire.

Julia nu-i răspunse. O luară pe Sixth Avenue. După trei intersecţii, intrară în Central Park.

Aleile înverzite erau aproape pustii; câţiva amatori de jogging alergau cu căştile la urechi, concentrându-se asupra ritmului cursei, rupţi de lume, fără să-i observe pe cei care se mulţumeau cu o simplă plimbare. O veveriţă roşcovana veni spre el şi se ridică pe labele din spate, aşteptând să primească ceva de mâncare. Julia îşi băgă mâna în buzunarul trenciului, îngenunche şi îi întinse un pumn de alune.

Mica rozătoare îndrăzneaţă se apropie, şovăi o clipă, cu ochii ţintă la prada pe care o jinduia cu lăcomie. Pofta învinse frica şi cu o mişcare rapidă, veveriţa apucă aluna şi se îndepărtă cu câţiva metri pentru ca s-o ronţăie sub privirile înduioşătoare ale Juliei.

— Ai întotdeauna alune în buzunarul impermeabilului? întrebă Adam, înveselit.

— Ştiam că o să te aduc aici, aşa că am cumpărat un pachet înainte de a mă urca în taxi, răspunse Julia, întinzându-i o alta alună veveriţei, care, acum, era însoţită şi de alte surate de-ale ei.

— M-ai scos dintr-o şedinţă ca să-mi arăţi talentele tale de dresoare?

Julia aruncă pe iarbă restul pachetului de alune şi se ridică pentru a-şi continua plimbarea. Adam se ţinu după ea.

— O să plec, spuse ea, cu glasul plin de tristeţe.

— Mă părăseşti? se îngrijoră Adam.

— Sigur că nu, prostule, plec doar câteva zile.

— Câte?

— Două cel mult şase.

— Două, sau şase?

— Habar n-am.

— Julia, apari pe nepusă masă la mine, la birou, îmi ceri să te urmez de parcă s-ar prăbuşi lumea în jurul tău… m-ai putea scuti de efortul ăsta de a-ţi scoate cuvintele din gură cu forcepsul?

— Chiar aşa de preţios e timpul tău?

— Eşti furioasă şi e dreptul tău, dar nu de mine trebuie să te iei. Nu-ţi sunt duşman, Julia, mă mulţumesc să fiu cel ce te iubeşte, şi asta nu-i întotdeauna lesne. Nu mă face să plătesc oalele sparte pentru nişte chestii în care n-am nici un amestec.

— În dimineaţa asta, m-a sunat secretarul particular al lui

taică-meu. Trebuie să pun la punct nişte treburi de-ale lui în afara New Yorkului.

— Unde?

— În nordul Vermontului, la graniţa cu Canada.

— De ce n-am merge amândoi, în weekendul ăsta?

— E ceva urgent, nu suportă amânare.

— Asta are legătură cu telefonul pe care l-am primit de la agenţia de voiaj?

— Ce ţi-au spus? întreabă Julia, cam nesigură.

— Că a trecut pe la ei cineva. Şi, dintr-un motiv pe care, drept să-ţi spun, nu l-am înţeles, mi-au restituit banii pentru biletul meu, dar nu şi pentru al tău. Nu au vrut să-mi dea explicaţii. Iar eu, fiind în şedinţă, n-am avut timp s-o lungesc.

— Probabil că asta e opera secretarului tatei, care are un mare talent pentru genul ăsta de chestii. A avut şcoală bună.

— Te duci în Canada?

— La graniţă, ţi-am spus.

— Şi chiar ai chef să faci călătoria asta?

— Cred şi eu că da, răspunse ea, posomorâtă.

Adam o luă pe Julia de umeri şi o strânse lângă el.

— Atunci du-te unde trebuie să mergi. N-o sa te mai întreb nimic. Nu vreau să-mi iau încă o dată riscul de a părea lipsit de încredere în tine şi, pe urmă, trebuie să mă întorc la muncă. Mă conduci până la birou?

— O să mai rămân puţin aici.

— Cu veveriţele tale? întrebă Adam, ironic.

— Da, cu veveriţele mele.

O sărută pe frunte, merse de-a-ndăratelea câţiva paşi, făcându-i cu mâna, şi o porni pe alee.

— Adam!

— Da!

— Ce păcat că ai şedinţa asta, aş fi vrut tare mult…

— Ştiu, dar, în ultimele zile, nici tu, nici eu n-am prea avut noroc.

Adam îi trimise o sărutare.

— Trebuie neapărat să plec! Mă suni din Vermont ca să-mi spui că ai ajuns cu bine?

Şi Julia rămase în loc, privindu-l cum se îndepărtează.

*

— Totul a mers bine? întrebă Anthony Walsh, jovial, când se întoarse fiica lui.

— Epatant!

— Şi, atunci, de ce faci mutra asta de înmormântare? Dar, mă rog, mai bine mai târziu decât niciodată ...

— Şi eu mă întreb! Poate fiindcă l-am minţit pentru prima oară pe bărbatul pe care-l iubesc?

— Ah, nu, Julia, scumpa mea, e pentru a doua oară; ai uitat de ieri?... Dar, dacă vrei tu, putem spune că ieri a fost o încercare şi că nu se pune la socoteală!

— Din ce în ce mai bine! L-am trădat pe Adam pentru a doua oară, în decurs de două zile, iar el e atât de formidabil, încât a avut delicateţea de a mă lăsa să plec fără să-mi pună nici o întrebare. Când mă urcam în taxi mă simţeam în pielea unei femei aşa cum mi-am jurat să nu devin niciodată.

— Să nu exagerăm!

— Ah, nu? Ce poate fi mai scârbos decât să-l înşeli pe un om care are atâta încredere în tine, încât nu te întreabă nimic?!

— Să te laşi absorbit de muncă şi să nu te mai intereseze cu adevărat viaţa celuilalt!

— Venind din partea ta, ăsta e chiar tupeu.

— Da, dar, după cum vezi, e tupeul unui specialist în materie! Cred că maşina e jos... N-ar trebui să mai pierdem timpul. Cu reglementările astea în privinţa măsurilor de securitate, am ajuns să stăm mai mult în aeroporturi decât în avioane.

În timp ce Anthony Walsh ducea jos bagajele, Julia mai inspectă o dată apartamentul. Se uită la fotografia lui taică-său din rama de argint de pe şemineu, o întoarse cu faţa la perete şi închise uşa în urma ei.

*

După o oră, limuzina intra pe drumul lateral ce ducea la terminalele aeroportului John Fitzgerald Kennedy.

— Ar fi trebuit să luăm un taxi, spuse Julia, uitându-se pe geam, la avioanele aliniate pe pistă.

— Da dar trebuie să fii şi tu de acord că maşinile astea sunt mult mai confortabile. Dat fiind că mi-am recuperat, de la tine de acasă, cărţile de credit şi că, după cum am înţeles, nu vrei nici o

moştenire de la mine, acordă-mi privilegiul de a-mi face banii praf eu însumi. Daca ai şti câţi tipi care au adunat toată viaţa bani cu lopata n-ar voi să-i poată cheltui, ca mine, după moarte! Când te gândeşti, asta e un lux nemaipomenit! Hai, Julia, şterge-ţi expresia asta mohorâtă de pe chip. O să ţi-l regăseşti pe Adam peste câteva zile, la înapoiere, încă şi mai îndrăgostit. Profită din plin de aceste câteva momente alături de tatăl tău. Când am plecat noi doi ultima oară împreună?

— Aveam şapte ani, mama era încă în viaţă şi ne petreceam amândouă vacanţa lângă o piscină, în timp ce tu ţi-o petreceai pe a ta în cabina telefonică a hotelului punându-ţi la punct afacerile, răspunse Julia în timp ce cobora din limuzina oprită la marginea trotuarului.

— Totuşi, nu e vina mea că încă nu existau telefoane mobile! exclamă Anthony Walsh, deschizându-şi portiera.

*

Aeroportul internaţional era arhiplin. Anthony îşi dădu ochii peste cap şi se aşeză la coada lungă, ce şerpuia până la ghişeele de înregistrare. După ce îşi luară cărţile de acces la bord — preţioase cartonaşe obţinute cu preţul unor îndelungi aşteptări — trebuiră să o ia de la capăt, de data asta ca să treacă pe sub porticul de securitate.

— Uite ce nervoşi sunt toţi oamenii ăştia. Uite cum le distruge lipsa de confort plăcerea călătoriei. Şi cum să le găseşti vreo vină? Oricine îşi pierde răbdarea când e obligat să stea în picioare ore în şir, care cu câte un copil în braţe, care copleşit de povara vârstei! Oare tu crezi, cu adevărat, că tânăra din faţa noastră ar putea piti niscaiva explozivi în borcănelele cu piureuri pentru bebeluşul el? Compot de caise şi mere cu rubarbă, amestecate cu dinamită!

— Crede-mă, totul e posibil!

— Ei, hai, să fim lucizi! Unde or fi dispărut oare acei gentlemeni englezi, care îşi beau ceaiul pe vremea Blitzului?

— Sub bombe? şopti Julia, stânjenită că taică-său vorbea atât de tare. Dar tu, văd că nu ţi-ai pierdut nimic din fanfaronadă. Pe de altă parte, dacă i-aş explica agentului de securitate că bărbatul cu care călătoresc nu e chiar taică-meu *şi* dacă i-aş expune în detaliu subtilităţile situaţiei noastre, poate că ar fi în

drept să-şi piardă şi el puţin din luciditate, nu? Pentru că eu, una, am lăsat-o pe a mea într-o ladă de lemn din salon!

Anthony dădu din umeri şi înaintă, când îi veni rândul, pe sub portic. Julia se gândi din nou la ultima frază pe care o rostise şi îl chemă imediat înapoi, cu o voce care trăda agitaţia ce o cuprinsese brusc.

— Vino, spuse ea, aproape panicată. Să plecăm de aici, ideea asta cu avionul e o prostie. Să închiriem o maşină, o să conduc eu, în şase ore o să fi la Montréal şi îţi promit că, pe drum, o să stăm de vorbă.

— Ce-i cu tine, Julia, ce te-a speriat în halul ăsta?

— Da’ tu nu înţelegi? îi şopti ea la ureche. O să fii reperat în două secunde. Eşti plin de piese electronice; când o să treci, or să înceapă să urle toate detectoarele. Poliţia o să te înhaţe, o să te aresteze, o să te percheziţioneze, o să-ţi facă radiografii din cap până-n picioare *şi,* apoi, o să te facă bucăţele, ca să înţeleagă cum de e posibilă o asemenea minune tehnologică.

Anthony zâmbi şi făcu un pas spre agentul de securitate. Îşi deschise paşaportul, desfăcu o scrisoare prinsă sub învelitoarea acestuia *şi* o întinse cu vârful degetelor.

Agentul o citi, îşi chemă superiorul, apoi îl rugă pe Anthony Walsh să fie amabil *şi* să treacă într-o parte.

Şeful de post luă cunoştinţă, la rândul lui, de conţinutul documentului şi adoptă o atitudine dintre cele mai reverenţioase. Anthony Walsh fu condus puţin mai departe, palpat cu infinită curtoazie şi autorizat, imediat după control, să circule unde doreşte.

Julia trebui să se supună procedurii impuse tuturor celorlalţi pasageri, agenţii o puseră să-şi scoată pantofii şi cureaua de la blugi. Îi confiscară agrafa care îi prindea părul — considerată prea lungă şi prea ascuţită — o unghieră uitată în trusa de toaletă şi pila acesteia, care avea mai mult de doi centimetri lungime. Şeful o mustră pentru inconştienţa ei.

Nu indicau panourile, cu litere îndeajuns de groase, lista obiectelor interzise la bordul avioanelor? Ea se aventură să răspundă că ar fi fost mai simplu să le afişeze pe cele autorizate, dar agentul de securitate luă tonul unui majur şi o întrebă dacă avea vreo problemă cu regulamentul în vigoare. Julia îl asigură că nici nu putea fi vorba de aşa ceva şi, cum avionul ei decola în patruzeci şi cinci de minute, nu mai aşteptă reacţia

interlocutorului său, ci îşi recuperă sacul şi dădu fuga la Anthony, care o observa de departe, cu o privire zeflemitoare.

— Aş putea şti şi eu de ce ai avut parte de acest tratament de favoare?

Anthony flutură scrisoarea pe care continua s-o ţină în mână şi i-o încredinţă, amuzat, fiicei sale.

— Tu porţi un stimulator cardiac?

— De zece ani, scumpa mea Julia.

— De ce?

— Pentru că am făcut un infarct şi inima mea avea nevoie de un ajutor.

— Când s-a întâmplat?

— Dacă ţi-aş spune că s-a întâmplat în ziua când o comemoram pe mama ta, m-ai învinui iar că joc teatru.

— Eu de ce n-am ştiut niciodată?

— Poate pentru că erai prea ocupată să-ţi trăieşti viaţa?

— Nu mi-a spus nimeni.

— Ar fi trebuit să ştim cum să dăm de tine... Dar, hai să nu mai facem atâta caz de chestia asta! În primele luni, trăsneam şi plesneam pentru că trebuia să port un aparat. Când mă gândesc că, azi, un aparat mă poartă pe mine! Mergem? Până la urmă, o să pierdem avionul, spuse Anthony Walsh, consultând tabelul care afişa decolările. Ah, nu, continuă el, au anunţat că are o întârziere de o oră. Asta ar mai lipsi: să fie punctuale avioanele!

Julia profită de acest răgaz şi se duse să exploreze rafturile unui chioşc de jurnale. Ascunsă după ele, se uita la Anthony, fără ca acesta să-şi dea seama. Aşezat în sala de aşteptare, el îşi lăsase privirea să zboare în depărtări, pe deasupra pistei şi, pentru prima oară, Julia simţi că îi era dor de tatăl ei. Se întoarse şi formă numărul de telefon al lui Stanley.

— Sunt la aeroport, murmură ea în aparat.

— Decolezi în curând? întrebă prietenul ei, cu o voce aproape la fel de scăzută.

— Ai lume în magazin? Te deranjez?

— Era să-ţi pun aceeaşi întrebare!

— Nu, de vreme ce eu te-am sunat, răspunse Julia.

— Atunci de ce şopteşti?

— Nu mi-am dat seama că şoptesc.

— Ar trebui să vii să mă vezi mai des, fiindcă îmi porţi noroc. La o oră după ce ai plecat, am vândut pendula din secolul al

XVIII-lea. Mă pricopsisem cu ea acum doi ani.

— Dacă nu era sută în sută din secolul al XVIII-lea, atunci nu-i mai lipseau decât câteva luni.

— Şi ea ştia să mintă frumos. Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu cu cine eşti, dar nu mă lua de tâmpit, am oroare de chestia asta.

— Nu-i chiar aşa cum crezi!

— Credinţa e o problemă de religie, scumpo!

— A să-mi lipseşti, Stanley.

— Profită cât mai mult de zilele astea; călătoriile îţi formează tinereţea.

Şi Stanley închise telefonul, fără să-i lase Juliei nici o posibilitate de a avea ultimul cuvânt. După ce încheie convorbirea, el îşi privi mobilul şi adăugă:

— Du-te cu cine vrei tu, dar să nu te înamorezi cumva de vreun canadian care să te ia în ţara lui. O zi fără tine e lungă rău, iar eu mor deja de urât!

8

La ora 17:30, zborul American Airlines 4742 ateriza pe pista aeroportului Pierre-Trudeau din Montréal. Trecură fără nici o problema prin vamă. Erau aşteptaţi de o maşină. Autostrada era liberă şi, o jumătate de oră mai târziu, traversau cartierul afacerilor. Anthony arată spre un turn înalt, de sticlă.

— Am văzut când a fost construit, oftă el. Are vârsta ta.

— De ce îmi spui asta?

— De vreme ce ai o afecţiune atât de deosebită pentru oraşul ăsta, îţi las o amintire despre el. Într-o zi, ai să te plimbi pe aici şi ai să-ţi spui că tatăl tău a petrecut câteva luni din viaţa lui lucrând în turnul ăsta. Şi strada va fi mai puţin anonimă pentru tine.

— O să ţin minte, zise ea.

— Nu mă întrebi ce făceam aici?

— Presupun că afaceri!

— Oh, nu, la acea epocă mă mulţumeam să ţin un chioşculeţ de ziare. Nu te-ai născut într-un leagăn de mătase. Mătasea a venit mai târziu.

— Ai făcut mult timp chestia asta? întrebă Julia, uimită.

— Într-o zi, mi-a venit ideea să vând şi nişte băuturi calde. Şi

aşa am început să fac afaceri de-a binelea! continuă Anthony, ai cărui ochi deveniseră sclipitori. Oamenii dădeau buzna în clădire, rebegiţi de vântul care începe să sufle pe la începutul toamnei şi nu se mai potoleşte decât primăvara. Dacă i-ai fi văzut cum se repezeau la cafelele, la ciocolata fierbinte şi la ceaiurile pe care le vindeam... cu un preţ de două ori mai mare decât cel de pe piaţă.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, am mai adăugat pe listă sandviciurile. Mama ta le pregătea în zori. Bucătăria apartamentului nostru se transformase la iuţeală într-un adevărat laborator.

— Tu şi mama aţi locuit în Montréal?

— Trăiam înconjuraţi de salate, de felii de jambon şi de folii de celofan. Când am început să ofer servicii de distribuţie la etajele din turnul ăsta şi din celălalt, abia construit chiar alături de el, a trebuit să-l angajez pe primul meu salariat.

— Cine era?

— Maică-ta! Ea se ocupa de chioşc, în timp ce eu distribuiam comenzile. Era aşa de frumoasă, încât clienţii făceau pana şi câte patru comenzi pe zi, doar ca s-o zărească. Ce mai râdeam pe vremea aia! Fiecare cumpărător avea fişa lui, iar maică-ta, protejaţii săi. Contabilul de la camera 1407, care avea cârlig la ea, primea sandviciuri cu garnitură dublă; directorul de personal de la etajul unsprezece avea parte însă de muştarul de pe fundul borcanului şi de foi de salată veştedă; maică-ta îl luase în colimator.

Ajunseră la hotel. Omul care le căra bagajele îi însoţi până la recepţie.

— N-avem rezervare, spuse ea, întinzându-i funcţionarului paşaportul.

Bărbatul verifică disponibilităţile pe ecranul computerului. Tastă numele lor de familie.

— Ba da, aveţi o cameră, şi nu oricare!

Julia îi privi uluită, în timp ce Anthony se dădea înapoi cu câţiva paşi.

— Domnul şi doamna Walsh... Coverman, exclamă recepţionerul. Şi, dacă nu mă înşel, rămâneţi la noi toată săptămâna.

— Sper că n-ai îndrăznit să faci asta! şuieră Julia către taică-său, care afişa cel mai nevinovat aer din lume.

Recepţionerul îl scoase din încurcătură întrerupându-i.

— Aveţi apartamentul… şi, constatând diferenţa de vârstă dintre domnul şi doamna Walsh, adaugă cu o uşoară inflexiune în glas… nupţial.

— Ai fi putut alege totuşi alt hotel! spuse Julia la urechea tatălui său.

— Era un pachet de servicii! se justifică Anthony. Viitorul tău bărbat optase pentru o formulă completă: zbor plus sejur. Şi încă scăpăm ieftin, renunţase la demipensiune. Dar îţi promit că n-o să-l coste nimic, o sa plătim nota cu cartea mea de credit. Eşti moştenitoarea mea, prin urmare, tu eşti cea care mă invită! spuse el, făcând haz.

— Dar ce mă îngrijora pe mine cu adevărat nu era chestia asta! tună Julia.

— Ah! Atunci care?

— Apartamentul… nupţial!

— Nici o grijă, am verificat la agenţie: este compus din două camere care dau într-un salon, la ultimul etaj. Sper că nu suferi de ameţeală!

Şi, în timp ce Julia îl boscorodea pe taică-său, funcţionarul hotelului îi întinse cheia şi-i ură o şedere excelentă…

Omul cu bagajele îi conduse la ascensor. Julia se întoarse din drum şi se năpusti spre recepţioner.

— Nu e deloc ceea ce credeţi! E tatăl meu.

— Dar nu cred nimic, doamnă, răspunse omul, jenat.

— Ba da, credeţi! Şi vă înşelaţi!

— Domnişoară, vă garantez că am văzut de toate în meseria mea, spuse el, aplecându-se peste tejghea, ca să nu le audă nimeni conversaţia. Sunt mut ca mormântul o asigură el pe un ton care se dorea liniştitor.

Şi, în timp ce Julia se pregătea să-i dea o replică usturătoare, Anthony o apucă de braţ şi o trase cu forţa de lângă recepţie.

— Prea îţi faci multe griji pentru ceea ce cred oamenii!

— Şi ce-ţi pasă ţie?

— În felul ăsta îţi pierzi puţin din libertate şi mult din simţul umorului. Vino, băiatul cu bagajele ţine liftul în loc şi nu suntem singurii din hotelul ăsta care vor să circule!

*

Apartamentul era întocmai cum îl descrisese Anthony. Ferestrele celor două camere despărţite de un salonaş dădeau spre oraşul vechi. Abia îşi pusese sacul pe pat, şi Julia trebui să deschisă din nou uşa. Un chelner aştepta în spatele unei măsuţe cu rotile, pe care se aflau o sticlă de şampanie în frapiera ei, două pahare înalte şi o cutie de bomboane de ciocolată.

— Ce-i asta? întrebă Julia.

— Prestaţia noastră „tineri căsătoriţi”, împreună cu complimentele hotelului, doamnă, răspunse chelnerul.

Julia se uită urât la el şi luă bileţelul pus pe şervet. Directorul hotelului le mulţumea domnului şi doamnei Walsh-Coverman pentru că aleseseră stabilimentul lui ca să-şi celebreze nunta. Întregul personal stătea la dispoziţia lor, pentru a le oferi un sejur de neuitat. Julia rupse biletul, puse cu delicateţe bucăţile de hârtie pe masa cu rotile şi trânti uşa în nasul chelnerului.

— Dar totul intră în preţul camerei, doamnă! auzi ea de pe culoar.

Julia nu răspunse; rotilele căruciorului guiţară în drum spre lift. Ea deschise iar uşa, se îndrepta cu paşi siguri spre tânărul chelner, luă cutia de bomboane şi făcu pe dată stânga-mprejur. Băiatul tresări când uşa apartamentului 702 se trânti din nou.

— Ce era? întrebă Anthony Walsh, ieşind din camera lui.

— Nimic! răspunse Julia, aşezată pe pervazul ferestrei din salonaş.

— Frumoasă privelişte, nu? spuse el, fixând cu privirea fluviul Saint-Laurent, care se zărea în depărtare. E cald, nu vrei să mergem la plimbare?

— Orice, numai să nu rămân aici!

— N-am ales eu locul! răspunse Anthony, punând un pulover pe umerii fiicei sale.

*

Străzile vechiului Montréal, cu pavajul lor neregulat, rivalizează în farmec cu cele mai frumoase cartiere din Europa. Plimbarea Juliei şi a lui Anthony începu din Piaţa Armelor; Anthony Walsh îşi făcu datoria de a-i povesti fiicei sale despre viaţa seniorului Maisonneuve, a cărui statuie trona în mijlocul unui mic bazin. Ea îl întrerupse cu un căscat şi îl părăsi în faţa monumentului ridicat în amintirea celui ce întemeiase oraşul, ca

să se ducă la un vânzător de bomboane, aflat cu câţiva metri mai încolo.

Se întoarse, după o clipă, cu o punguţă ce dădea pe dinafară de dulciuri şi i-o prezentă tatălui său, care îi refuză oferta, ţuguindu-şi buzele „ca un cur de găină”, cum ar fi zis locuitorii din Quebec. Julia se uita când la statuia seniorului, când la taică-său, când iarăşi la statuia de bronz. În cele din urmă, dădu aprobativ din cap.

— Ce e? întrebă Anthony.

— Sunteţi deopotrivă, v-aţi fi înţeles bine.

Şi îl trase înspre strada Notre-Dame. Anthony voi să se oprească în faţa clădirii de la numărul 130. Era construcţia cea mai veche din oraş, care încă îi mai adăpostea pe unii dintre acei membri ai ordinului Saint-Sulpice, care fuseseră stăpânii insulei o bucată de vreme, îi explică el fiicei sale.

Nou căscat al Juliei, care îşi zori paşii şi trecu prin faţa bazilicii, temându-se că taică-său voia să intre înăuntru.

— Nici nu-ţi imaginezi ce pierzi! îi strigă Anthony, pe când ea mărea şi mai tare pasul. Bolta reprezintă cerul înstelat, e magnifică!

— Ei bine, acum ştiu! spuse Julia, de departe.

— Aici te-am botezat pe tine! trebui să strige Anthony.

— Fie, să-ţi vedem bolta înstelată! capitulă ea, intrigată, urcând treptele catedralei Notre-Dame din Montréal.

Spectacolul oferit de naos era, într-adevăr de toată frumuseţea. Încadrate de preţioase sculpturi în lemn, domul şi aleea centrală păreau tapisate cu lapis lazuli. Fermecată, Julia se duse până la altar.

— Nu-mi imagina sem ceva atât de frumos, murmură ea.

— Sunt încântat, răspunse Anthony triumfător.

O conduse până la capela Sacré-Cœur.

— M-aţi botezat cu adevărat aici? întrebă Julia.

— Nici vorbă! maică-ta era atee, nu m-ar fi lăsat în ruptul capului s-o fac.

— Atunci, de ce mi-ai spus asta?

— Pentru că nu-ţi imaginai ceva atât de frumos! răspunse Anthony, întorcându-se spre maiestuoasele uşi de lemn.

Mergând pe strada Saint-Jacques, Julia avu o clipă impresia că se află în sudul Manhattanului, atât de mult semănau faţadele albe ale clădirilor cu cele din Wall Street. Felinarele de pe strada

Sainte-Hélène tocmai se aprinseseră. Nu departe de acolo, când ajunseră într-o piaţă cu alei mărginite de iarbă fragedă, Anthony se rezemă deodată de o bancă, mai-mai să cadă pe spate. Julia se şi repezise să-l prindă, însă el o linişti cu un gest al mâinii.

— N-am nimic, spuse, încă o mică anomalie de funcţionare, de data asta la genunchi.

Julia îl ajută să se aşeze.

— Te doare rău?

— Din păcate, de vreo câteva zile nu mai am idee ce-i aia suferinţa, spuse el, cu o strâmbătură. Faptul că eşti mort are, de bună seamă, şi nişte avantaje.

— Termină odată! De ce faci faţa asta? Pari că suferi cu adevărat.

— Presupun că programul e de vină. Cineva care s-ar lovi şi n-ar avea nici o manifestare de durere şi-ar pierde din autenticitate.

— Bine, bine. N-am chef să ascult toate amănuntele astea. Nu pot să fac şi eu ceva util?

Anthony îşi scoase din buzunar un carnet negru *şi* i-l întinse, împreună cu un stilou, Juliei.

— Poţi nota că în a cea de-a doua zi, piciorul drept pare să-şi facă de cap. Duminica viitoare trebuie să ai grijă şi să le trimiţi carneţelul. Cu siguranţă, asta o să-i ajute să perfecţioneze următoarele modele.

Julia nu scotea o vorbă; cum încerca să scrie pe foaia albă ceea ce o rugase tatăl ei să raporteze, cum începea să-i tremure mâna.

Anthony băgă de seamă şi îi luă stiloul.

— Nu-i nimic. Vezi? Pot iar să merg normal, spuse el, ridicându-se. O mică anomalie care se va corecta de la sine. Inutil s-o semnalezi.

O trăsură trasă de un cal tocmai trecea prin Piaţa Youville; Julia pretinse că întotdeauna visase să facă o astfel de plimbare. După ce se învârtise de mii de ori prin Central Park, fără să fi îndrăznit vreodată să urce într-o trăsură, iată că sosise momentul ideal. Îi făcu semn vizitiului. Anthony o privi, înnebunit, dar ea îl făcu să priceapă că n-avea timp să stea la discuţii. El urcă în trăsură, ridicând ochii spre cer.

— Ridicoli, suntem ridicoli! oftă el.

— Parcă nu trebuia să ne pese de privirile celorlalţi!

— Da, mă rog, până la un anumit punct!

— Ai vrut să călătorim împreună? Ei bine, călătorim! îi spuse ea.

Consternat, Anthony privi posteriorul animalului, care se bâţâia la fiecare pas.

— Te anunţ că, dacă văd coada acestui pahiderm făcând chiar şi cea mai mică mişcare, eu mă dau jos.

— Caii nu aparţin acestei familii de animale! îl corectă Julia.

— Cu un cur ca ăsta, dă-mi voie să mă îndoiesc!

*

Trăsurica se opri în portul vechi, în faţa cafenelei la care se adunau paznicii ecluzelor. Imensele silozuri de cereale construite pe cheiul promontoriului unde afla moara de vânt mascau malul opus. Curbele lor impozante păreau că ies din ape, înălţându-se spre cerul noptatic.

— Hai să plecăm de aici, spuse Anthony, morocănos. Niciodată nu mi-au plăcut monştrii ăştia de beton, care astupă orizontul. Nu pricep de ce nu i-au demolat până acum.

— Îmi închipui că fac parte din patrimoniu, răspunse Julia. Şi apoi, poate că, într-o bună zi, oamenii le vor descoperi un anumit farmec.

— În ziua aia, eu n-am sa mal fiu pe lume ca să-l vad şi pot paria că nici tu!

Îşi trase fiica spre promenada vechiului port. Plimbarea continua de-a lungul spaţiilor verzi ce mărgineau malurile fluviului Saint-Laurent. Julia mergea cu câţiva paşi înaintea lui Anthony. Un stol de pescăruşi care trecu în zbor o făcu să-şi ridice privirea. Briza serii îi flutura o şuviţă de păr.

— La ce te uiţi? îl întrebă Julia pe taică-său.

— La tine!

— Şi la ce te gândeai când te uitai la mine?

— Că eşti tare frumoasă, semeni cu mama ta, răspunse el, cu un zâmbet subtil.

— Mi-e foame! Declară Julia.

— O să alegem o masă care să-ţi placă, ceva mai departe. Cheiurile astea gem de restaurante micuţe… unele mai infecte decât altele!

— După părerea ta, care e cel mai abject dintre toate?

— Fii pe pace! Am încredere în talentele noastre. Dacă ne unim puterile, e musai să-l găsim!

Pe drum, Julia şi Anthony căscară gura pe la prăvăliile din dreptul cheiului Evenimentelor. Fostul debarcader înainta mult în apele fluviului.

— Uite! Bărbatul ăla! exclamă Julia, arătând o siluetă care se strecura prin mulţime.

— Ce bărbat?

— Lângă vânzătorul de îngheţată, cu veston negru, preciză ea.

— Nu văd nimic.

Ea îl trase de braţ pe Anthony, silindu-l să-şi grăbească paşii.

— Da’ ce te-a apucat?

— Nu te mai mocăi, o să-l pierdem!

Julia fu luată deodată de valul vizitatorilor care înaintau pe ponton.

— Dar, la urma urmei, ce ai? gâfâi Anthony, care se căznea să se ţină după ea.

— Vino, îţi spun! insistă Julia, fără să-l aştepte.

Dar Anthony refuză să mai facă vreun pas şi se aşeză pe o bancă. Julia îl lăsă singur, aproape rupând-o la fugă în căutarea misteriosului individ care părea să-i capteze întreaga atenţie. După câteva clipe se întoarse, dezamăgită.

— L-am pierdut.

— Vrei să-mi spui şi mie de-a ce te joci?

— Acolo, lângă vânzătorii ambulanţi. Sunt sigură că ţi-am văzut secretarul particular.

— Fizicul secretarului meu n-are nici o trăsătură deosebită. Seamănă cu toată lumea şi toată lumea seamănă cu el. Ţi s-o fi părut, asta-i tot.

— Atunci, de ce te-ai oprit aşa de brusc?

— Din cauza genunchiului…, răspunse Anthony Walsh, pe un ton plângăreţ.

— Parcă nu simţeai nici o durere!

— Tot programul ăsta tâmpit e de vină. Şi, pe urmă, fii şi tu un pic mai tolerantă, eu nu controlez totul, sunt doar o maşinărie foarte sofisticată… Şi chiar dacă Wallace ar fi aici, e dreptul lui. Acum, că a ieşit la pensie, are timp să facă ce vrea.

— Poate, dar prea ar fi mare coincidenţa.

— Lumea e aşa de mică! Dar pot să te asigur că l-ai confundat cu altcineva. N-ai zis că ţi-e foame?

Julia îşi ajută tatăl să se ridice.

— Cred că totul a revenit la normal, afirmă el, mişcându-şi piciorul. Vezi, pot să mă zbengui din nou. Să mai facem câţiva paşi înainte de masă.

*

De când se desprimăvărase, vânzătorii de mărunţişuri, suveniruri şi fleacuri de tot felul pentru turişti îşi aşezaseră din nou tarabele de-a lungul promenadei.

— Hai, vino pe aici, spuse Anthony, ducându-şi fiica mai spre capătul digului.

— Parcă mergeam la masă!

Anthony observă o tânără încântătoare, care le făcea trecătorilor portretul în cărbune, pentru zece dolari.

— Are o mână al naibii de bună! exclamă Anthony, contemplându-i lucrările.

Câteva desene atârnate de un grilaj din spatele fetei stăteau drept mărturie a talentului ei, iar portretul pe care i-l realiza unui turist, chiar în acea clipă, nu făcea decât să-l confirme. Julia nu era deloc atentă la ceea ce se petrecea. Când foamea o încolţea, nu mai conta nimic altceva. La ea acasă, foamea care o cuprindea era, de cele mai multe ori, de nestăpânit. Pofta ei de mâncare îi uluise întotdeauna pe bărbaţii din anturaj. Indiferent că era vorba de colegii de muncă sau de cei cu care îşi împărţise unele momente din viaţă. Într-o zi, Adam se luase la întrecere cu ea, în faţa unui maldăr de clătite. Julia îşi începea cu voioşie a şaptea clătită, în vreme ce iubitul ei, care se lăsase păgubaş de la a cincea, trăia primele clipe ale unei indigestii memorabile. Marea nedreptate era că silueta ei părea să nu fi suferit niciodată din pricina acestor excese.

— Mergem? insistă ea.

— Stai! răspunse Anthony, luând locul turistului care tocmai plecase.

Julia îşi dădu ochii peste cap.

— Îmi fac portretul! îi replică Anthony, înveselit. Şi, uitându-se la desenatoarea care îşi ascuţea creionul, întrebă: Din faţă sau din profil?

— Trei sferturi? îi propuse tânăra.

— Din partea dreaptă sau din stânga? insistă Anthony,

răsucindu-se pe scăunel. Întotdeauna mi s-a spus că profilul meu e mai elegant din partea asta. Ce credeţi? Dar tu, Julia, ce zici?

— Nimic. Absolut nimic! spuse ea, întorcându-i spatele.

— Cu toate caramelele alea gumate pe care le-ai înfulecat adineauri, stomacul tău mai poate aştepta un pic. Nici nu sunt în stare să înţeleg cum mai poţi fi flămândă după ce te-ai îndopat cu atâtea dulciuri.

Portretista îi zâmbi compătimitor Juliei.

— E taică-meu, nu ne-am văzut de ani de zile — era prea ocupat cu propriile probleme — ultima oară când am făcut o plimbare ca asta, mă ducea la grădiniţă. În prezent, şi-a reluat relaţiile cu mine din punctul în care rămăseseră atunci! Să nu-i spuneţi, Doamne fereşte, că am trecut de treizeci de ani, ar putea avea un şoc!

Tânăra îşi puse jos creionul şi se uită spre Julia.

— O să greşesc schiţa, dacă mă mai faceţi să râd aşa.

— Vezi, o mustră Anthony, o deranjezi de la muncă pe domnişoara. Du-te şi uită-te la desenele expuse, nu o să dureze mult.

— Îl doare în cot de desen, s-a aşezat aici pentru că îi place de dumneavoastră! îi explică Julia desenatoarei.

Anthony îi făcu semn fiicei sale să se apropie, ca şi cum ar fi vrut să-i spună un secret. Strâmbându-se, Julia se aplecă spre el.

— Te întreb şi eu ceva: câte tinere crezi că ar putea visa să-şi vadă tatăl pozând pentru un portret, la trei zile după înmormântarea lui? îi şopti el la ureche.

Rămasă fără argumente, Julia se îndepărtă.

În timp ce poza, Anthony îşi urmărea fata, care se uita la desenele ce nu-şi găsiseră cumpărător sau la cele făcute de tânăra artistă din plăcere, pentru a se perfecţiona.

Deodată, chipul Juliei împietri. Ochii i se holbară, gura i se întredeschise, de parcă n-ar mai fi avut aer. Era cu putinţă ca magia unei linii trasate cu cărbunele să-i deştepte un întreg tezaur de amintiri? Acel portret atârnat de grilaj, gropiţa aceea schiţată în josul bărbiei, cicatricea aceea care accentua unul dintre pometi, privirea aceea pe de foaia la care se uita Julia şi care părea, la rândul său, că se uită la ea, fruntea aceea aproape impertinentă, totul o făcea să se întoarcă înapoi eu atâţia ani, retrăind atâtea emoţii trecute.

— Tomas? bâigui ea…

9

…Julia împlinise optsprezece ani în prima zi a lunii septembrie 1989. Şi, pentru a-şi serba ziua, avea să abandoneze băncile colegiului — la care o înscrisese Anthony Walsh — optând pentru un program de schimburi internaţionale într-un domeniu cu totul diferit de cel ales de tatăl ei. Banii pe care îi economisise în anii din urmă, dând meditaţii, şi în lunile din urmă, lucrând pe ascuns ca model în sălile secţiei de artă grafică, precum şi cei câştigaţi la câte o îndrăcită partidă de cărţi jucată cu colegii, se adăugaseră la bursa de studii pe care, în cele din urmă, o obţinuse. Avusese nevoie de complicitatea secretarului lui Anthony Walsh ca s-o poată primi fără ca facultatea să o refuze din pricina averii lui taică-său. Wallace acceptase să semneze — împotriva voinţei lui şi repetând întruna „Domnişoară, uite ce mă puneţi să fac! Dacă află tatăl dumneavoastră?!" — declaraţia care certifica faptul că patronul lui nu-şi mai întreţinea de multă vreme fiica. Prezentând şi adeverinţele ei de salariat, Julia izbutise să convingă conducerea facultăţii.

După ce îşi recuperase paşaportul în cursul unei furtunoase vizite făcute acasă la taică-său, în Park Avenue, şi după ce trântise uşa din răsputeri în urma sa, Julia se îmbarcase într-un autobuz ce se îndrepta spre aeroportul JFK şi aterizase, în cele din urmă, la Paris, în zorii zilei de 6 octombrie 1989.

Revedea deodată, în minte, camera studenţească. Masa din lemn lipită de fereastră, cu acea privelişte unică spre acoperişurile Observatorului, scaunul de fier, lampa rătăcită din alt secol, patul cu cearşafuri cam aspre, dar care miroseau aşa de frumos, cele două amice de pe acelaşi palier, numele lor, totul rămăsese în capcana trecutului. Bulevardul Saint-Michel bătut cu piciorul zi de zi ca să meargă la Şcoala de Arte Frumoase. Crâşma de la colţul Bulevardului Arago şi oamenii care fumau la tejghea, bând cafea şi coniac dimineaţa. Visele ei de independenţă se realizau şi nici o idilă n-avea să-i tulbure studiile. De dimineaţă până seara şi de seara până dimineaţa, Julia desena. Încercase aproape toate băncile din Grădina Luxembourg, se plimbase pe fiecare alee, se culcase pe pajiştile

interzise, ca să urmărească ţopăitul stângaci al vrăbiilor, singurele autorizate să calce pe iarbă. Octombrie trecuse, şi zorii primei sale toamne petrecute la Paris fuseseră înghiţiţi de cele dintâi ceţuri cenuşii ale lui noiembrie.

La cafeneaua Arago, într-o seară ca toate ce1elalte, studenţii de la Sorbona dezbăteau, înfierbântaţi, ceea ce se petrecea în Germania. De la începutul lui septembrie, mii de germani din Est treceau frontiera cu Ungaria, încercând să ajungă în Vest. În ajun, un milion dintre ei manifestaseră pe străzile Berlinului.

— Este un eveniment istoric! strigase unul dintre studenţi.

Se numea Antoine.

Şi un val de amintiri prinse din nou viaţă în mintea el.

— Trebuie să mergem acolo, propusese alt student.

El era Mathias. Îmi aduc aminte că fuma tot timpul, se ambala din nimic, vorbea fără încetare şi, când nu mai avea ce zice, fredona. Niciodată n-am mai întâlnit pe cineva care să se teamă atâta de tăcere.

Se formase o echipă. În aceeaşi noapte, o maşină avea să plece spre Germania. Conducând cu rândul, ar fi ajuns la Berlin înainte sau imediat după prânz.

Ce o mâna se oare pe Julia să ridice mâna în mijlocul cafenelei Arago? Ce forţă o împinse până la masa studenţilor de la Sorbona?...

— Pot să vin cu voi? întrebase, apropiindu-se de el.

Îmi amintesc fiecare cuvânt.

— Ştiu să conduc şi am dormit toată ziua.

Minţeam.

— Aş putea sta la volan ore în şir.

Antoine se consulta se cu grupul. Să *fi fost Antoine ori Mathias?* Ce mai contează, de vreme ce votul — aproape unanim — o coopta în epopeea care se pregătea?

— O americancă, chiar le datorăm aşa ceva! Adăugase Mathias, în timp ce Antoine încă mai şovăia.

Şi hotărâse, ridicând mâna.

— Când se va întoarce în ţara ei, într-o zi, va putea fi martoră că francezii simpatizează cu toate revoluţiile în desfăşurare.

Îşi trăseseră scaunele, făcându-i loc: iar Julia se aşezase printre noii săi prieteni. Ceva mai târziu, pe Bulevardul Arago, îmbrăţişase şi săruta se pe obraz câţiva necunoscuţi, dar, de vreme ce pleca în călătorie, trebuia să le spună la revedere celor

ce rămâneau la Paris. Aveau de parcurs mii de kilometri, nu era cazul să piardă vremea. În noaptea acea de 7 noiembrie, mergând de-a lungul Senei, pe cheiul Bercy, Julia nu bănuia nici măcar o clipă că îşi lua adio de la Paris şi că n-avea să mai vadă niciodată, de la fereastra camerei sale de studentă, acoperişurile Observatorului.

Senlis, Compiègne, Amiens, Cambrai: atâtea nume misterioase înscrise pe panouri care defilau prin faţa ei, atâtea oraşe necunoscute!

Înainte de miezul nopţii, se aflau în drum spre Belgia. La Valenciennes, Julia trecu la volan.

La graniţă, vameşii fură intrigaţi de paşaportul american prezentat de Julia, însă legitimaţia de studentă la Bele-Arte constituia un permis de liberă trecere, aşa că îşi putut continua călătoria.

Mathias cânta fără încetare, iritându-l pe Antoine, dar eu mă căzneam să reţin cuvintele pe care nu le înţelegeam, şi asta mă ţinea trează.

Gândul acesta aduse zâmbetul pe buzele Juliei, care fu năpădită de un nou val de amintiri. Prima oprire pe un refugiu de la marginea autostrăzii. *Ne socoteam banii pe care îi aveam; optasem pentru nişte baghetă* şi *jambon.* Cumpăraseră o sticlă de Coca-Cola în onoarea ei, dar, până la urmă, Julia nu băuse decât o gură.

Tovarăşii ei de drum vorbeau prea repede, aşa că o mulţime din frazele lor rămâneau neînţelese pentru Julia. Îşi închipuise că şase ani de cursuri de franceză o făcuseră aproape bilingvă. *De ce o fi vrut tata să învăţ limba asta? În amintirea lunilor petrecute la Montréal?* Dar trebuia deja s-o pornească iar la drum.

După Mons, greşiseră, când s-o i-a spre La Louvière. Traversarea Bruxelles-ului fusese o aventură. Şi acolo se vorbea franceza, dar cu un accent care, pentru ea, ca Americancă, o făcea mai uşor de înţeles, deşi multe expresii îi erau cu desăvârşire necunoscute. Dar de ce o fi râs atâta Mathias, când un trecător le explicase, plin de amabilitate, pe unde s-o ia ca să ajungă la Liège? Antoine făcuse iar calcule: ocolul i-ar fi costat o oră în cap, iar Mathias îi implorase să bage viteză. Revoluţia nu stătea după ei. O nouă cercetare a hărţii: trebuiau să se întoarcă imediat din drum, care, prin nord, ar fi fost prea lung. Aşa că

aveau să treacă prin sud: direcţia Düsseldorf.

Dar, mai întâi, traversarea Brabantului flamand. Aici, franceza dispăruse. Ce ţară extraordinară, unde se vorbesc trei limbi atât de diferite, la câţiva kilometri distanţă!

„Ţara benzii desenate şi a umorului”, răspunsese Mathias, îndemnând-o pe Julia să accelereze şi mai tare. În apropiere de Liege, pleoapele Juliei se îngreuiaseră, iar maşina deviase brusc, umplându-i de spaimă.

Oprire pe banda de urgenţă, ca să-şi revină din emoţii, săpuneală din partea lui Antoine şi trimiterea în carantină, pe bancheta din spate.

Pedeapsa nu fusese dureroasă, Julia n-avea să-şi amintească niciodată cum trecuseră de vama vest-germană. Mathias, care beneficia de liberă trecere, mulţumită tatălui său, ambasador, îl îmbunase pe vameş şi-l rugase să nu o trezească pe soră-sa vitregă din somn, la o oră atât de târzie. Tocmai sosise din America.

Înţelegător, vameşul se mulţumise să controleze doar hârtiile din torpedou.

Când Julia deschisese iar ochii, soseau la Dortmund. Cu unanimitate de voturi minus unu — ea nu fusese consultată — hotărâseră să facă o escală, adică să ia micul dejun într-o cafenea adevărată.

Era dimineaţa de 8 noiembrie şi, pentru prima oară în viaţa ei, se trezea în Germania. A doua zi, lumea pe care o cunoscuse până atunci avea să se răstoarne, târând şi existenţa sa de tânără femeie într-o cursă neprevăzută.

Trecuseră de Bielefeld, se apropiau de Hanovra. Julia, din nou la volan. Antoine s-ar fi opus, dar nici el, nici Mathias nu mai erau în stare să conducă, iar Berlinul era încă departe. Cei doi fârtaţi adormiseră imediat, iar Julia profita, în sfârşit, de câteva scurte momente de tăcere. Maşina se apropia de Helmstedt. Aici, trecerea avea să fie mai plină de primejdii. În faţa lor, rulourile de sârmă ghimpată delimitau frontiera Germaniei de Est. Mathias deschisese ochii şi-i ordonase Juliei să tragă cât mai repede pe margine.

Îşi distribuiseră rolurile: Mathias trebuia să stea la volan; alături de el, în faţă, Antoine, iar Julia pe bancheta din spate. Paşaportul diplomatic avea rolul de a-i convinge pe vameşi să-i lase să meargă mai departe. „Repetiţie generală”, ordonase

Mathias. Nici o vorbă despre adevăratul lor obiectiv. La întrebarea „care e scopul călătoriei lor în RDG”, Mathias avea sa răspundă că merge să-şi vadă tatăl, diplomat în post, la Berlin, Julia, bazându-se pe naţionalitatea ei americană, avea să declare că şi taică-său e funcţionar tot la Berlin. „Şi eu?” întrebase Antoine. „Şi tu îţi ţii fleanca!” răspunse Mathias, demarând.

Drumul era mărginit, pe dreapta, de o pădure deasă de brad. La lizieră, apăruseră clădirile întunecate ale vămii. Zona era atât de vastă, încât părea o gară de triaj. Maşina se strecurase între două camioane. Un ofiţer le făcuse semn să schimbe banda. Mathias nu mai zâmbea.

Mult mai înalţi decât copacii ce dispăreau în depărtare, doi piloni gemând de proiectoare străjuiau de o parte şi de cealaltă a vămii. Patru posturi de observaţie, doar niţeluş mai scunde, stăteau faţă în faţă. Un panou care indica „Marienborn, Border check-point” atârna deasupra porţilor cu grilaj ce se închideau în urma fiecărui vehicul.

La primul control, trebuiseră să deschidă portbagajul. Vameşii scotociseră prin sacul lui Antoine şi al lui Mathias, iar Julia îşi dăduse seama că nu avea nimic la ea. Apoi au primit un nou ordin de a înainta; puţin mai departe, erau obligaţi să treacă printr-un coridor străjuit de nişte barăci albe din tablă ondulată, unde, de data asta le erau controlate actele de identitate. Un ofiţer i-a cerut lui Mathias să lase maşina şi să-l urmeze. Antoine bombănea că toată călătoria aia era o nebunie, că îi spusese asta lui Mathias încă de la început, iar Mathias i-a amintit de hotărârea pe care o luaseră înainte de a porni din nou la drum. Julia îl întreba din priviri ce aştepta din partea ei. *Mathias a luat paşapoartele, îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. L-a urmat pe vameş. L-am aşteptat împreună cu Antoine şi, chiar dacă eram singuri sub acel lugubru acoperiş de metal, n-am scos nici un cuvânt, respectând cu sfinţenie hotărârea luată. Apoi, Mathias a apărut iar, urmat de un militar. Nici Antoine, nici eu nu puteam ghici ceea ce avea să urmeze. Tânărul soldat ne-a privit pe rând. I-a dat înapoi lui Mathias paşapoartele şi i-a făcut semn să treacă. Nu mai simţisem niciodată o asemenea spaimă, nu mai trăisem niciodată senzaţia asta de intruziune, care ţi se strecoară sub piele şi te îngheaţă până-n măduva oaselor. Maşina a rulat încet până la următorul punct de control şi s-a oprit din nou sub* o *hală uriaşă, unde am luat totul de la capăt.*

Mathias a plecat spre o altă baracă şi, când s-a întors, în sfârşit, am înţeles după zâmbetul lui că, de data asta, drumul spre Berlin se deschidea în faţa noastră. Până la destinaţie, ne era interzis să părăsim autostrada.

*

Briza care sufla pe promenada vechiului port din Montréal o făcu pe Julia să se înfioare. Dar ochii ei rămaseră pironiţi pe trăsăturile unui portret de bărbat, un chip ivit din altă vreme, desenat în cărbune pe o pânză mult mai albă decât tabla ondulată a barăcilor ridicate la frontiera ce împărţea înainte Germania.

*

Tomas, pornisem la drum spre tine. Eram lipsiţi de griji, iar tu erai încă în viaţă.

A fost nevoie de mai mult de o oră, până când Mathias să-şi recapete cheful de cântat. Cu excepţia câtorva camioane, singurele vehicule pe care le întâlneau sau le depăşeau erau nişte Trabanturi. Ca şi cum toţi locuitorii acelei ţări doriseră să posede acelaşi automobil, ca să nu rivalizeze cu maşina vecinului. Cea în care se aflau ei făcea mare senzaţie: un Peugeot 504 trecea ţanţos pe autostrada din RDG. Nu era şofer care să nu-l privească încântat, când treceau pe lângă el.

Veniseră la rând Schermen, Theessen, Küpemitz, lăsaseră în urmă Magdeburgul şi, în sfârşit, Potsdamul; Berlinul nu mai era decât la cincizeci de kilometri. Antoine ţinuse morţiş să fie el la volan, când aveau să intre în cartierul de la periferie. Julia izbucni în râs, amintind că oraşul fusese eliberat de compatrioţii săi cu aproape patruzeci şi cinci de ani în urmă.

— Şi sunt tot aici!

Răspunsese imediat Antoine, pe un ton şfichiuitor.

— Cu voi, francezii! i-o întorsese pe loc Julia.

— Mă obosiţi amândoi! conchisese Mathias.

Şi din nou, tăcuseră până la ultima frontieră de la porţile insuliţei occidentale înconjurate de teritoriul Germaniei de Est. Nu mai scoseseră o vorbă până la intrarea în oraş, când Mathias

exclamase brusc: *Ich Bin ein Berliner!*[1]

10

Toate calculele pe care le făcuseră în privinţa itinerariului se dovediseră false. După-amiaza zilei de 8 noiembrie aproape că se sfârşea, dar nici unuia nu-i păsa că întârziaseră pe drum. Erau epuizaţi, oboseala nu conta. În oraş, agitaţia aproape că era palpabilă, simţeai că avea să se întâmple ceva. Antoine avusese dreptate; cu patru zile în urmă, de cealaltă parte a cortinei de fier, un milion de germani din Est manifestaseră pentru libertate. Zidul, cu miile lui de soldaţi şi de câini poliţişti care patrulau zi şi noapte, îi despărţise pe cei ce se iubeau, pe cei care trăiseră alături şi care pândeau, fără să mai creadă cu adevărat, momentul când aveau să fie, în sfârşit, din nou la un loc. Familii, prieteni sau simpli vecini fuseseră izolaţi, timp de douăzeci şi opt de ani, prin patruzeci şi trei de kilometri de beton, sârmă ghimpată şi turnuri de observaţie ridicate atât de brutal, în cursul unei veri triste, care marcase începutul războiului rece.

Aşezaţi la masă, într-o cafenea, cei trei prieteni ciuleau urechea la ceea ce se spunea în jurul lor. Antoine se concentra cât putea el de bine, punându-şi la bătaie cunoştinţele acumulate în liceu, pentru a le traduce simultan Juliei şi lui Mathias comentariile berlinezilor. Regimul comunist nu avea să mai dureze mult. Unii credeau că, peste puţină vreme, aveau să se deschidă locurile de trecere. De când vizitase Gorbaciov RDG-ul în octombrie, se schimbase totul. Venit să bea în grabă o bere, un ziarist de la cotidianul *Tagesspiel* afirma că redacţia jurnalului său era în plină fierbere.

Articolele care, la ora asta, se aflau la rotativă, încă nu fuseseră definitivate. Se pregătea ceva important, mai mult nu putea spune.

La căderea nopţii, oboseala acumulată în timpul călătoriei pusese stăpânire pe ei. Julia căsca mai să-şi rupă fălcile, ba o mai apucase şi un sughiţ imposibil de stăpânit. Mathias

---

[1] Ich Bin ein Berliner (germ.) — Sunt Berlinez! — frază rostită de John Kennedy, cu ocazia vizitei sale la Berlin. *(N. t.)*

încercase toate trucurile posibile, după ce, mai întâi, o speriase, dar fiecare tentativă se soldase cu un hohot de râs, iar sughiţurile Juliei se înteţiseră şi mai şi. Se amestecase şi Antoine. O pusese să facă figuri de gimnastică acrobatică, să bea un pahar de apă stând cu capul în jos şi cu braţele depărtate. Trucul era infailibil, dar ei nu-i izbutise şi sughiţul o apucase şi mai rău. Câţiva clienţi din bar propuseseră alte stratageme: Julia ar fi rezolvat problema dacă ar fi dat peste cap o halbă de bere; dacă şi-ar fi ţinut respiraţia cât mai mult, astupându-şi nările; dacă s-ar fi lungit pe jos şi şi-ar fi adunat genunchii deasupra pântecului... Fiecare o ţinea pe-a lui, până când un medic milostiv, care-şi consuma berea la tejghea, îi spusese Juliei, într-o engleză aproape perfectă, să se ducă la culcare. Cearcănele din jurul ochilor ei arătau că era extenuată. Somnul era cel mai bun remediu. Cei trei prieteni începuseră să caute un han destinat tinerilor.

Antoine întrebase unde ar putea fi găzduiţi. Dat fiind că oboseala nu-l cruţa se nici pe barman, acesta nu înţelesese nici o iotă din ce-i spuneau ei. Găsiseră în cele din urmă, într-un mic hotel, două camere învecinate. Băieţii o împărţiseră pe una dintre ele, iar Julia fusese cazată singură în cealaltă. Urcaseră pe jos până la etajul trei şi, cum se despărţiseră, se şi prăbuşiseră în paturi, cu excepţia lui Antoine, care îşi petrecuse noaptea pe o saltea pusă pe podea, pentru că, Mathias, nici nu intrase bine în încăpere, că şi adormise de-a curmezişul aşternutului.

*

Portretista îşi dădea silinţa să termine schiţa. De trei ori îşi chemase la ordine clientul, dar Anthony Walsh o asculta cu o ureche destul de distrată. În timp ce tânăra femeie făcea tot ce putea pentru a-i prinde cât mai bine expresia feţei, el întorcea întruna capul după fiică-sa. Stând ceva mai la distanţă, Julia fixa cu privirea desenele expuse de artistă. Absentă, părea dusă pe altă lume. De când începuse el să pozeze, Julia nu-şi mai dezlipise ochii de un desen. El o strigă, dar ea nu-i răspunse.

*

În acea zi de 9 noiembrie, când se adunaseră toţi trei în holul

micului hotel, era aproape de prânz. În aceeaşi după-amiază porniră să descopere oraşul. *Peste câteva ore, doar peste câteva ore, te voi întâlni, Tomas.*

Prima vizită o făcuseră la coloana Victoriei. Mathias considera că e mai impunătoare decât cea din Place Vendôme, dar Antoine era de părere că acel gen de comparaţie nu avea nici un sens. Julia le ceruse să nu se mai ciorovăiască atâta, iar cei doi băieţi o priviseră uimiţi, fără să înţeleagă despre ce vorbea. Artera comercială Ku’Damm era a doua etapă a vizitei. Parcurseseră vreo sută de străzi pe jos, dar mai luaseră la răstimpuri şi tramvaiul când Julia chiar nu mai era în stare să umble. Pe la mijlocul după-amiezii, s-au recules în faţa Bisericii Amintirii, pe care berlinezii o botezaseră „dintele găunos”, pentru că o parte din edificiu se prăbuşise în al Doilea Război, din cauza bombardamentelor, rămânând cu acea formă ieşită din comun, ce-i adusese şi porecla. Fusese păstrată în starea aceea, spre aducere aminte.

La ora 18:30, Julia şi prietenii ei se aflau pe lângă un parc pe care se hotărâseră să-l traverseze pe jos.

Puţin mai târziu, un purtător de cuvânt al guvernului est-german făcuse o declaraţie care avea să schimbe faţa lumii sau măcar sfârşitul secolului XX. Germanii din Est erau autorizaţi să iasă, liberi să se ducă în Vest, fără ca vreun soldat de la posturile de control să pună câinii pe ei sau să-i împuşte. Câţi bărbaţi, câte femei şi câţi copii nu muriseră în timpul acestor ani amari ai Războiului rece, în încercarea de a trece peste zidul ruşinii? Doborâţi de gloanţele gardienilor zeloşi, aici pieriseră cu sutele.

Berlinezii erau pur şi simplu liberi să plece. Atunci, un ziarist îl întrebase pe purtătorul de cuvânt când urma să intre în vigoare acea măsură. Interpretând greşit întrebarea care-i fusese pusă, funcţionarul răspunsese: Acum!

La ora douăzeci, informaţia fusese difuzată de toate posturile de radio şi de televiziunile din ambele părţi ale Germaniei, ca un ecou repetând la nesfârşit incredibila veste.

Mii de germani din Vest porniseră spre punctele de trecere. Mii de germani din Est făceau acelaşi lucru. Şi, în mijlocul acestei mulţimi ce tălăzuia spre libertate, doi francezi *şi* o americancă se lăsau purtaţi de acelaşi val.

La orele 22:30, în Vest, ca şi în Est, fiecare om se dusese la

câte un post de control. Militarii, depăşiţi de evenimente, înconjuraţi de miile de persoane însufleţite de dorinţa de libertate, se pomeniseră, la rândul lor, puşi la zid. Pe Bomheimer Strasse, barierele se ridicară şi întreaga Germanie îşi începu drumul către reunificare.

Tu străbăteai oraşul, parcurgând străzile şi îndreptându-te spre libertate, iar eu mergeam către tine, fără să ştiu sau să înţeleg ce forţă mă mâna să păşesc tot înainte. Această victorie nu era a mea, această ţară nu era a mea, aceste bulevarde îmi erau străine, dar, aici, străina eram eu. Am alergat, la rândul meu, am alergat ca să scap de această mulţime care mă înăbuşea. Antoine şi Mathias mă protejau; am mers de-a lungul nesfârşitului zid de beton, pe care pictorii speranţei îl coloraseră fără odihnă. Unii dintre concetăţenii tăi cei care nu mai puteau îndura orele de aşteptare de la posturile de pază, începeau deja să-l escaladeze. De pe partea asta a lumii, noi vă aşteptam cu sufletul la gură. În dreapta mea, unii deschideau braţele ca să vă amortizeze căderea; în stânga mea, alţii se căţărau pe umerii celor mai puternici, ca să vă vadă gonind încoace pe voi, cei prinşi, încă vreo câţiva metri, în menghina voastră de fier. Şi strigătele noastre se amestecau cu ale voastre, pentru a vă insufla curaj, pentru a vă risipi teama, pentru a vă spune că eram acolo. Şi, deodată, eu, americanca fugită din New York, copilul unei patrii care luptase cu a ta, devenea în mijlocul acestei omeniri regăsite — nemţoaică; şi, în naivitatea adolescenţei mele, am murmurat la rându-mi ***Ich Bin ein Berliner*** *şi am plâns. Am plâns atât de mult, Tomas ...*

*

În seara aceasta, pierdută în mijlocul altei mulţimi, printre toţi turiştii care se preumblau pe un debarcader din Montréal, Julia plângea. Lacrimile îi alunecau pe obraji, în timp ce contempla un chip desenat în cărbune.

Anthony Walsh n-o pierdea din ochi. O strigă din nou.

— Julia? Eşti bine?

Dar fiica lui era mult prea departe pentru a-l putea auzi; îi despărţea o distanţă de aproape douăzeci de ani.

*

...Mulţimea devenise şi mai tumultuoasă. Oamenii se grăbeau spre zid. Unii începeau să-l scurme cu unelte de adunătură: şurubelniţe, pietre, pioleţi, bricege — mijloace derizorii. Dar trebuia ca acel obstacol să cadă. Şi, apoi, la câţiva metri de ruine, s-a produs incredibilul. Unul dintre cei mai mari violoncelişti ai lumii se afla la Berlin. Auzind ceea ce se petrece, a venit alături de noi, de voi. Şi-a pus jos instrumentul şi a început să cânte. Era în seara aceea, sau a doua zi? Ce contează? *Notele muzicii lui au străpuns, şi ele, zidul. La-uri, fa-uri, si-uri alcătuiau o melodie ce zbura spre noi, de pe portativele pe care dansau cântecele libertăţii. Acum, nu mai plângeam doar eu singură, tu ştii asta. Am văzut multe lacrimi în noaptea aceea. Lacrimile mamei care îşi strângea în braţe din răsputeri fiica, amândouă din cale-afară de emoţionate că se regăseau după douăzeci şi opt de ani în care nu se văzuseră, nu se atinseseră, nu-şi simţiseră mireasma. Am văzut taţi cu părul alb, cărora li se părea că-şi recunosc fiii în mijlocul atâtor altora. I-am văzut pe acei berlinezi ce nu putea fi descătuşaţi decât prin lacrimi din lanţurile răului care li se făcuse. Şi, apoi, brusc, în mijlocul tuturora, ţi-am văzut chipul apărut sus, pe zid, chipul tău cenuşiu din pricina prafului, şi ochii. Erai primul bărbat pe care îl descopeream astfel, tu, neamţul din Est, şi eu, prima fată din Vest, pe care o vedeai tu.*

*

— Julia, strigă Anthony Walsh.

Ea se întoarse încet spre el, fără să poată rosti un cuvânt, şi, apoi, privirea îi reveni la desen.

*

Ai rămas cocoţat acolo minute în şir, fără să ne putem dezlipi privirile buimace. Aveai sub ochi o *lume nouă care ţi se oferea în întregime, şi mă fixai ca şi cum privirile noastre erau legate printr-un fir invizibil. Eu plângeam ca o toantă, iar tu mi-ai zâmbit. Ai încălecat zidul şi ai sărit; eu am făcut ca toţi ceilalţi: ţi-am deschis braţele. Ai căzut peste mine şi ne-am rostogolit*

amândoi pe acel pământ pe care încă nu călcaseşi niciodată. Ţi-ai cerut scuze în nemţeşte, eu ţi-am răspuns „bună ziua” în englezeşte. Te-ai ridicat şi mi-ai scuturat praful de pe umeri, ca şi cum ai fi făcut gestul acesta de când lumea. Îmi spuneai vorbe din care nu pricepeam o iotă. Atunci, din timp în timp, clătinai din cap. Am râs, pentru că erai caraghios, iar eu şi mai şi. Ai întins mâna şi ai rostit acel prenume pe care aveam să-l spun de atâtea ori, acel prenume pe care nu l-am mai pronunţat de atâta vreme, Tomas.

*

Pe chei, o femeie o împinse, fără să-şi dea osteneala să se oprească. Julia nu-i acordă nici o atenţie. Un vânzător de zdrăngănele îi agită pe sub nas un colier din lemn de culoare deschisă; ea dădu încet din cap, fără să audă vreunul din argumentele pe care omul i le înşira, ca şi cum ar fi repetat o rugăciune. Anthony îi dădu desenatoarei şase dolari şi se ridică. Ea îşi prezentă lucrarea: expresia era bine redată, asemănarea perfectă. Mulţumit, el băgă iar mâna în buzunar şi dublă suma cerută. Făcu vreo câţiva paşi spre Julia.

— Da’ ce fixezi atâta de zece minute încoace?

*

Tomas, Tomas, Tomas, uitasem cât e de plăcut să-ţi rostesc numele. Îţi uitasem vocea, gropiţele din obraji, zâmbetul, până când am văzut desenul ăsta care seamănă cu tine şi mi te readuce în amintire. Aş fi vrut să nu pleci niciodată ca reporter în războiul ăla. Dacă aş fi ştiut, în ziua când mi-ai spus că vrei să devii ziarist, dacă aş fi ştiut cum avea să se termine totul, ţi-aş fi răspuns că e o idee proastă.

Tu mi-ai fi ripostat că un om care spune adevărul despre lume nu poate face o meserie proastă, chiar dacă fotografia este crudă şi, mai ales, dacă deranjează. Cu o voce devenita gravă, ai fi strigat că, dacă presa ar fi cunoscut realitatea din spatele zidului, cei ce ne conduc l-ar fi doborât mult mai devreme. Dar ei ştiau, Tomas, ei cunoşteau viaţa fiecăruia în parte, nu făceau decât să v-o iscodească; cei ce ne conduc n-au un asemenea curaj, şi te aud spunându-mi că trebuia să fi crescut aşa cum am

crescut eu, în oraşe unde poţi gândi orice, unde poţi spune orice fără teamă, ca să renunţi la asumarea riscurilor. Am fi discutat toată noaptea, apoi dimineaţa şi, din nou, toată ziua următoare. Dacă ai şti cât de mult mi-au lipsit disputele noastre, Tomas.

Rămânând fără argumente, aş fi capitulat, aşa cum am făcut în ziua când am plecat. Cum să te fi oprit pe tine, care ai fost lipsit de, libertate atâta vreme? Tu aveai dreptate, Tomas; tu te-ai dedicat uneia dintre cele mai frumoase meserii din lume. L-ai întâlnit pe Massoud? Ţi-a acordat până la urmă — acum, când sunteţi în cer — interviul ăla? A meritat? El a murit la mulţi ani după tine. În valea Panchir, cortegiul lui era urmat de mii de oameni, în timp ce ţie n-a putut nimeni să-ţi adune vreodată rămăşiţele pământeşti. Ce curs ar fi luat viaţa mea, dacă mina aia nu ţi-ar fi spulberat convoiul, dacă mie nu mi-ar fi fost frică, dacă nu te-aş fi părăsit cu câtva timp înainte?

*

Anthony îşi puse mâna pe umărul Juliei.

— Da’ cu cine vorbeşti?

— Cu nimeni, răspunse ea, tresărind.

— Pari obsedată de desenul ăsta. Îţi tremură şi buzele.

— Lasă-mă, şopti ea.

*

A urmat un moment de jenă, o clipă de şovăială. Ţi-am făcut cunoştinţa cu Antoine şi Mathias, insistând mult asupra cuvântului „prieteni”, pe care l-am repetat de vreo şase ori ca să înţelegi. Era o prostie; pe vremea aia, engleza ta nu era prea strălucită. Poate că ai înţeles, căci ai zâmbit şi i-ai îmbrăţişat. Mathias te lipise de pieptul lui şi te felicita. Antoine s-a mulţumit să-ţi strângă mâna, dar era la fel de emoţionat ca amicul lui. Am plecat toţi patru în oraş. Tu căutai pe cineva. Am crezut că era o femeie, însă era prietenul tău din copilărie. Pentru că, reuşise să treacă zidul cu toată familia, în urmă cu zece ani, de atunci nu-l mai văzuseşi. Dar cum să-ţi găseşti prietenul printre miile de oameni care se îmbrăţişau, cântau, beau şi dansau în mijlocul străzii? Tu ai spus:„Lumea e mare, prietenia e imensă”. Nu ştiu dacă era de vină accentul tău sau naivitatea acestei fraze, dar

Antoine te-a luat în râs, eu însă găseam că modul tău de-a gândi era fermecător. Era oare cu putinţă ca această viaţă, care îţi făcuse atâta rău, să-ţi fi cruţat visele de copil, pe care nouă libertatea ni le înăbuşise? Am decis să te ajutăm şi am străbătut împreună străzile din Berlinul de Vest. Tu păşeai cu hotărâre, ca şi cum ţi-ai fi stabilit de multă vreme, pe undeva o întâlnire cu prietenul tău. Pe drum, scrutai fiecare chip, dădeai peste trecători căci te întorceai mereu sa priveşti în urmă. Soarele nici nu răsărise când Antoine s-a oprit în mijlocul unei pieţe şi a strigat: „Dar putem afla măcar cum îi zice tipului ăstuia pe care îl căutăm ca nişte tâmpiţi de atâtea, ore?” Tu n-ai înţeles întrebarea. Antoine a strigat şi maz tare „prenume, Name, Vorname!” Tu ţi-ai ieşit din fire şi ai zbierat „Knapp!” Era numele amicului căutat. Atunci, ca să te facă să înţelegi că nu se enervase din cauza ta, Antoine a început să zbiere şi el„Knapp! Knapp!”

Apucat de un râs nebun, Mathias i-a ţinut isonul, împreună cu mine, ţipând „Knapp, Knapp”. Tu te-ai uitat la noi ca la nişte nebuni şi ai pufnit în râs, la rândul tău, repetând „Knapp, Knapp”. Aproape că dansam, căntând cât ne ţinea gura numele acelui prieten pe care îl căutai de zece ani

În mijlocul mulţimii ăleia fără număr, un chip s-a întors. Am văzut că privirile vi se întâlniseră; un bărbat de vârsta ta te fixa. Aproape că eram geloasă.

Ca doi lupi răzleţiţi de haită, care se regăsesc în vreun colţ de pădure, aţi rămas neclintiţi, urmărindu-vă reciproc, şi apoi, Knapp ţi-a rostit prenumele „Tomas?” Ce frumos vi se reflectau siluetele în pavajul Berlinului de Vest. Tu îşi strângeai în braţe prietenul. Bucuria de pe chipurile voastre era sublimă. Antoine plângea, Mathias îl consola. Dacă şi ei ar fi fost despărţiţi atâta vreme şi fericirea lor de a se fi regăsit ar fi fost la fel, jura el. Antoine bocea şi mai abitir, spunându-i că lucrul ăsta era imposibil, fiindcă ei doi se cunoşteau doar de puţină vreme, tu ţi-ai pus capul pe pieptul prietenului tău cel mai bun. Ai văzut că te privesc, te-ai redresat imediat şi mi-ai repetat: „Lumea e mare, dar prietenia e imensă”. Iar Antoine era de neconsolat.

Ne-am aşezat pe terasa unui bar. Frigul ne scrijelea obrajii, dar nouă nici nu ne păsa. Tu şi Knapp stăteaţi puţin mai retraşi. Zece ani de viaţă care trebuie recuperaţi cer multe cuvinte, iar uneori puţină tăcere. Nu ne-am despărţit nici în cursul nopţii, nici

a doua zi. În dimineaţa următoare. Tu i-ai explicat lui Knapp că trebuia să pleci. Nu mai puteai rămâne mult. Bunica ta locuia în partea cealaltă. Nu puteai s-o laşi singură, erai unicul ei sprijin. Ar fi împlinit o sută de ani în iarna asta, sper s-o fi regăsit şi pe ea acolo unde eşti acum. Ce mult am putut s-o iubesc pe bunica ta! Era aşa de drăguţă când îşi împletea părul lung şi alb, înainte de a ciocăni la uşa noastră. I-ai făgăduit prietenului tău că te vei întoarce imediat, dacă lucrurile nu o vor lua pe vechiul făgaş. Knapp te-a asigurat că porţile n-aveau să se mai închidă niciodată, iar tu ai răspuns: „Poate, dar, dacă o să mai avem de aşteptat alţi zece ani până să ne revedem, o să mă gândesc la tine în fiecare zi”.

Te-ai ridicat ţi ne-ai mulţumit pentru darul pe care ţi-l făcuserăm. Noi nu făcuserăm nimic, dar Mathias ţi-a spus „pentru nimic”, era încântat că-ţi putuse fi de folos. Antoine a propus să te conducem până la punctul de trecere dintre Vest şi Est.

Am pornit; i-am urmat pe toţi cei care, ca şi tine, se întorceau acasă, pentru că, revoluţie-nerevoluţie, familiile şi casele lor se găseau în cealaltă parte a oraşului.

În timp ce mergeam, m-ai luat de mână, iar eu te-am lăsat s-o faci şi am umblat în felul acesta, amândoi, kilometri întregi.

*

— Julia, tremuri şi, până la urmă, ai să răceşti. Hai să ne întoarcem. Dacă vrei, putem cumpăra desenul ăsta, ca să-l priveşti cât pofteşti, însă la căldură.

— Nu, n-are preţ, trebuie să-l lăsăm aici. Doar câteva clipe, te rog, şi, după aia, o să plecăm.

*

De o parte şi de cealaltă a postului de control, nişte oameni se încăpăţânau să spargă betonul. Aici, trebuia să ne spunem la revedere. Tu l-ai salutat mai întâi pe Knapp. „Sună-mă cât mai iute posibil”, a adăugat el, întinzându-ţi cartea lui de vizită. Oare din cauză că el era ziarist ai vrut şi tu să faci aceeaşi meserie? Să fi fost asta o promisiune de adolescenţi, pe care v-aţi făcut-o? De sute de ori ţi-am pus întrebarea şi de sute de ori ai ocolit

răspunsul, cu un zâmbet în colţul gurii, apa cum făceai când te sâcâiam. Ai dat mâna cu Antoine şi cu Mathias şi te-ai întors spre mine.

Dacă ai şti, Tomas, cât de tare mi-a fost teamă în ziua aceea că n-am să cunosc niciodată gustul buzelor tale. Intraseşi în viaţa mea apa cum soseşte vara, pe neanunţate, cu străfulgerările acelea de lumină, pe care le descoperi într-o dimineaţă. Ţi-ai trecut palma de-a lungul feţei mele, degetele tale mi-au urcat pe obraz şi apoi, mi-ai dat o sărutare pe fiecare pleoapă. „Mulţumesc”. Este singurul cuvânt pe care l-ai rostit în timp ce te îndepărtai. Knapp ne urmărea, i-am surprins privirea. Ca şi cum nădăjduia un cuvânt din partea mea, câteva vorbe pe care ar fi vrut să le găsească pentru a şterge pe vecie anii care vă îndepărtaseră unul de celălalt. Acei ani ce vă fasonaseră vieţile într-un mod atât de diferit, lui, care se întorcea la ziarul său, şi ţie că te întorceai în est.

Am strigat: „Ia-mă cu tine! Vreau s-o cunosc pe acea bunică pentru care te întorci!” şi n-am mai aşteptat să-mi răspunzi; te-am luat din nou de mână şi îţi jur că ar fi fost nevoie să se adune toate puterile din lume la un loc ca să mă despartă de tine. Knapp a ridicat din umeri şi, văzându-ţi aerul uluit, a spus: „Acum, calea e liberă, întoarce-te când vrei!”

Antoine a vrut să mă facă să renunţ; după el, asta era o nebunie. Poate, dar niciodată nu mai simţisem o asemenea beţie. Mathias i-a tras un cot: de ce se băga? A alergat spre mine şi m-a îmbrăţişat: „Să ne suni când te întorci la Paris”, a spus el, mâzgălindu-mi numărul lui de telefon pe un colţ de hârtie. La rândul meu, i-am îmbrăţişat pe amândoi şi am plecat. Nu m-am mai întors niciodată la Paris, Tomas.

Te-am urmat; în zorii zilei de 11 noiembrie, profitând de confuzia care domnea, am trecut frontiera înapoi şi poate că, în dimineaţa aceea, eram prima studentă americană care intra în Berlinul de Est, iar dacă nu era aşa, atunci eu eram cea mai fericită dintre toate.

Tu ştii, mi-am ţinut promisiunea. Ţi-aminteşti de cafeneaua aia întunecată unde m-ai pus să jur că, dacă destinul avea să ne despartă într-o zi, eu trebuia să-mi caut fericirea cu orice preţ? Ştiam prea bine că spuneai asta fiindcă felul meu de a te iubi te sufoca uneori, fiindcă suferiseşi prea mult din pricina lipsei de libertate ca să accepţi să-mi leg viaţa de a ta, şi chiar dacă te

detestam pentru că îmi umbreai fericirea cu tot ce putea fi mai rău, m-am ţinut de cuvânt.

O *să mă mărit, Tomas, mă rog, trebuia să mă mărit sâmbătă, nunta a fost amânată. E o poveste lungă, dar ea ne-a adus până aici. Poate pentru că trebuia să-ţi văd o ultimă oară chipul. Pup-o, din partea mea, pe bunica ta din cer.*

*

— Situaţia asta e ridicolă, Julia. Dacă te-ai vedea, ai zice că eşti taică-tău în pană de baterii! stai acolo, înlemnită de mai bine de un sfert de ceas, şi murmuri ceva…

Drept orice răspuns, Julia se îndepărtă. Anthony Walsh îşi grăbi paşii ca s-o ajungă.

— La urma urmei, pot sa ştiu şi eu ce se întâmplă? insistă el, când fu lângă ea.

Dar Julia se zăvorâse în muţenia ei.

— Uite, continuă el, arătându-i fiicei lui portretul, e straşnic de reuşit, adăugă el jovia1.

Julia nu-i dădu atenţie şi continuă să meargă spre hotel.

— Bun, o să ţi-l dau mai târziu. Pare-mi-se că nu e cel mai bun moment.

Şi, cum Julia continua sa tacă, Anthony Walsh îi dădu înainte:

— Oare de ce îmi spune ceva desenul la care te uitai înainte cu atâta atenţie? Îmi închipui că asta trebuie să aibă legătură cu comportamentul tău atât de ciudat de adineauri, când eram pe dig. NU ştiu, dar chipul ăla avea un aer cunoscut.

— Fiindcă pumnul tău a strivit chipul în chestiune, în ziua când ai venit să mă iei de la Berlin. Fiindcă ăla era chipul omului pe care îl iubeam la optsprezece ani, şi de care tu m-ai despărţit când m-ai adus pe sus, înapoi, la New York.

11

Restaurantul era aproape plin. Un chelner plin de atenţie le oferise două cupe de şampanie. Anthony nu se atinsese de a lui, dar Julia şi-o băuse dintr-o sorbitură pe a ei, după care continuase cu a lui taică-său şi-i făcuse semn chelnerului să-i toarne din nou. Până să le aducă meniurile, era deja cherchelită.

— Ar trebui să te opreşti, o sfătui Anthony, în timp ce ea comanda a patra cupă.

— De ce? Are o mulţime de bule şi un gust plăcut.

— Te-ai îmbătat.

— Încă nu, rânji ea.

— Ai putea încerca să nu-ţi mai dai atâta osteneală. Vrei să strici prima noastră cină? N-ai nici o nevoie să te îmbolnăveşti, e de-ajuns să-mi spui că preferi să te întorci.

— Ah, nu! Mi-e foame!

— Poţi comanda ceva în camera ta, dacă vrei.

— Păi, ştii ceva, cred că nu prea mai sunt la vârsta la care să aud genul ăsta de fraze.

— În copilărie, când încercai să mă provoci, aveai exact acelaşi comportament. Dar ai dreptate, Julia, nici tu, nici eu nu mai suntem la vârsta potrivită pentru astfel de chestii.

— Dacă stau bine să mă gândesc, aia a fost singura alegere pe care n-ai făcut-o în locul meu.

— Care Dumnezeu?

— Tomas!

— Nu, a fost prima; după aia, ai făcut multe alte alegeri, dacă-ţi aminteşti.

— Întotdeauna ai vrut să-mi controlezi viaţa.

— E o boală de care suferă mulţi taţi. Pe de altă parte, reproşul ăsta, pe care i-l faci cuiva care a strălucit prin absenţă, este destul de contradictoriu.

— Aş fi preferat să fii absent, dar tu te-ai mulţumit sa nu fii lângă mine!

— Julia, te-ai îmbătat! Vorbeşti tare şi e jenant.

— Jenant? Adică, atunci când ai apărut tam-nesam în apartamentul din Berlin n-a fost jenant! Dar când ai urlat la bunica omului pe care îl iubeam şi-ai terorizat-o ca să-ţi spună unde eram noi, când ai scos din ţâţâni uşa camerei în care dormeam şi când i-ai spart faţa lui Tomas după câteva minute n-a fost jenant?

— Să spunem că a fost un exces, sunt de acord.

— Eşti de acord? Dar când m-ai târât de păr până în stradă, unde aştepta maşina, n-a fost jenant? Când traversam holul aeroportului şi mă zgâlţâiai de braţ ca pe o păpuşă dezarticulată n-a fost jenant? Când mi-ai prins tu însuţi centura, de teamă să nu fug din avion în timpul zborului, n-a fost jenant? Când am

ajuns la New York şi m-ai azvârlit în camera mea, în care m-ai încuiat cu cheia ca pe o criminală n-a fost jenant? Toate astea n-au fost jenante?

— Sunt unele momente în care mă întreb daca, la urma urmei, n-am făcut bine că am murit săptămâna trecută!

— Te rog, nu-mi începe iar cu vorbele tale mari!

— Ah, dar asta n-are nimic de-a face cu încântătoarea ta conversaţie. Mă gândeam la cu totul altceva.

— La ce, mă rog?

— La comportamentul tău, după ce ai văzut desenul ăla care îi semăna lui Tomas.

Julia se holbă.

— Ce legătură are asta cu moartea ta?

— Ca frază, asta e amuzantă, nu crezi? Să zicem că fără s-o fac dinadins, te-am împiedicat să te măriţi sâmbătă! conchise Anthony Walsh, cu gura până la urechi.

— Asta te bucură atât de tare?

— Că nunta ta a fost amânată? Până adineauri, îmi părea, sincer, rău, acum e mai altfel…

Deranjat de aceşti doi clienţi care vorbeau prea tare, chelnerul interveni ca să ia comanda. Julia ceru friptură.

— Cum să fie? întrebă chelnerul.

— Probabil că în sânge! răspunse Anthony Walsh.

— Şi pentru domnul?

— Aveţi baterii? îl descusu Julia.

Şi, cum chelnerul rămăsese fără glas, Anthony Walsh preciză că el nu va lua cina.

— A te mărita e una, îi spuse el fiicei sale. Dar, dă-mi voie să-ţi spun, că a-ţi împărţi întreaga viaţă cu cineva e alta. E nevoie de multă dragoste, de mult spaţiu. Un teritoriu pe care îl inventezi în doi şi unde nu trebuie să te simţi la strâmtoare.

— Dar cine eşti tu, ca să-mi judeci sentimentele faţă de Adam? Tu nu ştii nimic despre el.

— Eu nu-ţi vorbesc despre Adam, ci despre tine, despre acel spaţiu pe care vei fi în măsură să i-l acorzi. Dacă orizontul vă este deja umbrit de amintirea altuia, pariul în privinţa vieţii voastre comune nu e câştigat nici pe departe.

— Şi tu ştii câte ceva despre asta, nu?

— Mama ta a murit, Julia. Eu n-am nici o vină, chiar dacă tu continui să-mi pui moartea ei în cârcă.

— Şi Tomas a murit şi, chiar dacă n-ai nici o vină, am să te urăsc întotdeauna pentru asta. Aşa că, vezi tu, în materie de spaţiu, Adam şi cu mine avem deschis întregul univers.

Anthony Walsh tuşi uşor; câteva picături de transpiraţie îi apărură pe frunte.

— Transpiri? întrebă Julia, surprinsă.

— E o uşoară disfuncţie tehnologică, de care m-aş fi lipsit, spuse el, tamponându-şi faţa uşor, cu şervetul. Aveai optsprezece ani, Julia, şi voiai să-ţi trăieşti viaţa alături de un comunist pe care îl cunoşteai de câteva săptămâni!

— Patru luni!

— Prin urmare, şaisprezece săptămâni!

— Şi era un neamţ din Est, nu un comunist.

— Mult mai bine!

— Dacă e, cu adevărat, ceva ce n-am să uit niciodată, este motivul pentru care te detestam uneori de nu mai puteam!

— Parcă ne puseserăm de acord să nu folosim, în ceea ce ne priveşte, imperfectul, mai ţii minte? Nu-ţi fie teamă să vorbeşti cu mine la prezent. Chiar dacă am murit, sunt în continuare tatăl tău sau ceea ce a rămas din el...

Chelnerul aduse mâncarea Juliei. Ea îl rugă să-i umple paharul. Anthony Walsh îşi puse mâna peste paharul ei de şampanie.

— Mai avem de vorbit o serie de lucruri, cred eu.

Chelnerul se îndepărtă fără să fie rugat.

— Stăteai în Berlinul de Est şi nu mai ştiam nimic despre tine. De luni de zile. Care ţi-ar fi fost următoarea etapă? Moscova?

— Cum ai reuşit să-mi dai de urmă?

— Cu ajutorul articolaşului ăluia publicat de tine într-un ziar vest-german. Cineva a avut delicateţea de a-mi trimite o copie.

— Cine?

— Wallace; poate că ăsta a fost modul lui de a-şi răscumpăra greşeala, după ce te-a ajutat să pleci din Statele Unite fără ştirea mea.

— Ai ştiut?

— Sau poate că şi el era îngrijorat pentru tine şi a socotit că era cazul să pună capăt acestor peripeţii, înainte să fii cu adevărat în primejdie.

— N-am fost niciodată n primejdie, îl iubeam pe Tomas.

— Până la o anumită vârstă, eşti animat de dragostea pentru celălalt, dar, adesea, e vorba de dragostea pentru tine însuţi! Tu

erai hărăzită să faci dreptul la New York, însă ai lăsat baltă totul şi te-ai dus la Paris, să urmezi cursurile de desen de la Bele-Arte. Ajunsă acolo, ai plecat după nu ştiu câtă vreme la Berlin. Ţi-a căzut cu tronc primul întâlnit şi, ca prin farmec, adio desen! Ai vrut să devii ziaristă şi, dacă nu mă înşală memoria, ca din întâmplare, şi el dorea să fie ziarist! E bizar …

— Şi ce te durea pe tine?

— Eu i-am spus lui Wallace să-ţi dea înapoi paşaportul, în ziua când o să i-l ceri, Julia, şi eram în camera de alături, când ai venit să-l recuperezi din sertarul biroului meu.

— De ce atâtea ocolişuri, de ce nu mi l-ai dat tu însuţi?

— Pentru că barometrul relaţiei noastre nu arăta chiar vreme bună, dacă-ţi aminteşti. Şi, pe urmă, să spunem că, dacă aş fi făcut-o, probabil că asta ar fi denaturat gustul aventurii tale. Lăsându-te să pleci într-un moment când erai complet răzvrătită împotriva mea, călătoria ta căpăta şi mai multă savoare, nu-i aşa?

— Tu chiar te-ai gândit la toate astea?

— I-am spus lui Wallace unde se aflau actele tale şi eram, cu adevărat, în salon. Pentru tot restul, poate că, din partea mea, era şi un pic de amor-propriu rănit.

— Tu rănit?

— Şi Adam? întrebă Anthony Walsh.

— Adam n-are nici un amestec aici.

— Îţi amintesc, oricât ar fi de ciudat pentru mine să-ţi spun asta, că, dacă eu n-aş fi murit, astăzi ai fi fost nevasta lui. Aşa că voi încerca să-mi reformulez întrebarea; dar mai întâi, vrei să închizi bine ochii?

Julia nu înţelegea unde voia să ajungă taică-său, dar, în faţa insistenţelor lui, se execută.

— Închide-i mai bine. Aş vrea să te cufunzi în cea mai deplină întunecime.

— De-a ce ne jucăm?

— Fă şi tu măcar o dată ce-ţi spun, doar câteva clipe.

Julia îşi strânse pleoapele şi întunericul o cuprinse.

— Ia-ţi furculiţa şi mănâncă.

Înveselită, ea se conformă. Mâna îi pipăi faţa de masă, până întâlni obiectul dorit. Cu un gest stângaci, încercă, după aceea, să ia o bucăţică de carne din farfurie şi, fără să aibă idee de ceea ce duce la buze, întredeschise gura.

— Gustul acestui dumicat nu este mai diferit, acum, că nu-l vezi?

— Poate, răspunse ea, ţinând ochii închişi.

— Acum, fă ceva pentru mine şi, mai ales, ţine pleoapele strânse.

— Te ascult, spuse ea cu glasul înăbuşit.

— Gândeşte-te la un moment fericit.

Şi Anthony tăcu, urmărind chipul fiicei sale.

*

Insula muzeelor. Îmi amintesc că ne plimbam amândoi.

Când m-ai prezentat bunicii tale, prima ei întrebare a fost cu ce mă ocup. Conversaţia nu decurgea uşor îmi traduceai cuvintele ei în engleza ta rudimentară, căci eu nu vorbeam limba germană. I-am explicat că studiez Artele Frumoase la Paris. Bunica a zâmbit şi s-a dus să ia din comodă o ilustrată care reproducea un tablou al lui Vladimir Radskin, un pictor rus care îi plăcea. Apoi, ne-a trimis să luăm aer, să profităm de frumuseţea acelei zile. Nu i-ai spus nimic despre extraordinara ta călătorie, nici o vorbă despre felul în care ne cunoscuserăm. Şi, când ne-am despărţit de ea în pragul apartamentului vostru, te-a întrebat dacă l-ai revăzut pe Knapp. Tu ai şovăit îndelung, dar expresia chipului tău mărturisea că vă întâlniserăţi. Ea a zâmbit şi ţi-a spus că e fericită pentru tine.

Ajunşi în stradă, m-ai luat de mână şi, de fiecare dată când te întrebam unde alergăm aşa de repede, îmi răspundeai:

„Vino, vino”. Am trecut podeţul de pe râul Spree.

Insula muzeelor. Niciodată nu mai văzusem o asemenea aglomeraţie de clădiri dedicate artei. Credeam că ţara ta era făcută doar din griuri, însă aici totul era numai culoare. M-ai dus la Altes Museum. Edificiul acestuia era un imens pătrat, dar, când am intrat, spaţiul interior avea forma unei rotonde. Nu mai văzusem niciodată o asemenea arhitectură, atât de stranie, aproape incredibilă. M-ai condus în mijlocul acestei rotonde şi am făcut un tur complet împreună. Apoi, m-ai învârtit încă o dată şi încă o dată, silindu-mă s-a fac din ce în ce mai repede, până m-a apucat ameţeala. M-ai oprit din valsul meu nebun, strângându-mă în braţe, şi mi-ai spus: „Uite, ăsta-i romantismul german, un cerc în mijlocul unui pătrat, pentru a dovedi că toate diferenţele

se pot contopi într-un întreg”. Şi, apoi, m-ai dus să văd Pergamonul.

*

— Ei, întrebă Anthony, ai revăzut acel moment de fericire?
— Da, răspunse Julia, cu pleoapele în continuare strânse.
— Pe cine ai văzut?
Ea deschise din nou ochii.
— Nu trebuie să-mi dai răspunsul, el îţi aparţine, Julia. N-am să mai trăiesc în locul tău.
— De ce faci asta?
— Pentru că, de fiecare dată când îmi închid ochii, eu revăd chipul mamei tale.
— În portretul care îi seamănă, Tomas mi-a apărut, ca o fantomă, ca o umbră ce îmi spunea să merg în pace. Că mă pot mărita fără să mă mai gândesc la el, fără regrete. A fost un semn.
Anthony tuşi uşor.
— Dar aia era doar o schiţă în cărbune, ce naiba? Dacă o să-mi arunc şervetul, nu o să se schimbe nimic, indiferent dacă el atinge sau nu suportul de umbrele de la intrare. Indiferent dacă ultima picătură de vin se va scurge sau nu în paharul femeii de lângă noi, asta n-o va face să se mărite cu mocofanul alături de care ia cina. Nu te uita la mine ca la un marţian! Dacă imbecilul ăla n-ar fi trăncănit atât de tare cu iubita lui, încercând s-o impresioneze, n-aş fi auzit tot ce spune chiar de la începutul mesei.
— Vorbeşti aşa pentru că n-ai crezut niciodată în semnele pe care ţi le trimite viaţa! Prea ai multă nevoie să controlezi totul!
— Semnele nu există, Julia! Am aruncat mii de ghemotoace de hârtie în coşul de gunoi din biroul meu, convins că, dacă ating ţinta, mi se realizează dorinţa. Dar chemarea pe care o aşteptam nu venea niciodată! Am exagerat până într-atât pariul ăsta stupid, încât mi-am spus că am nevoie să nimeresc coşul de trei-patru ori la rând, ca să merit recompensa; în doi ani de practică înverşunată, ajunsesem să nimeresc cu hârtia unui top întreg în coşul pus la zece metri distanţă, şi tot nimic. Într-o seară, trei clienţi importanţi mă însoţeau la o cină de afaceri. În timp ce unul dintre asociaţii mei îşi dădea silinţa să le prezinte lista

tuturor ţărilor în care aveam filiale, eu o căutam pe aceea în care trebuia să fi fost femeia pe care o aşteptam; îmi imaginam străzile pe unde mergea când pleca de acasă dimineaţa. La ieşirea din restaurant, unul dintre ei, un chinez, şi te rog să nu mă întrebi cum îl chema, mi-a povestit o legendă încântătoare. S-ar părea că, dacă sari în mijlocul unei băltoace în care se reflectă luna, spiritul ei te duce imediat lângă cei de care ţi-e dor. Ar fi trebuit să vezi mutra asociatului meu, când am sărit în apa de la rigolă. Clientul meu era ud leoarcă, chiar şi din pălărie îi picura apa. În loc să-mi cer scuze, i-am spus că trucul lui nu merge! Femeia pe care o aşteptam nu apăruse. Aşa că nici să nu-mi pomeneşti de semnele ale a idioate de care te agăţi când ţi-ai pierdut cu desăvârşire credinţa în Dumnezeu.

— Îţi interzic să-mi spui asemenea lucruri! strigă Julia. Când eram mică, aş fi sărit în mii de băltoace, în mii de şuvoaie, numai să te întorci seara. E prea târziu ca să-mi spui mie genul ăsta de poveşti. Copilăria mea a rămas departe, în trecut!

Anthony Walsh îşi privi, cu un aer trist, fiica. Ea îşi împinse scaunul, se ridică şi ieşi din restaurant.

— Scuzaţi-o, îi spuse el chelnerului, în timp ce punea câteva bancnote pe masă. De vină cred că e şampania dumneavoastră. Are prea multe bule!

*

Porniră spre hotel. Nici un cuvânt de-al lor nu tulbură tăcerea nopţii. Străbătură străduţele vechiului oraş. Julia nu mergea chiar drept. Uneori, se poticnea de câte o piatră de pavaj. Anthony întindea imediat braţul ca s-o susţină, dar ea îşi restabilea echilibrul şi îl respingea, fără să-l lase s-o atingă.

— Sunt o femeie fericită! spuse ea, clătinându-se. Fericită şi absolut înfloritoare! Am o meserie pe care o iubesc, stau într-un apartament pe care îl iubesc, am un prieten foarte bun, pe care-l iubesc, şi o să mă căsătoresc cu bărbatul pe care-l iubesc! Înfloritoare! repetă ea, bâlbâindu-se.

Glezna i se răsuci; Julia îşi reveni la ţanc şi se lăsă în jos, alunecând de-a lungul unei felinar.

— Rahat! mormăi ea, stând pe trotuar.

Julia nu dădu nici o atenţie mâinii întinse de taică-său ca s-o ajute să se ridice. El îngenunche şi i se aşeză alături. Străduţa

era pustie. Rămaseră amândoi acolo, lipiţi de felinar. Trecură zece minute. Anthony scoase o punguţă din buzunarul pardesiului.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Bomboane.

Julia dădu din umeri şi întoarse capul.

— Cred că-s vreo doi-trei ursuleţi de ciocolată care se plimbă pe la fund... După ultimele ştiri, se pare că ar jongla cu o serpentină de lemn dulce.

Julia tot nu reacţiona. Atunci, el făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să bage dulciurile în buzunar, dar ea îi smulse punguţa din mână.

— Când erai mică, adoptaseşi o mâţă vagaboandă, spuse Anthony, în timp ce Julia înfuleca al treilea ursuleţ. O iubeai tare mult şi pe ea, până când, după opt zile, a plecat. Acum vrei să ne întoarcem?

— Nu răspunse Julia, molfăind.

O şaretă la care era înhămat un cal roşcovan trecu prin faţa lor. Anthony îl salută pe vizitiu cu un semn din mână.

*

Ajunseră la hotel după o oră. Julia traversă holul şi luă liftul din dreapta, în timp ce Anthony urca în cel din stânga. Se regăsiră pe palierul ultimului etaj şi străbătură unul lângă altul coridorul, până la uşa apartamentului nupţial, unde Anthony îşi lăsă fiica să treacă înainte. Julia se duse direct în camera ei. Anthony intră în a lui.

Julia se trânti imediat în pat şi scotoci în geantă, după telefonul mobil. Se uită la ceas şi îl sună pe Adam. Îi răspunse căsuţa vocală. Ea aşteptă sfârşitul mesajului şi închise înainte de mica sonerie fatidică. Îl sună pe Stanley.

— Văd că eşti în formă.

— Îmi lipseşti al naibii de mult, ştii asta.

— N-aveam nici cea mai mică idee. Ei, cum e călătoria?

— Cred că o să mă întorc mâine.

— Deja? Ai găsit ce căutai?

— Esenţialul, cred.

— Adam abia a plecat de la mine, o anunţă Stanley, cu glas grav.

— A venit să te vadă?
— Exact asta ţi-am spus. Eşti băută?
— Puţin.
— Chiar aşa de bine ţi-e?
— Păi, da. Ce-oţi avea toţi de vreţi să mă simt rău?
— În ceea ce mă priveşte, sunt singur cuc.
— Ce voia?
— Să vorbească despre tine, îmi închipui, doar dacă nu cumva o trece pe invers. Dar, în cazul ăsta, şi-a irosit seara, că nu e deloc genul meu.
— Adam a venit ca să-ţi vorbească despre mine?
— Nu, a venit ca să-i vorbesc eu despre tine. Asta fac oamenii când le e dor de persoana iubită.
Stanley auzi răsuflarea Juliei în receptor.
— Era trist, scumpo. N-am vreo simpatie deosebită pentru el, şi n-am ascuns asta niciodată, dar nu-mi place să văd un om nefericit.
— De ce era trist? întrebă ea, cu o voce din care răzbătea o sinceră părere de rău.
— Tu ori te-ai tâmpit de tot, ori eşti criţă! E disperat pentru că, după două zile de la anularea căsătoriei, logodnica lui… Doamne, ce mă calcă pe nervi când îţi spune aşa, e o chestie atât de răsuflată … mă rog, logodnica lui pleacă fără să-i lase vreo adresă sau să-i dea vreo explicaţie în legătură cu fuga asta a ei. Ţi se pare suficient de clar, sau vrei să-ţi curierez un tub de aspirină?
— Mai întâi, n-am plecat fără adresă şi, pe urmă, am trecut să-l văd …
— Vermont? Ai avut îndrăzneala să-i spui că pleci în Vermont? Asta numeşti tu adresă?
— E vreo problemă cu Vermontul? întrebă Julia, stingherită.
— Nu, în fine, nu, până n-am făcut eu o gafă.
— Ce-ai făcut? întrebă Julia, ţinându-şi răsuflarea.
— I-am spus că eşti la Montréal. Cum voiai să-mi închipui o asemenea tâmpenie? Data viitoare, când mai minţi, anunţă-mă şi pe mine, ca să-ţi dau lecţii sau ca să ne punem măcar de acord.
— Rahat!
— Mi l-ai luat de pe limbă …
— Aţi cinat împreună?

— I-am făcut o gustărică mică de tot ...

— Stanley!

— Ce? Doar nu era să-l las să moară de foame! Nu ştiu ce mişculezi tu la Montréal, scumpo, nici cu cine, şi am înţeles că asta nu e treaba mea, dar sună-l, te rog, pe Adam, e cel mai neînsemnat lucru pe care-l poţi face!

— Nu-i deloc chestia la care te gândeşti tu, Stanley.

— Da' cine ţi-a spus că eu gândesc? Ca să fii liniştită, l-am asigurat că plecarea ta n-are nimic de-a face cu voi doi, că ai plecat pe urmele lui taică-tău. Vezi, ca să minţi, îţi trebuie oareşcare talent!

— Dar îţi jur că n-ai minţit!

— Am adăugat că moartea lui te-a zguduit şi că este importat pentru cuplul vostru ca tu să poţi închide uşa trecutului tău, care rămăsese întredeschisă. Nimeni n-are nevoie de curent în viaţa lui amoroasă, nu-i aşa?

Julia tăcu din nou.

— Prin urmare, unde ai ajuns cu cercetarea istoriei lui papa Walsh? continuă să întrebe Stanley.

— Cred că am descoperit ceva mai mult, din ceea ce mă făcea să-l detest.

— Perfect! Şi altceva?

— Poate şi ceva din ceea ce mă făcea să-l iubesc.

— Şi vrei să te întorci mâine.

— Nu ştiu. Fără îndoială, ar fi mai bine să-l regăsesc pe Adam.

— Înainte de ce…?

— Adineauri, am fost la plimbare. Am întâlnit o portretistă.

Julia îi povesti lui Stanley ce descoperire făcuse în vechiul port din Montréal şi, măcar de data asta, prietenul ei n-o mai blagoslovi cu una dintre replicile lui muşcătoare.

— Vezi? E timpul să mă întorc, nu? Nu-mi prieşte să plec din New York. Şi, pe urmă, dacă nu vin mâine, cine o să-ţi poarte noroc?

— Vrei un sfat cu adevărat bun? Scrie pe o foaie de hârtie tot ce-ţi trece prin cap şi fă exact pe dos! Noapte bună, scumpo…

Stanley închisese. Julia se dădu jos din pat şi se duse la baie, fără să audă paşii înăbuşiţi ai lui taică-său, care se întorcea în camera lui.

12

Cerul de deasupra Montréalului era purpuriu. Salonul care despărţea cele două camere ale apartamentului se scălda într-o lumină blândă. Cineva bătu în uşă. Anthony îi deschise chelnerului de etaj şi-l lăsă să împingă căruciorul în mijlocul încăperii. Tânărul se oferi să aranjeze masa pentru micul dejun, dar Anthony îi strecură câţiva dolari în buzunar şi luă de pe cărucior mâncarea comandată. Când băiatul ieşi, Anthony avu grijă ca uşa să se închidă fără zgomot. El şovăi între măsuţa joasă şi gheridonul de lângă ferestrele care ofereau o panoramă atât de frumoasă. Optă pentru privelişte şi aşeză cu o mie de precauţii faţa de masa, farfuria, tacâmurile, carafa cu suc de portocale, bolul de cereale, coşuleţul cu vienezării şi un trandafir care se înălţa, mândru, în vază. Făcu un pas în spate, deplasă floarea, care se părea că nu stă chiar la mijloc, şi cana de lapte, care ar fi fost mai bine plasată lângă coşuleţul cu chifle. Aşeză în farfuria Juliei un sul de hârtie legat cu o fundă roşie şi îl acoperi cu şervetul. De data asta, se îndepărtă chiar cu vreun metru şi verifică armonia compoziţiei sale. După ce îşi strânse din nou nodul cravatei, ciocăni discret la uşa fiicei sale şi anunţă că doamna era servită. Julia mormăi şi întrebă cât e ceasul.

— E timpul să te scoli; autobuzul şcolii trece în cincisprezece minute şi iar o să-l pierzi!

Înfăşurată în cuvertura care îi ajungea până la nas, Julia deschise un ochi şi se întinse. De mult nu mai dormise aşa de adânc. Îşi trecu mâna prin păr, ciufulindu-l, şi îşi ţinu pleoapele strânse, până când privirea i se obişnui cu lumina zilei. Se ridică dintr-o săritură, dar se aşeză pe marginea patului, cuprinsă de ameţeală. Deşteptătorul de pe noptieră arăta ora opt.

— De ce aşa devreme? bombăni ea, intrând în baie.

Şi, în timp ce Julia îşi făcea duşul, Anthony Walsh, aşezat în fotoliul din salonaş, contempla funda roşie ce trecea de marginea farfuriei şi ofta.

*

Avionul Air Canada decolase la ora 7 şi 10 de pe aeroportul Newark. Glasul comandantului de bord hârâi în microfon,

anunţând că începuse coborârea spre Montréal. Aparatul avea să atingă solul la ora prevăzută în program. Şeful de cabina îl înlocui şi începu să înşire reglementările uzuale, ce trebuiau respectate la aterizare. Adam se întinse cât era de lung. Puse măsuţa în lăcaşul ei şi se uită pe hublou. Avionul survola fluviul Saint-Laurent. În depărtare, se contura marginea oraşului şi se zărea Mont-Royal. Aparatul MD-80 se înclină. Adam îşi strânse centura. La postul de pilotaj, în faţă, balizele pistei începeau să se vadă.

*

Julia îşi strânse cordonul halatului şi intră în salonaş. Privi masa pusă şi îi zâmbi lui Anthony, care îi oferi un scaun.

— Ţi-am comandat ceai Earl Grey, spuse el, umplându-i ceaşca. Tipul de la room-service mi-a propus ceai negru, negru-negru, galben, alb, verde, fumuriu, din China, din Sechuan, din Taiwan, din Coreea, din Ceylon, din India, din Nepal, şi le uit pe celelalte patruzeci pe care mi le-a citat, până când l-am ameninţat că, dacă mai continuă, mă sinucid.

— Earl Grey e foarte bun, răspunse Julia, desfăcându-şi şervetul.

Se uită la sulul cu fundă roşie şi se întoarse, întrebătoare, spre tatăl ei.

Anthony i-l luă imediat din mâini.

— O să-l deschizi după micul dejun.

— Ce e? întrebă Julia.

— Acolo, spuse el, arătând spre vienezării, chestiile alea lungi şi răsucite se numesc cornuri, alea dreptunghiulare din care se vede ceva maro, sunt pâinişoare cu ciocolată, iar melcii ăia mari, cu fructe uscate deasupra, sunt pâinişoare cu stafide.

— Eu. Vorbeam de chestia aia cu fundă roşie, pe care o ascunzi la spate.

— După aia, ţi-am spus adineauri.

— Atunci, de ce ai mai pus-o în farfuria mea?

— M-am răzgândit; mai bine mai târziu.

Julia profită de faptul că Anthony era întors cu spatele şi îi smulse pe furiş, cu un gest rapid, sulul din mână.

Desfăcu funda şi derulă foaia de hârtie. Sub ochii ei chipul lui Tomas zâmbea din nou.

— Când l-ai cumpărat? întrebă Julia.

— Ieri, când ne-am despărţit pe debarcader. Tu mergeai înainte, fără să fii atentă la mine. I-am dat desenatoarei un bacşiş gras. Mi-a spus că-l pot lua, pentru ca nu făcea nimic cu el: clientul nu-l voise.

— De ce?

— M-am gândit că o să-ţi facă plăcere. L-ai privit atâta timp!

— Te-am întrebat care e motivul adevărat pentru care l-ai cumpărat, insistă Julia.

Anthony se aşeză pe canapea, uitându-se ţintă la fiică-sa.

— Pentru că trebuie să stăm de vorbă. Speram să nu fie nevoie niciodată să discutăm despre asta şi mărturisesc că am ezitat să abordez subiectul. De altfel, nu mi-am închipuit nici o secundă că escapada noastră ne va aduce până aici, riscând să fie compromisa, căci îţi prevăd deja reacţia, dar, pentru că semnele, după cum spui tu atât de bine, îmi arată calea… prin urmare, trebuie sa-ţi mărturisesc ceva.

— Termină cu aiurelile astea şi mergi direct la subiect, spuse ea pe un ton muşcător.

— Julia, cred că Tomas nu e cu desăvârşire mort.

*

Adam turba. Călătorise fără bagaje, pentru a ieşi cât mai repede din aeroport, dar pasagerii unui 747 care venise din Japonia invadaseră deja ghişeele vămii. Se uita la ceas. Coada din faţa lui îl făcea să prevadă o aşteptare de vreo douăzeci de minute bune, până să se poată arunca într-un taxi.

„Sumimasen!" Cuvântul ăsta îi răsărise în amintire la ţanc. Omologul său dintr-o editură japoneză îl folosea atât de des, încât Adam trăsese concluzia că a-ţi cere scuze era probabil o tradiţie japoneză. „Sumimasen, scuzaţi-mă", repetă el de zece ori, strecurându-se printre pasagerii zborului JAL; şi, după alţi zece „Sumimasen", Adam reuşi să-şi prezinte paşaportul în faţa ofiţerului de la vama canadiană, care i-l ştampilă şi i-l dădu imediat înapoi. Fără să ţină cont de interdicţia de a folosi telefoanele mobile până la ieşirea din zona de recuperare a bagajelor, şi-l scoase pe al lui din buzunarul vestonului şi formă numărul Juliei.

*

— Cred că asta e soneria telefonului tău, probabil că l-ai lăsat în cameră, spuse Anthony destul de încurcat.

— Nu schimba vorba. Ce înţelegi mai exact prin „nu e cu desăvârşire mort?”

— Viu ar fi un termen la fel de potrivit…

— Tomas e în viaţă? întrebă Julia, clătinându-se.

Anthony dădu din cap în mod afirmativ.

— Cum de ştii asta?

— Din cauza scrisorii lui. De obicei, oamenii care nu mai sunt pe lumea asta nu pot scrie. Cu excepţia mea, te rog să remarci… Nu mă gândisem la asta, dar e încă o chestie epatantă…

— Ce scrisoare? întrebă Julia.

— Pe care ai primit-o la şase luni după accidentul acela îngrozitor. Era expediată din Berlin, iar pe dosul plicului figura numele lui.

— N-am primit niciodată vreo scrisoare de la Tomas. Spune-mi că nu-i adevărat!

— Nu o puteai primi pentru că plecaseşi de acasă, iar eu nu ţi-o puteam trimite, pentru că nu-mi lăsaseşi nici o adresă. Îmi imaginez că acesta va fi încă un motiv de adăugat pe lista ta.

— Ce listă?

— Cea cu motivele pentru care mă detestai.

Julia se ridică şi dădu deoparte masa cu micul dejun.

— Parcă stabiliserăm că între noi nu va exista imperfectul, mai ţii minte? Aşa că poţi pune această ultimă frază la prezent, strigă ea, ieşind din salon.

Uşa camerei se trânti, iar Anthony, singur în mijlocul salonului, se aşeză în locul pe care-l ocupase ea.

— Ce risipă! murmură el, uitându-se la coşuleţul cu vienezării.

*

De data asta nici vorbă să facă vreo mişculaţie ca s-o ia înainte la coada de aşteptare a taxiurilor. O femeie în uniformă îi indica fiecărui pasager vehiculul care îi revenea. Adam trebuia să-şi aştepte rândul. Formă din nou numărul Juliei.

*

— Opreşte-l sau răspunde, e agasant! spuse Anthony, intrând în camera Juliei.

— Ieşi afară!

— Julia! Asta a fost acum aproape douăzeci de ani, ei, fir-ar al naibii!

— Şi în aproape douăzeci de ani n-ai găsit niciodată ocazia să-mi spui? urlă ea.

— În douăzeci de ani, am avut puţine ocazii sa stăm de vorbă! răspunse el, pe un ton autoritar. Şi chiar dacă am fi găsit un moment pentru asta nu ştiu dacă aş fi făcut-o! La ce bun! Ca să-ţi dau încă un pretext pentru a întrerupe ceea ce începuseşi? Aveai prima ta slujba la New York, o garsonieră pe 42nd Street, un iubit care făcea cursuri de teatru, dacă nu mă înşel, apoi un altul, care îşi expunea picturile alea oribile în Queens, şi pe care, de altfel, l-ai părăsit exact înainte de a-ţi schimba serviciul şi coafura, sau poate era invers?

— Şi cum de erai la curent cu toate astea?

— Dacă pe tine nu te-a interesat niciodată viaţa mea, nu înseamnă ca eu n-am făcut tot posibilul să ţi-o urmăresc întotdeauna pe a ta.

Anthony îşi privi îndelung fiica şi o porni din nou spre salon. Ea îl chemă înapoi când ajunse în prag.

— Ai deschis-o?

— Nu mi-am îngăduit niciodată să-ţi citesc corespondenţa, spuse el fără să se întoarcă.

— Ai păstrat-o?

— E în camera ta, în fine, vorbesc de cea pe care o aveai când stăteai acasă. Am pus-o în sertarul biroului la care învăţai; am considerat că ăla era locul unde trebuia să te aştepte.

— De ce nu mi-ai spus nimic când m-am întors la New York?

— Dar tu de ce ai aşteptat şase luni ca să-mi telefonezi, după ce te-ai întors la New York, Julia? Şi încă ai făcut-o pentru că ghiciseşi că te-am zărit în vitrina negustorului ăluia din Soho! Sau te pomeneşti că, după atâţia ani de absenţă fără să-mi trimiţi nici o veste, ţi s-o fi făcut dor de mine! Dacă tu crezi că acela care a câştigat întotdeauna partida dintre noi doi am fost eu te înşeli!

— Fiindcă, pentru tine, ăsta era un joc?!

— Nu cred; când erai mică, aveai marele talent de a-ţi strica

jucăriile.

Anthony puse pe pat un plic.

— Îţi las asta, adăugă el. Cu siguranţă că ar fi trebuit să abordez subiectul mai demult, dar n-am avut posibilitatea.

— Ce e? întrebă Julia.

— Biletele noastre pentru New York. Le-am comandat la recepţie de dimineaţă, în timp ce vorbeai. Ţi-am spus că îţi anticipasem reacţia şi mi-am închipuit că această călătorie se opreşte aici. Îmbracă-te, ia-ţi geanta şi vino în hol. Mă duc să plătesc nota.

Anthony ieşi şi închise încet uşa în urma lui.

*

Autostrada era arhiplină. Taxiul o luă pe strada Saint-Patrick. Şi pe acolo, circulaţia era la fel de densă. Şoferul propuse să intre iar pe 720, ceva mai încolo, şi să taie drumul pe bulevardul René-Lévesque. Pe Adam îl durea în cot de itinerar, numai să ajungă cât mai repede. Şoferul oftă, degeaba îşi pierdea clientul răbdarea, el nu putea face nimic altceva în plus. În treizeci de minute, aveau să ajungă la destinaţie, poate într-un timp ceva mai scurt, dacă traficul devenea mai uşor după intrarea în oraş. Şi când te gândeşti că unii spun cum că taximetriştii n-ar fi amabili..., el dădu radioul mai tare, ca să pună capăt conversaţiei.

Acoperişul unui turn situat în cartierul afacerilor din Montréal începea deja să se zărească; nu mai era mult până la hotel.

*

Cu o geantă pe umăr, Julia traversă holul şi păşi cu hotărâre spre recepţie. Recepţionerul şef îşi părăsi postul şi îi ieşi înainte.

— Doamnă Walsh! spuse acesta, deschizându-şi larg braţele. Domnul vă aşteaptă afară, limuzina pe care am comandat-o are o mică întârziere; azi, ambuteiajele sunt ceva de groază.

— Mulţumesc, răspunse Julia.

— Îmi pare nespus de rău, doamnă Walsh, că ne părăsiţi aşa de repede; sper că responsabilă pentru aceasta plecare nu a fost calitatea serviciilor noastre! spuse el, mâhnit.

— Cornurile dumneavoastră sunt epatante! îi replică pe dată

Julia. Şi, o dată pentru totdeauna, nu sunt doamnă, ci domnişoară!

Ea ieşi din hotel şi îl descoperi pe Anthony, care aştepta pe trotuar.

— Maşina n-o să mai întârzie mult, spuse el. Uite-o!

Un Lincoln negru opri în dreptul lor. Înainte de a coborî pentru a-i întâmpina, şoferul deschise portbagajul. Julia smuci portiera şi luă loc pe banchetă. În timp ce băiatul care căra bagajele le băga înăuntru genţile de voiaj, Anthony ocoli maşina. Un taxi claxonă la câţiva metri de el, gata să-l răstoarne.

*

— Oamenii ăştia, care nu-s deloc atenţi! bodogăni şoferul, oprind pe banda a doua, în faţa hotelului Saint-Paul.

Adam îi întinse un pumn de dolari şi, fără să aştepte restul, se repezi spre uşa turnantă. Se prezentă la recepţie şi întrebă în ce cameră stătea domnişoara Walsh.

Afară, limuzina neagră aştepta ca taxiul care o bloca — şi în care şoferul îşi număra banii, fără să pară câtuşi de puţin grăbit — să catadicsească să demareze.

— Domnul şi doamna Walsh au părăsit deja hotelul, răspunse, cu părere de rău, recepţionera…

— Domnul şi doamna Walsh? repeta Adam, insistând asupra cuvântului „domnul”.

Recepţionerul şef îşi dădu ochii peste cap şi se prezentă.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el, febril.

— Soţia mea a fost în hotelul dumneavoastră noaptea trecută?

— Soţia dumneavoastră? întrebă recepţionerul şef, aruncând o privire peste umărul lui Adam.

Limuzina tot nu se urnea din loc.

— Domnişoara Walsh!

— Domnişoara a fost într-adevăr printre noi noaptea trecută, însă a plecat.

— Singură?

— Nu cred s-o fi văzut însoţită, răspunse recepţionerul şef tot mai încurcat.

Un concert de claxoane îl făcu pe Adam să se întoarcă în direcţia străzii.

— Domnule? interveni recepţionerul şef, pentru a-i capta din

nou atenţia. V-am putea oferi o gustare?

— Recepţionera dumneavoastră tocmai mi-a spus că domnul şi doamna Walsh au părăsit hotelul! Asta înseamnă două persoane; ea era singură sau nu? insistă Adam, pe un ton ferm.

— Probabi1 că funcţionara noastră s-a înşelat, afirmă recepţionerul şef, fulgerând-o pe tânăra femeie cu privirea. Am avut mulţi clienţi… O cafea, un ceai poate?

— A plecat de mult?

Recepţionerul şef aruncă o privire discretă spre strada. În sfârşit, limuzina neagră o luă din loc. Omul oftă uşurat, văzându-o că se îndepărtează.

— Cred că de câtăva vreme, răspunse el. Avem nişte sucuri de fructe excelente! Permiteţi-mi să vă conduc în sala unde se serveşte micul dejun, sunteţi invitatul meu.

13

Cât ţinu drumul, nu schimbaseră o vorbă. Julia stătea cu nasul lipit de hublou.

*

De fiecare dată când luam avionul, îţi pândeam chipul printre nori; de fiecare dată îmi imaginam trăsăturile tale în formele acelea, care se risipeau în văzduh. Îţi scrisesem o sută de scrisori, o sută primisem şi eu de la tine, câte două de fiecare săptămână ce trecea. Ne juraserăm că ne vom regăsi, de îndată ce voi avea posibilitatea. Când nu studiam, munceam ca să câştig mijloacele mulţumită cărora aveam să mă întorc, într-o zi, la tine. Am servit în restaurante, am plasat oamenii la locurile lor, în sălile de cinema, asta când nu distribuiam prospecte; şi fiecare gest pe care îl făceam mă ducea cu gândul la dimineaţa când aveam să aterizez, în sfârşit, la Berlin, pe acel aeroport unde mă aşteptai tu.

Câte nopţi n-am adormit sub privirea ta, cu gândul la hohotele de râs care ne pufneau pe străzile oraşului cenuşiu! Bunica ta îmi spunea uneori, atunci când mă lăsai singură cu ea, să nu cred în dragostea noastră. Că n-o să dureze. Prea erau multe diferenţe între noi, eu, o fată din Vest, şi tu, un băiat din Est. Dar,

de fiecare dată când te întorceai şi mă luai în braţe, o priveam peste umărul tău şi-i zâmbeam; sigură că n-avea dreptate. Când tatăl meu m-a urcat cu forţa în maşina care aştepta jos, sub ferestrele tale, ţi-am urlat numele, aş fi vrut să-l auzi. În seara când s-a anunţat la ştiri „incidentul” de la Kabul, în urma căruia pieriseră patru ziarişti, dintre care unul german, am ştiut imediat că era vorba de tine. Corpul mi s-a golit de sânge. Şi, în restaurantul unde ştergeam nişte pahare, ascunsă după o veche tejghea de lemn, mi-am pierdut cunoştinţa. Crainicul spunea că vehiculul vostru trecuse peste o mină uitată de trupele sovietice, ca şi cum destinul voise să te înhaţe din nou, să nu te lase niciodată să-ţi dobândeşti libertatea. Ziarele nu făceau nici o precizare: patru victime — lumii îi era de ajuns să ştie atâta. Ce contează identitatea celor ce mor, ce contează vieţile lor, ce contează numele celor care le vor duce dorul. Dar eu ştiam că tu erai germanul despre care vorbeau. Mi-au trebuit două zile ca să pot da de Knapp; două zile în care n-am fost în stare să înghit nimic.

Apoi, m-a sunat el, în sfârşit; după glasul lui, am înţeles imediat că pierduse un prieten, iar eu pe cel pe care-l iubeam. Prietenul lui cel mai bun, repeta fără încetare Knapp. Se învinovăţea că te-a ajutat să devii reporter; iar eu, cu sufletul sfâşiat, îl consolam. Îţi oferise posibilitatea de a fi cel care voiai tu să fii. Eu îi spuneam cât de mult îţi reproşai că nu ştiuseşi niciodată cum să-i mulţumeşti, cu ce cuvinte. Atunci, Knapp şi cu mine am vorbit despre tine, ca să nu ne părăseşti cu desăvârşire. El a fost cel care mi-a spus că trupurile voastre nu aveau să fie niciodată identificate. Un martor povestise că, atunci când a explodat mina, camionul vostru a fost spulberat. Bucăţi de tablă zăceau risipite pe şosea, la distantă de zeci de metri, iar în locul unde muriserăţi voi nu mai rămăseseră decât un crater căscat şi o caroserie dislocată, martori ai absurdităţii şi cruzimii oamenilor. Knapp nu-şi putea ierta că te-a trimis acolo, în Afganistan. Făcuse o înlocuire în ultimul minut, spunea, hohotind de plâns. Ce n-ar fi dat să nu fi fost tocmai tu lângă el, când căuta un om care să plece cât mai repede. Dar eu îmi dădeam seama că îţi oferise, în felul acesta, cel mai frumos cadou pe care-l putem spera. Îmi pare nespus de rău, nespus de rău, repeta Knapp, plângând, în hohote, iar eu, disperată, eram incapabilă să vărs o lacrimă, dacă aş fi plâns, te-aş fi pierdut şi

mai mult. N-am putut să închid telefonul, Tomas, am pus receptorul pe tejghea, mi-am desfăcut şorţul şi am ieşit în stradă. Am mers în neştire, unde vedeam cu ochii. În jurul meu, oraşul trăia ca şi cum nu se întâmplase nimic. Cine putea să ştie aici, că în dimineaţa asta, la periferia Kabulului, un bărbat de treizeci de ani, care se numea Tomas, murise aruncat în aer de o mină? Cui i-ar fi păsat? Cine putea înţelege că n-aveam să-l mai văd, că lumea mea n-avea să mai fie niciodată la fel?

N-am mâncat două zile, ţi-am spus? Nu contează. Aş fi spus totul de două ori, pentru a continua să-ţi vorbesc despre mine, pentru a te auzi vorbindu-mi despre tine. La colţul unei străzi, m-am prăbuşit.

Ştii că mulţumită ţie l-am cunoscut pe Stanley, care mi-a devenit cel mai bun prieten chiar din clipa în care ne-am întâlnit? Ieşea dintr-o cameră învecinată cu a mea. Păşea cu un aer pierdut, pe culoarul acela de spital; uşa mea era întredeschisă, el s-a oprit, m-a privit, cum stăteam culcată în patul meu, şi mi-a zâmbit. Nici un clovn din lume nu şi-ar fi putut pune pe chip un zâmbet aşa de trist. Buzele îi tremurau. Deodată, a murmurat acele cuvinte pe care eu mi le interziceam; dar lui îi puteam, în sfârşit, mărturisi, pentru că nu-l cunoşteam. Când i te destăinuieşti unui necunoscut nu este ca atunci când îi spui unui apropiat; mărturisirea ta nu face ca acel adevăr să devină ireversibil, ea nu este decât un abandon pe care-l poţi şterge cu guma necunoaşterii. „A murit”, a spus Stanley, iar eu i-am răspuns: „Da, a murit”. El vorbea despre prietenul lui, iar eu îi vorbeam despre tine. Era ca şi cum Stanley şi cu mine ne-am fi cunoscut în ziua când îl pierdusem amândoi pe omul iubit. Edward se prăpădise de sida, iar tu din pricina altei pandemii care continuă să facă ravagii în rândul oamenilor. El s-a aşezat la picioarele patului meu, m-a întrebat dacă am putut să plâng şi, pentru că i-am spus adevărul, mi-a mărturisit că nici el. Mi-a întins mâna, eu i-am luat-o în mâna mea şi am vărsat primele noastre lacrimi, cele care pe tine te duceau departe de mine, iar pe Edward departe de el.

*

Anthony Walsh refuză băutura oferită de stewardesă. Aruncă o privire spre spatele avionului. Cabina era aproape goală, iar Julia

preferase să se aşeze la zece rânduri distanţă, lângă hublou, cu privirea mereu pierdută în văzduh.

*

Când am ieşit din spital, am plecat de acasă. Am legat cu o *fundă roşie cele* o *sută de scrisori de la tine. Le-am pus bine în sertarul biroului din camera mea. Ca să-mi amintesc, nu mai aveam nevoie să le citesc. Am umplut o valiză şi am plecat fără să-i spun la revedere lui taică-meu. Nu puteam să-l iert pentru că ne despărţise. Economiile pe care le făcusem cu gândul la ziua când ne vom revedea le-am folosit pentru a trăi departe de el. După câteva luni, îmi începeam cariera de desenatoare şi viaţa trăită fără tine.*

Stanley şi cu mine ne petreceam timpul împreună. Aşa s-a născut prietenia noastră. În perioada aceea, el lucra într-un talcioc din Brooklyn. Ne luasem obiceiul să ne întâlnim seara, la mijlocul podului. Uneori, stăteam sprijiniţi cu orele de balustradă, uitându-ne la vapoarele care pluteau în susul şi în josul fluviului; alteori, ne plimbam pe maluri. El îmi vorbea despre Edward, iar eu îi vorbeam despre tine şi, seara, când se întorcea acasă, fiecare ducea cate ceva din tine în bagajul lui.

Am căutat umbra corpului tău în umbrele lăsate de copaci pe trotuar, dimineaţa; am căutat trăsăturile chipului tău în reflexele Hudsonului; am căutat zadarnic cuvintele tale în adierile vântului ce sufla prin oraş. Timp de doi ani, am retrăit astfel fiecare dintre momentele noastre de la Berlin, uneori. Râdeam de noi, dar fără a conteni să mă întorc cu gândul la tine.

N-am primit niciodată scrisoarea ta, Tomas, cea prin care aş fi aflat că eşti în viaţă. Nu ştiu ce-mi scriai. Era acum aproape douăzeci de ani, dar am strania senzaţie ca mi-ai trimis-o ieri. Poate că, după toate acele luni când nu ştiusem nimic de tine, mă anunţai că hotărâseşi să nu mă mai aştepţi niciodată într-un aeroport. Că timpul scurs de la plecarea mea devenise prea lung. Că sosise, poate, acea clipă când sentimentele se ofilesc; şi dragostea are toamna ei, pentru cel care a uitat gustul celuilalt. Poate că tu încetaseşi să mai crezi în ea, poate că te pierdusem în alt fel. Pentru o scrisoare, douăzeci de ani — sau cam pe acolo — făcuţi pe drum, înseamnă un răstimp prea îndelungat.

Noi nu mai suntem aceiaşi. Aş mai face oare drumul de la

Paris la Berlin? Ce s-ar întâmpla dacă privirile ni s-ar întâlni din nou, tu de o parte a zidului, eu de cealaltă? Mi-ai mai deschide braţele, aşa cum i le-ai întins lui Knapp, într-o seara de noiembrie 1989? Am mai pleca să batem străzile unui oraş care a întinerit, în timp ce noi am îmbătrânit? Buzele tale ar mai avea aceeaşi dulceaţă de odinioară? Poate că scrisoarea asta ar fi trebuit să rămână în sertarul biroului.

Poate că ar fi fost mai bine aşa.

*

Stewardesa o bătu pe umăr. Trebuia să-şi pună centura de siguranţă. Avionul se apropia de New York.

*

Adam era nevoit să se împace cu gândul că are de stat o parte din zi la Montréal. Funcţionara de la Air Canada se dăduse peste cap ca să-l servească, dar, vai, singurul loc disponibil pentru New York era la bordul unui avion care decola la orele şaisprezece. El încercase în repetate rânduri să dea de Julia, dar îi răspundea mereu căsuţa vocală.

*

Altă autostradă. De data asta, pe geam se vedeau turnurile din Manhattan. Lincolnul intră în tunelul cu acelaşi nume.

— Am straniul sentiment că nu mai sunt binevenit în casa fiicei mele. Dacă e să aleg între şandramaua ta de pod şi apartamentul meu, cred că o să-mi fie mai bine în casa mea. O să mă întorc sâmbătă, să mă vâr înapoi în ladă şi să aştept sa fiu recuperat. Ar fi de dorit să-i dai un telefon lui Wallace, ca să te asiguri că n-o să fie acolo, spuse Anthony, întinzându-i Juliei o bucată de hârtie pe care era notat numărul de telefon.

— Majordomul tău stă tot la tine acasă?

— Nu ştiu precis ce face secretarul meu particular. De când am murit, n-am avut ocazia să-l întreb cum îşi umple timpul. Dar, dacă vrei să-l scuteşti de un infarct, ar fi nimerit să nu fie acasă când ne întoarcem. Şi, indiferent ce-i spui, m-ar aranja dacă i-ai furniza un motiv suficient de bun ca să plece la capătul lumii,

până la sfârşitul săptămânii.

În loc de răspuns, Julia se mulţumi să-l sune pe Wallace. Un mesaj lăsat pe robot anunţa: dat fiind că patronul său decedase, el îşi lua un concediu de o lună. Îi era imposibil să primească vreun mesaj. În cazul vreunei urgenţe privind afacerile domnului Walsh, putea fi contactat direct notarul acestuia.

— Poţi să stai liniştit, drumul e liber! spuse Julia, băgând mobilul în geantă.

După o jumătate de ora, maşina oprea în faţa reşedinţei particulare a lui Anthony Walsh. Julia contempla faţada şi privirile i se îndreptară imediat spre o fereastră de la etajul doi. Acolo o văzuse într-o zi, pe la sfârşitul amiezii, când se întorcea de la şcoală, pe mama ei, aplecată în mod periculos peste balcon. Ce ar fi făcut dacă nu ar fi strigat-o? Mama ei, zărind-o, i-a făcut un mic semn cu mâna, ca şi cum acest gest avea sa şteargă orice urmă a ceea ce se pregătea să facă.

Anthony îşi deschise valijoara şi îi întinse Juliei un mănunchi de chei.

— Ţi-au încredinţat şi cheile?

— Să spunem că avuseserăm în vedere ipoteza în care nu aveai nici să mă ţii la tine, nici să mă dezactivezi prematur… Deschizi? Nu-i nevoie nici să aşteptăm până mă recunoaşte vreun vecin!

— Fiindcă, acum, îţi cunoşti vecinii? Încă o noutate!

— Julia!

— Bine, oftă ea, apăsând pe clanţa uşii grele, din fier forjat.

O dată cu ea, intră şi lumina. Totul era intact, la fel de ordonat ca în amintirile ei cele mai vechi. Pătratele negre şi albe ale pardoselii din hol alcătuiau o gigantică tablă de şah. La dreapta, treptele din lemn întunecat, care urcau la etaj, făceau o curbă graţioasă. Balustrada era cizelată de dalta unui ebenist renumit, pe care taică-său îl cita când îşi ducea musafirii să viziteze casa. În spate, o uşă dădea în oficiu şi în bucătărie, acestea fiind mai spaţioase decât toate locurile în care Julia locuise după ce plecase. La stânga, se afla biroul unde taică-său se ocupa de registrele contabile, în rarele seri când era acasă. Peste tot întâlneai semnele de bogăţie ale unui Anthony Walsh cu totul diferit de cel ce servea cândva cafele într-un turn din Montréal. Pe peretele vast, stătea portretul ei din copilărie. Să mai fi rămas oare astăzi în ochii Juliei vreo scânteie din privirea surprinsă de

pictor pe vremea când ea avea cinci ani? Julia ridică fruntea şi contemplă plafonul casetat. Dacă ar fi fost pe ici-colo, prin colţuri, pânze de păianjen atârnând de lemnărie, decorul ar fi fost fantomatic, dar casa lui Anthony Walsh era întotdeauna impecabil întreţinută.

— Ştii în ce parte e camera ta? întrebă Anthony, intrând în birou. Te las să te duci acolo, sunt sigur că încă îţi mai aminteşti drumul. Dacă ţi-e foame, probabil că o fi ceva de mâncare prin dulapurile din bucătărie, paste sau ceva conserve. N-am murit de prea multă vreme, totuşi.

El se uită după Julia, care urca treptele două câte două, lăsându-şi mâna să lunece de-a lungul balustradei, exact aşa cum făcea în copilărie, şi, odată ajunsă pe palier, întorcându-se, tot ca în copilărie, să vadă dacă o urma cineva.

— Ce-i, spuse ea, privindu-l din capul scării.

— Nimic, răspunse Anthony, zâmbind.

Şi intră în birou.

În faţa ei, se întindea culoarul. Prima uşă era cea de la camera mamei sale. Julia puse mâna pe clanţa care se lăsă încet în jos şi urcă la fel de uşor când ea renunţă să mai intre în încăpere.

Merse până în fundul culoarului, fără să se abată din drum.

*

O stranie lumină opalescentă umplea camera. Perdelele care acopereau ferestrele atârnau până la covoarele în tonalităţi la fel de proaspete ca în trecut. Ea înaintă până la pat, se aşeză pe marginea lui şi îşi cufundă faţa în pernă, aspirându-i din plin parfumul. Mintea îi fu năpădită de amintirea nopţilor când, ascunsă sub cearşaf, citea cu lanterna în mână şi când personaje născocite de ea prindeau viaţă pe ecranul draperiilor de la fereastra deschisă. Câte umbre complice nu veneau să-i populeze astfel nopţile de nesomn! Julia îşi întinse picioarele şi se uită în jur. Lustra, asemenea unui mobil, prea grea însă pentru ca aripile negre să i se învârtească atunci când fetiţa se urca pe un scaun şi sufla înspre ele. Lângă şifonier, cufărul de lemn în care îşi îndesa caietele, diverse poze, hărţile unor ţări cu nume magice, cumpărate de la papetărie sau schimbate pe planşele avute în dublu exemplar; la ce-ţi folosea să te duci de

doua ori în acelaşi loc, când existau atâtea pe care sa le descoperi? Privirea i se îndreptă spre etajera cu cărţile şcolare bine aranjate, drepte, strânse între două jucării vechi — un câine roşu şi o pisică albastră — care se ignorau dintotdeauna. Coperta grena a unui manual de istorie, uitat de cum terminase colegiul, o chemă iar lângă masa de lucru. Julia se ridică de pe pat şi se apropie de birou.

Tăblia asta de lemn înţepat de vârful compasului! Câte ore nu stătuse în faţa ei, cu ochii pe pereţi sau scriind conştiincioasă în caiet un invariabil pomelnic, de îndată ce Wallace se înfiinţa în uşă pentru a se încredinţa că îşi face lecţiile: pagini întregi cu „mi-e urât, mi-e urât, mi-e urât”. Mânerul de porţelan al sertarului avea formă de stea. Era de-ajuns să tragi puţin de el şi sertarul aluneca, fără nici o opinteală, în lăcaşul lui. Îl întredeschise. O cariocă roşie se rostogoli spre fund. Julia îşi strecură imediat mâna înăuntru, dar deschizătura nu era mare, iar obrăznicătura aia de cariocă reuşi să-i scape. Julia intră în joc şi mâna ei începu să exploreze pe pipăite adâncurile sertarului.

Degetul mare recunoscu, după formă, un echer de desen; degetul mic dibui un colier câştigat la o chermeză, din cale afară de nasol ca să poată fi purtat. Asta să fi fost oare broscuţa cu care îşi ascuţea creioanele, sau ţestoasa care derula banda de scotch? Degetul mijlociu atinse o suprafaţă de hârtie. În colţul din dreapta sus, un relief infim trăda marginea zimţată — şi uşor dezlipită din cauza anilor — a unui timbru. Mângâie plicul aflat la adăpost în întunericul sertarului. Urmări cu degetul rândurile de litere alcătuite de cerneala unui stilou. Încercând să nu piardă şirul, ca într-un joc în care trebuie să ghiceşti cuvintele scrise cu vârful degetului pe pielea unui om iubit, Julia recunoscu scrisul lui Tomas.

Luă plicul, îl deschise şi scoase din el o scrisoare.

Septembrie 1991

Julia,

Am supravieţuit nebuniei oamenilor. Sunt singurul care a scăpat cu viaţă dintr-o aventură cât se poate de tristă. Aşa cum îţi scriam în ultima mea scrisoare, plecaserăm, în sfârşit, să-l căutăm pe Massoud. În bubuitul exploziei pe care încă o mai aud în fiinţa mea, am uitat de ce voiam atâta să-l întâlnesc. Am uitat fervoarea care mă îndemnase cu atâta încăpăţânare să filmez

adevărul lui. Nu am văzut decât ura care mă atingea şi care îi luase pe tovarăşii mei de călătorie. Sătenii m-au adunat dintre rămăşiţe, la douăzeci de metri de locul unde ar fi trebuit să pier. Oare de ce suflul s-o fi ostenit să mă poarte prin aer, când pe ceilalţi îi făcuse bucăţi? N-am să ştiu niciodată. Fiindcă m-au crezut mort, ţăranii m-au pus într-o cotigă. Dacă un băieţaş n-ar fi fost împins, în ciuda fricii, de dorinţa de a-mi lua ceasul de la mână, daca eu nu mi-aş fi mişcat braţul şi dacă puştiul n-ar fi început să zbiere, probabil că m-ar fi îngropat. Dar, după cum ţi-am spus, am supravieţuit nebuniei oamenilor. Se spune că, atunci când moartea te cuprinde în braţe, îţi revezi întreaga viaţă. Când te înhaţă însă cu toţi colţii, nu vezi nimic de felul asta. În delirul meu pricinuit de febră, nu vedeam decât chipul tău. Aş fi vrut sa te fac geloasă, spunându-ţi că infirmiera care mă îngrijea era o tânără încântătoare. Nici vorbă: în locul ei, era un bărbat, iar barba lui de un cot n-avea nimic seducător. Am petrecut aceste ultime patru luni pe un pat de spital din Kabul. Am pielea arsă, dar nu-ţi scriu ca să mă plâng.

Cinci luni fără să-ţi expediez o scrisoare e mult, când noi ne obişnuiserăm să ne scriem de două ori pe săptămână. Cinci luni de tăcere, aproape o *jumătate de an, înseamnă şi mai mult, când nu ne-am văzut sau atins de atâta vreme. E al naibii de greu să te iubeşti de la distanţă, aşa că sunt bântuit de aceeaşi întrebare în fiecare zi*.

Knapp a venit cu avionul la Kabul, de îndată ce a aflat vestea. Ar fi trebuit sa-l vezi cum plângea când a intrat în salonul comun. Mărturisesc că şi eu am plâns niţel. Noroc că rănitul de lângă mine dormea ca un prunc, altfel, cum am fi arătat noi doi în mijlocul atâtor soldaţi însufleţiţi de un curaj neabătut? Dacă nu te-a sunat de cum s-a întors e din cauză că eu i-am cerut asta. Ştiu că el te anunţase că am murit, acum eu trebuia să-ţi spun că supravieţuisem. Poate că adevăratul motiv e altul, poate că, scriindu-ţi, vreau să-ţi las libertatea de a-ţi menţine hotărârea, în caz că ai pus cumva cruce poveştii noastre.

Julia, dragostea noastră s-a născut din ceea ce ne deosebeşte, din acea poftă de a ne descoperi unul pe celălalt, retrăită în fiecare dimineaţă, când ne trezeam. Şi, dacă tot ţi-am pomenit de dimineţi, n-ai să ştii niciodată câte ore am stat să te privesc cum dormeai, să te privesc cum zâmbeai. Pentru că, atunci când dormi, zâmbeşti, chiar dacă tu nu ştii asta. N-ai să afli niciodată

numărul dăţilor când te-ai ghemuit lângă mine, rostind în somnul tău cuvinte pe care nu le înţelegeam; cifra exacta e o sută.

Julia, ştiu că a construi împreună e o altă aventură. L-am urât pe tatăl tău; apoi, am vrut să-l înţeleg. Oare, în locul lui, aş fi acţionat la fel într-o împrejurare identică? Dacă tu mi-ai fi dăruit o fiică şi m-ai fi lăsat singur cu ea, dacă ea s-ar fi îndrăgostit de un străin care trăia într-o lume făcută din nimic sau din tot ceea ce mă îngrozeşte, poate că aş fi reacţionat ca el. N-am dorit niciodată să-ţi povestesc despre toţi aceşti ani trăiţi în spatele zidului, n-aş fi vrut să risipesc nici o clipă din timpul nostru cu aceste amintiri despre absurd, meritai mai mult decât nişte istorisiri triste despre răul cel mai rău de care sunt în stare oamenii, însă tatăl tău îi cunoştea cu siguranţă existenţa şi nu asta spera el pentru tine.

L-am urât pe tatăl tău pentru că te-a răpit şi m-a lăsat plin de sânge în camera noastră, fără să te pot reţine. De furie, am izbit cu pumnul pereţii între care glasul tău încă mai răsuna, dar am vrut să înţeleg. Cum puteam să-ţi spun că te iubesc, fără să fi încercat măcar să pricep?

Prin forţa lucrurilor, te-ai întors la viaţa ta. Mai ţii minte? Îmi spuneai tot timpul despre semnele pe care viaţa ni le arată, dar eu nu credeam în aşa ceva; până la urmă, ţi-am dat dreptate, chiar dacă aici, în seara asta, când îţi scriu, guvernează forţa răului...

Te-am iubit aşa cum eşti şi n-am să te vreau niciodată altfel, te-am iubit fără să înţeleg totul, convins că timpul îmi va oferi prilejul s-o fac. Poate că, purtat de valul acestei iubiri, am uitat uneori să te întreb dacă tu mă iubeşti îndeajuns de mult încât să îmbrăţişezi tot ceea ce ne desparte. Poate că, în acelaşi timp, nu-mi lăsai niciodată răgazul de a-ţi pune această întrebare, după cum nu ţi-l lăsai nici ţie. Dar, în ciuda voinţei noastre, a venit vremea s-o facem.

Mâine mă întorc la Berlin. O să pun această scrisoare în prima cutie poştală pe care o s-o văd. La tine o să ajungă, ca de fiecare dată, în câteva zile; şi, dacă socotesc bine, asta ar trebui să fie pe 16 sau pe 17.

În plic ai să găseşti un lucru pe care îl ţineam secret; aş fi vrut să-ţi pun şi o poză de-a mea, dar nu arăt prea fudul în acest moment. Şi, pe urmă, prin asta, aş da dovadă de vanitate. De fapt, e vorba doar de un bilet de avion. Vezi, n-o să mai ai de

trudit câteva luni ca să poţi ajunge la mine, dacă încă mai doreşti asta. Şi eu am făcut economii ca să te pot vedea. Îl adusesem cu mine aici, la Kabul, trebuia să ţi-l trimit, dar, după cum vezi... Este încă valabil.

Te voi aştepta pe aeroportul din Berlin în ultima zi a fiecărei luni.

Dacă ne vom regăsi, jur că n-o voi smulge pe fiica pe care mi-o vei dărui de lângă bărbatul ales de ea într-o buna zi. Şi că, oricâte diferenţe ar fi între ei, îl voi înţelege pe cel ce mi-o va fura, o *voi înţelege pe fiica mea, tocmai pentru că am iubit-o pe mama ei.*

Julia, n-am să-ţi port niciodată pică, ci am să-ţi respect alegerea, oricare ar fi aceasta. Dacă n-ai să vii, dacă am să fiu nevoit să plec singur de la aeroport, în ultima zi a lunii să ştii că am să înţeleg, de asta îţi şi scriu.

N-am să uit niciodată minunatul chip pe care viaţa mi l-a oferit într-o seară de noiembrie, o seară când se întorsese speranţa, iar eu escaladam un zid pentru a cădea în braţele tale. Eu, care veneam din Est, şi tu, care veneai din Vest.

În amintirea mea vei rămâne ca întâmplarea cea mai minunată pe care am trăit-o. Scriindu-ţi aceste vorbe îmi dau seama cât de mult te iubesc.

Pe curând, poate. Oricum, tu eşti aici, întotdeauna vei fi aici. Ştiu că undeva, în lume, trăieşti tu, şi asta înseamnă deja foarte mult.

Te iubesc,

Tomas

Un bilet de avion cu coperta îngălbenită alunecă din plic. Pe foiţa de carbon rozalie stătea scris la maşină:

Freulein Julia Walsh, New York-Paris-Berlin, 29 septembrie 1991. Julia îl puse la loc, în sertarul biroului. Întredeschise fereastra şi se duse să se lungească în pat. Cu braţul sub cap, rămase aşa, uitându-se îndelung la ţesătura vaporoasă a perdelei, pe care se plimbau prieteni vechi, tovarăşi credincioşi ai orelor ei de singurătate din alte vremuri.

*

La începutul după-amiezii, Julia ieşi din cameră şi se duse în

oficiu. Deschise dulapul în care Wallace punea întotdeauna dulceţurile. Luă un pachet de biscuiţi de pe raft, alese un borcan de miere şi se aşeză la masa din bucătărie. Se uită la urma scobită de o lingură în masa onctuoasă. Semn straniu, lăsat probabil de Anthony Walsh, la ultimul său mic dejun. Şi-l imagină stând pe locul ocupat de ea acum, singur În faţa ceştii lui, în imensa bucătărie, şi citindu-şi ziarul. La ce s-o fi gândit în acea zi? Ciudată mărturie a unui trecut de acum dispărut. De ce oare acest detaliu în aparenţă nesemnificativ o făcea să devină conştientă, poate pentru prima dată, de faptul că tatăl ei era mort? Uneori, e de-ajuns un nimic, un obiect regăsit, un miros, ca să-ţi aminteşti de o fiinţă dispărută. Şi, în mijlocul acestui spaţiu vast, o cuprinse, tot pentru prima dată, dorul după copilăria ei, chiar aşa nesuferită cum fusese. Auzi o tuse uşoară. Ridică ochii. Anthony Walsh îi zâmbea.

— Pot să intru? spuse el, aşezându-se de cealaltă parte a mesei.

— Simte-te ca la tine acasă!

— O aduc din Franţa, e de levănţică. Îţi place tot aşa de mult mierea asta?

— După cum vezi, există unele lucruri care nu se schimbă.

— Ce-ţi spunea în scrisoare?

— Nu cred că te priveşte.

— Ai luat vreo hotărâre?

— Despre ce vorbeşti?

— Ştii prea bine. Ai de gând să-i răspunzi?

— După douăzeci de ani e cam târziu, nu?

— Întrebarea asta e pentru tine, sau pentru mine?

— Azi, probabil că Tomas o fi însurat, o avea copii. Cu ce drept să apar iar, dintr-o dată, în viaţa lui?

— Băiat, fată, ori poate gemeni?

— Ce?

— Te întreb dacă darul tău de clarvăzătoare îţi spune şi cam cum este mica şi încântătoarea lui familie. Ei, zi! Băiat, sau fată?

— Da’ ce tot spui acolo?

— Azi-dimineaţă îl credeai mort; poate că te cam grăbeşti cu presupunerile în privinţa felului în care şi-a rostuit viaţa.

— Sunt douăzeci de ani, fir-ar al naibii, nu şase luni!

— Şaptesprezece! Avea timp berechet să divorţeze de câteva ori, doar dacă n-o fi trecut în echipa adversă, ca amicul tău,

anticarul. Cum ziceai că-l cheamă? Stanley? Da, chiar aşa, Stanley!

— Ai tupeul să mai faci şi goange!

— Ah, goangele! Ce modalitate minunată de a dezamorsa realul atunci când îţi cade pe cap. Nu ştiu cine a zis asta, dar e atât de adevărat! Te întreb din nou, ai luat vreo hotărâre?

— N-am ce hotărâre să iau. Acum, e mult prea târziu. De câte ori vrei să-ţi mai repet? Asta ar trebui să te bucure, nu?

— Prea târziu nu există decât atunci când lucrurile au devenit definitive. Este prea târziu să-i spun mamei tale tot ceea ce aş fi vrut să ştie înainte de a mă părăsi. Cât de mult aş fi vrut să-mi scrie înainte de a i se întuneca mintea! În ceea ce ne priveşte pe tine şi pe mine, prea târziu va fi sâmbătă, când mă voi stinge ca o jucărie oarecare, cu bateriile uzate. Totuşi, dacă Tomas este încă în viaţă, atunci îmi pare nespus de rău să te contrazic, dar nu, nu e prea târziu. Şi, dacă îţi aminteşti câtuşi de puţin de reacţia ta în faţa desenului pe care l-ai văzut ieri, de ceea ce ne-a adus înapoi aici, în dimineaţa asta, atunci nu te mai ascunde în spatele pretextului că ar fi prea târziu. Găseşte-ţi altă scuză.

— Da', ce tot vrei, mai exact?

— Eu, nimic. Tu, în schimb, poate îl vrei pe Tomas al tău, doar dacă nu cumva…

— Dacă nu cumva ce?

— Nu, nimic, iartă-mă. Eu vorbesc şi vorbesc, dar tu eşti cea care are dreptate.

— Asta e chiar prima oară când te aud spunându-mi că am dreptate în vreo privinţă. Aş fi curioasă să aflu despre ce este vorba.

— Nu, e inutil, te asigur. E atât de uşor s-o ţii înainte, văicărindu-te şi bocind pentru ceea ce ar fi putut fi. Parcă şi aud bla-bla-ul obişnuit, cum că „destinul a vrut aşa, asta e”. Şi nu te mai osteni cu fraze de genul: „totul e din vina tatălui meu, el mi-a distrus, cu adevărat, viaţa”. La urma urmei, a trăi în miezul unei drame este un mod de a exista ca oricare altul.

— Vai, ce m-ai speriat! Am crezut, o clipă, că m-ai luat în serios.

— Având în vedere felul în care te comporţi, riscul era infim!

— Şi chiar dacă aş crăpa de dorinţa de a-i scrie lui Tomas, chiar dacă aş reuşi să găsesc cumva o adresă la care să-i trimit o scrisoare după şaptesprezece ani, nu i-aş face niciodată aşa

ceva lui Adam, ar fi o josnicie! Nu crezi că a avut parte de suficiente minciuni pe săptămâna asta?

— Absolut! răspunse Anthony, cu un aer mai mult decât ironic.

— Acum ce mai e?

— Ai dreptate. A minţi prin omisiune e mult mai bine, chiar mult mai onest! Şi, pe urmă, asta vă va oferi ocazia de a împărtăşi şi voi ceva. N-o să mai fie el singurul pe care l-ai minţit.

— Pot şi eu să ştiu la ce te gândeşti?

— La tine! În fiecare seară, când te vei culca lângă el, cu un gând mic-mititel îndreptat spre prietenul tău din Est, hop, o minciună! Un minuscul moment de regret, hop, o altă minciună! De fiecare dată când te vei întreba dacă, la urma urmelor, n-ar fi trebuit să te întorci la Berlin ca să fii cu inima împăcată, hop, o a treia minciună! Stai, lasă-mă să fac o socoteală, întotdeauna am fost talentat la matematică: să zicem trei gânduleţe pe săptămână, două amintiri fugare şi trei comparaţii între Tomas şi Adam, asta face trei plus doi plus trei, total opt, înmulţit cu cinzeci şi două de săptămâni, înmulţit cu treizeci de ani de viaţă comună, ştiu, sunt optimist, dar hai… Avem douăsprezece mii patru sute optzeci de minciuni. Pentru o viaţă de cuplu, nu-i rău!

— Eşti mulţumit de tine? întrebă Julia, aplaudând cu cinism.

— Tu crezi că a trăi cu cineva, fără să fii sigur de propriile-ţi sentimente, nu e tot o minciună, o trădare? Ai o idee cât de mică despre turnura pe care o ia viaţa atunci când celălalt de lângă tine îţi devine un străin?

— Fiindcă tu ştii asta, nu?

— În ultimii trei ani de viaţă, mama ta îmi spunea „domnule” şi, când intram în camera ei, îmi arăta unde este W.C.-ul, gândindu-se că eram instalatorul. Vrei să-mi dai creioanele tale ca să-ţi fac un desen?

— Mama chiar îţi spunea „domnule”?

— În zilele bune; fiindcă, în zilele rele, chema poliţia pentru că i-a intrat un necunoscut în casă.

— Şi chiar ai fi vrut să-ţi scrie înainte de…?

— Nu te teme de cuvintele corecte. Înainte de a-şi pierde minţile? Înainte de a cădea în ghearele nebuniei? Răspunsul este da, dar acum nu vorbim despre mama ta.

Anthony îşi privi îndelung fiica.

— Vasăzică e bună mierea?

— Da, răspunse ea, ronţăind un biscuit.

— Puţin mai legată decât de obicei, nu-i aşa?

— Da, puţin mai tare.

— Albinele au devenit mai leneşe de când ai plecat din casa asta.

— E o posibilitate, spuse ea, zâmbind. Vrei să vorbim despre albine?

— De ce nu?

— Ti-a fost tare dor de ea?

— Evident! Ce întrebare!

— Mama era femeia pentru care ai sărit cu picioarele în băltoacă?

Anthony se scotoci în buzunarul interior al vestonului şi scoase un plic. Îl trimise, pe masă, până la Julia.

— Ce-i asta?

— Două bilete pentru Berlin, cu escală la Paris, fiindcă tot nu există zboruri directe. Decolăm la orele şaptesprezece; poţi să te duci singură, poţi să nu te duci deloc sau pot să te însoţesc şi eu, tu hotărăşti şi asta e o noutate, nu?

— De ce faci asta?

— Ce-ai făcut cu bucăţica ta de hârtie?

— Ce hârtie?

— Biletul ăla de la Tomas, pe care îl aveai întotdeauna la tine şi care apărea ca prin minune când îţi goleai buzunarele. Bucăţica aia de hârtie şifonată, care mă acuza de fiecare dată de răul pe care ţi-l făcusem.

— L-am pierdut.

— Ce scria în el? Oh, nu-mi răspunde, dragostea e de o banalitate înfiorătoare. Chiar l-ai rătăcit?

— Dacă-ţi spun!

— Nu te cred, genul ăsta, de lucruri nu dispar nici odată cu desăvârşire. Ele răsar într-o zi, din străfundul inimii. Hai, pregăteşte-ţi geanta.

Anthony se ridică şi ieşi din cameră. Ajuns în prag, se întoarse.

— Grăbeşte-te. N-ai nevoie să mai treci pe la tine pe acasă. Dacă-ţi trebuie ceva, cumpărăm la faţa locului. Nu mai avem mult timp la dispoziţie; te aştept afară, am comandat deja maşina. Când îţi spun chestia asta, am, aşa, ca o senzaţie de déjà-vu, mă înşel cumva?

Şi Julia auzi paşii tatălui său răsunând în holul casei. Îşi luă

capul în mâini şi oftă. Printre degetele depărtate, vedea borcanul cu miere de pe masă. Trebuia să se ducă la Berlin nu atât pentru a da de urma lui Tomas, cât pentru a continua această călătorie cu taică-său. Şi îşi jură cu cea mai mare sinceritate din lume că ăsta nu era nici pretext, nici scuză, iar Adam avea să înţeleagă, cu siguranţă, într-o zi.

Întoarsă în camera ei, în timp ce-şi recupera geanta lăsată la picioarele patului, privirea i se îndreptă spre etajeră. O carte de istorie cu copertă grena ieşea din rând. Şovăi, o luă şi scoase plicul albastru ascuns în ea. Puse plicul în geantă, închise fereastra şi ieşi din încăpere.

*

Anthony şi Julia ajunseră chiar înainte de închiderea înregistrării. Stwardesa le eliberă cărţile de acces la bord şi-i sfătui să se grăbească. La această oră târzie, nu le putea garanta că vor ajunge la poartă înainte de ultimul apel.

— Cu piciorul ăsta al meu, am pus-o de mămăliga, declară Anthony, uitându-se la ea, întristat.

— Aveţi dificultăţi de deplasare, domnule, se îngrijoră tânăra femeie.

— La vârsta mea, domnişoară, aşa ceva e, din păcate, un lucru obişnuit, răspunse el, cu mândrie, prezentându-i certificatul care atesta că poartă un pacemaker[2].

— Aşteptaţi aici, spuse ea, luându-şi telefonul.

După câteva clipe, o maşinuţă electrică îi conducea la locul de îmbarcare pentru Paris. Escortaţi de un agent al companiei, controlul de la postul de trecere fu, de data asta, o joacă de copii.

— Ai din nou o anomalie de funcţionare? îl întrebă Julia, în timp ce goneau cu toată viteza pe lungile culoare ale aeroportului.

— Taci, pentru Dumnezeu, şopti Anthony, o să mă dai de gol. N-am nimic la picior!

Şi îşi continuă conversaţia cu şoferul, ca şi cum viaţa acestuia l-ar fi pasionat cu adevărat. Nici nu trecuseră zece minute, şi

[2] Pacemaker (engl.) — stimulator cardiac. *(N. t.)*

Anthony împreună cu Julia se îmbarcau cei dintâi.

În timp ce două stewardese îl ajutau pe Anthony Walsh să se instaleze, una punându-i pernuţe la spate, iar cealaltă oferindu-i o cuvertură, Julia se întoarse la intrarea în avion. Îl informă pe steward că avea de dat un ultim telefon. Tatăl său era la bord, iar ea avea să se întoarcă în câteva clipe. Se duse până la pasarelă şi îşi deschise telefonul mobil.

— Ei, cum stăm cu misteriosul periplu din Canada?

Spuse Stanley, când ridică receptorul.

— Sunt la aeroport.

— Te şi întorci?

— Plec!

— Păi, cred că am pierdut o etapă, scumpo!

— M-am întors în dimineaţa asta. N-am avut timp să trec pe la tine, să te văd, şi totuşi jur că tare aş fi avut nevoie.

— Şi se poate şti unde te duci de data asta? În Oklahoma sau în Wisconsin, te pomeneşti?

— Stanley, dacă, ai găsi o scrisoare de la Edward, o scrisoare scrisă de mâna lui chiar înainte de a se sfârşi, dar pe care n-ai citit-o niciodată, ai deschide-o?

— Julia, draga mea, ţi-am spus că ultimele cuvinte spuse de el au fost „te iubesc". Ce aş mai putea dori să aflu în plus? Alte scuze, alte regrete? Aceste câteva cuvinte ale lui valorau cât toate lucrurile pe care uitaserăm să ni le spunem.

— Atunci, ai pune plicul înapoi?

— Cred că da, dar n-am descoperit niciodată vreun bilet de-al lui Edward prin casă. Tu ştii că el nu scria mult, nici măcar lista de cumpărături, tot eu trebuia să mă ocup întotdeauna şi de chestia asta. Îţi închipui în ce hal mă băga în draci, pe atunci, şi totuşi, chiar şi după douăzeci de ani, de fiecare dată când fac piaţa cumpăr tot iaurtul lui preferat. E o tâmpenie să-ţi aminteşti astfel de chestii după atâta vreme, nu?

— Poate că nu.

— Ai găsit o scrisoare de la Tomas, nu-i aşa? Îmi vorbeşti de Edward de fiecare dată când te gândeşti la el. Deschide-o!...

— De ce, de vreme ce tu n-ai fi făcut asta?

— E dezolant că, după douăzeci de ani de prietenie, tu tot nu ţi-ai dat seama că eu sunt tot ce vrei, numai un model vrednic de urmat nu. Deschide scrisoarea aia chiar azi, citeşte-o mâine, dacă preferi, dar în nici un caz să n-o distrugi. Poate că te-am

minţit niţeluş; dacă Edward mi-ar fi lăsat o scrisoare, aş fi citit-o de sute de ori, ore întregi, ca să fiu sigur că înţeleg fiecare cuvânt al lui, deşi ştiu prea bine că n-ar fi pierdut timpul să-mi scrie. Acum, poţi să-mi spui unde pleci? Fierb de nerăbdare să aflu indicativul telefonic la care te voi putea suna diseară.

— O să fie mai degrabă mâine, iar indicativul pe care trebuie să-l formezi e 49.

— Asta e în străinătate?

— În Germania, la Berlin.

Urmă un moment de tăcere. Stanley respiră adânc, înainte de a continua conversaţia.

— Ai descoperit ceva în scrisoarea aia, pe care văd că ai şi deschis-o?

— El e în viaţă!

— Evident..., oftă Stanley. Şi mă suni din sala de îmbarcare ca să mă întrebi dacă ai dreptate să pleci în căutarea lui, nu?

— Te sun de pe pasarelă... şi cred că mi-ai răspuns.

— Atunci, valea, tâmpito, să nu pierzi avionul.

— Stanley!

— Ce mai e?

— Eşti supărat?

— Bineînţeles că nu. Atâta doar că detest să te ştiu aşa departe! mai aveai *şi* altă Întrebare prostească?

— Cum faci...

— Să-ţi răspund la întrebări înainte să mi le pui? Gurile rele ţi-ar spune că sunt mai fată decât tine, dar tu ai dreptul să te gândeşti că treaba se întâmplă aşa fiindcă sunt prietenul tău cel mai bun. Acum, fă paşi, până nu-mi dau seama cât de oribil o să-mi fie fără tine.

— O să te sun de acolo, îţi promit.

— Da, da, sigur!

Stewardesa îi făcu semn Juliei să urce imediat la bord. Echipajul nu o mai aştepta decât pe ea, ca să închidă uşa avionului. Şi, când Stanley mai voi să ştie ce trebuia să-i spună lui Adam, dacă acesta îl va suna, Julia închisese deja.

14

Tăvile de mâncare fuseseră strânse. Stewardesa micşoră

lumina, cufundând habitaclul într-un fel de semiobscuritate. De la începutul călătoriei, Julia nu-l văzuse pe taică-său atingându-se nici măcar de o fărâmiţă de mâncare. Anthony nici nu dormea, nici nu se odihnea. Probabil că era ceva normal pentru o maşinărie, dar ideea era totuşi greu de acceptat. Cu atât mai mult, cu cât acestea erau singurele detalii care-i aminteau că voiajul lor în doi nu însemna decât un răgaz de câteva zile pe care i-l furau timpului. Majoritatea pasagerilor dormeau, unii vizionau un film pe micile ecrane; în ultimul rând de fotolii, un bărbat consulta un dosar, la lumina unei veioze. Anthony răsfoia un ziar, Julia se uita, pe hublou, la reflexele argintii ale razelor de lună pe aripa avionului şi la oceanul ce vălurea în noaptea albastră.

*

La începutul primăverii, mă hotărâsem să nu mai studiez artele frumoase şi să nu mă mai întorc la Paris. Tu făcuseşi totul ca să-mi schimb gândul. Decizia mea era luată: aveam să devin ziaristă ca şi tine; şi tot ca şi tine plecam dimineaţa să-mi caut de lucru, chiar dacă asta era ceva imposibil de realizat pentru o americancă. De câteva zile, liniile de tramvai legau din nou cele două părţi ale oraşului. În jurul nostru, totul se agita; în jurul nostru, oamenii vorbeau despre reunirea ţării tale, pentru a redeveni una, ca înainte, când Războiul Rece încă nu-şi făcuse apariţia în vieţile lor. Cei ce slujiseră poliţia secretă se evaporaseră cu tot cu arhive. Începuseră să distrugă, cu câteva luni înainte, toate documentele compromiţătoare, toate dosarele celor câtorva milioane de concetăţeni de-ai tăi, iar tu, tu fuseseşi printre primii care manifestaseră pentru a-i împiedica.

Aveai oare şi tu un număr pe un dosar? Oare acesta zăcea în continuare prin vreo arhivă secretă, ascunzând fotografii de-ale tale, făcute pe stradă sau la locul de muncă, liste cu cei pe care îi frecventai, numele prietenilor tăi, al bunicii tale? Să fi fost tinereţea atât de suspectă în ochii autorităţilor de atunci? Oare cum de i-am lăsat să facă aceste lucruri, după lecţia pe care ne-o dăduse războiul? Să fi fost singura cale pe care lumea noastră o găsise pentru a-şi lua revanşa? Tu şi cu mine ne născusem mult prea târziu ca să ne urâm, aveam prea multe lucruri de inventat. Seara, când ne plimbam prin cartierul tău, vedeam adesea că ţi-

era frică, în continuare. Ea te cuprindea la vederea unei simple uniforme sau a unei maşini ce rula prea încet pentru gustul tău. „Vino, să plecăm de aici”, îmi spuneai atunci; şi mă trăgeai la adăpostul primei străduţe, al primei scări care ne ajuta să ne facem nevăzuţi, ca să scăpăm de un duşman invizibil. Şi, când râdeam de tine, te mâniai, îmi spuneai că nu înţeleg nimic, că nici nu-mi trece prin minte ce lucruri fuseseră în stare să facă ăia. De câte ori nu-ţi surprinsesem privirea iscodind sala vreunui mic restaurant unde te duceam ca să luăm cina? De câte ori nu mi-ai spus „să ieşim de aici”, văzând chipul dubios al vreunui client care-ţi amintea de un trecut întunecat? Iartă-mă, Tomas, aveai dreptate, eu nu ştiam ce înseamnă să-ţi fie frică. Iartă-mă că am râs atunci când mă sileai să mă ascund, alături de tine, pe sub picioarele vreunui pod, pentru că un convoi militar traversa râul. Nu ştiam, nu puteam înţelege, nici unul dintre ai mei nu putea..

Când îmi arătai cu degetul spre cineva dintr-un tramvai, înţelegeam din privirea ta că îl recunoscuseşi pe unul dintre cei ce activaseră în poliţia secretă.

Dezbrăcaţi de uniformă, de autoritate, de aroganţă, foştii membri ai Stasi se pierdeau în decorul oraşului, se obişnuiau cu banalitatea vieţii acelora pe care, doar cu o zi, înainte îi hăituiau, îi spionau, îi judecau, uneori îi torturau, şi asta atâta amar de vreme. De la căderea zidului, cei mai numeroşi dintre aceştia îşi născociseră un trecut, ca să nu poate fi identificaţi alţii îşi continuau liniştiţi cariera. Pe măsură ce treceau lunile, remuşcările multora dintre ei se topeau, împreună cu amintirea crimelor pe care le săvârşiseră.

Ţin minte o seară în care îi făcusem o vizită lui Knapp. Mergeam toţi trei printr-un parc. Knapp îţi tot punea întrebări despre viaţa ta, fără să-şi dea seama cât era de dureros pentru tine să-i răspunzi. El pretindea că zidul Berlinului îşi întinsese umbra până acolo, în Vest, unde era casa lui, atunci când îi strigai că tu trăiseşi în acel Est, pe care zidul, cu betonul lui, îl închisese ca într-o temniţă. Cum vă acomodaţi cu această existenţă? insista el. Iar tu zâmbeai, întrebându-l dacă uitase, cu adevărat, totul. Knapp trecea din nou la atac; atunci, tu capitulai şi-i răspundeai la întrebări. Şi îi vorbeai cu răbdare despre o viaţă în care totul era organizat, securizat, în care nu aveai de asumat nici o responsabilitate, în care riscul de a comite greşeli era

foarte mic. „Timpul ne era mereu ocupat, statul era omniprezent”, spuneai tu, dând din umeri. „Aşa funcţionează dictaturile”, conchidea Knapp. Asta le convenea multor oameni, libertatea este o miză enormă, majoritatea indivizilor aspiră la ea dar nu ştiu cum s-o folosească. Te mai aud şi acum spunându-ne, în cafeneaua aceea din Berlinul de Vest, că, în Est, fiecare îşi reinventa viaţa în felul lui, în apartamentul lui călduţ. Discuţia voastră s-a înveninat atunci când amicul tău te-a întrebat câte persoane considerai tu că fuseseră colaboratoare ale regimului din acei ani sumbri; niciodată nu v-aţi putut pune de acord în privinţa acestei cifre. Knapp vorbea de cel mult treizeci la sută din populaţie. Tu îţi justificai ignoranţa: cum ai fi putut şti, doar nu lucraseşi niciodată pentru Stasi.

Iartă-mă, Tomas, ai avut dreptate, ca să simt frica, a fost nevoie să aştept până când m-am aflat în drum spre tine.

*

— De ce nu m-ai invitat la nunta ta? întrebă Anthony, punându-şi ziarul pe genunchi.

Julia tresări.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te iau prin surprindere. Erai cu mintea în altă parte?

— Nu, mă uitam afară, atâta tot.

— Nu-i decât noaptea, replică Anthony, aplecându-se spre hublou.

— Da, dar e lună plină.

— E cam sus pentru o săritură în apă, nu?

— Ţi-am trimis o invitaţie.

— Ca şi altor două sute de persoane. Asta nu înseamnă că ţi-ai invitat tatăl. Se presupune că eu eram cel ce ar fi trebuit să te ducă la altar. Chestia asta poate că ar fi meritat o discuţie faţă în faţă.

— Despre ce am vorbit noi de douăzeci de ani încoace? Aşteptam să mă suni, speram că ai să-mi ceri să ţi-l prezint pe viitorul meu soţ.

— Îl întâlnisem deja, pare-mi-se.

— Din întâmplare, pe o scară rulantă de la Bloomingdales’; asta nu e ceea ce se cheamă a face cunoştinţă. N-aveam cum să trag concluzia că te interesa persoana lui sau viaţa mea.

— Dacă-mi amintesc bine, am fost toţi trei să luăm ceaiul.

— Pentru că ţi-a propus el; pentru că voia să te cunoască. Douăzeci de minute, în care ai monopolizat conversaţia.

— Păi, nu era prea vorbăreţ. Mai să zici că e autist. Am crezut că e mut.

— I-ai pus măcar o întrebare?

— Dar tu m-ai întrebat vreodată ceva? Mi-ai cerut vreun sfat cât de mic, Julia?

— La ce mi-ar fi folosit? Ca să-mi explici ce făceai tu la vârsta mea sau ca să-mi spui ce se presupune că ar fi cuvenit să fac eu? Ar fi trebuit să tac în vecii vecilor ca să înţelegi, până la urmă, într-o zi, că n-am vrut niciodată să-ţi semăn.

— Poate ar trebui să te culci, spuse Anthony Walsh, mâine va fi o zi lungă. Până să ajungem la destinaţie, mai avem de luat un avion, de cum sosim la Paris.

O acoperi pe Julia cu cuvertura până la umeri şi începu din nou să-şi citească jurnalul.

*

Avionul aterizase pe pista aeroportului Charles-de-Gaulle. Anthony îşi potrivi ceasul după ora Parisului.

— Mai avem două ore până la zborul nostru, asta n-ar trebui să reprezinte nici o problemă.

În acel moment, Anthony nu ştia că avionul care se presupunea că va ajunge la terminalul E avea să fie dirijat spre o poartă a terminalului F şi că poarta în chestiune era echipată cu o pasarelă incompatibilă cu aparatul lor, după cum explica stewardesa, pentru a justifica sosirea unui autobuz ce urma să-i ducă la terminalul B.

Anthony ridică un deget şi îi făcu semn şefului de cabină să vină până la el.

— La terminalul E! îi spuse acestuia din urmă.

— Poftim? întrebă stewardul.

— În anunţul dumneavoastră, aţi spus terminalul B, eu cred că ar trebui să ajungem la E.

— Se prea poate, răspunse şeful de cabină, le mai încurcăm şi noi.

— Scăpaţi-mă de o îndoială, suntem într-adevăr la Charles-de-Gaulle?

— La trei porţi diferenţă, fără pasarelă şi cu autobuzele, care nu sunt aici, vă mai îndoiţi?

După patruzeci şi cinci de minute de la aterizare, coborau, în sfârşit, din avion. Le mai rămânea să treacă pe la controlul de frontieră şi să găsească terminalul de unde avea să decoleze zborul pentru Berlin.

Doi ofiţeri de poliţie a aerului aveau sarcina de a controla sutele de paşapoarte ale pasagerilor abia debarcaţi din trei avioane. Anthony se uită la ora de pe panoul de afişaj.

— Sunt două sute de persoane înaintea noastră, mi-e teamă că nu mai avem timp.

— O să-l luăm pe următorul! răspunse Julia.

După ce trecură pe la punctul de control, parcurseră o interminabilă serie de coridoare şi de trotuare rulante.

— Dacă am fi venit pe jos de la New York, tot aşa ar fi fost, bodogăni Anthony.

Nu-şi termină bine fraza, şi se prăbuşi.

Julia încerca să-l ţină, dar el căzuse atât de brusc, încât nu putuse face nimic. Trotuarul rulant continua să avanseze, ducându-l pe Anthony, întins cât era de lung.

— Tată, tată, scoală-te! striga ea, scuturându-l, înnebunită.

Se auzea ţăcănitul grilelor de joncţiune. Un călător se repezi s-o ajute pe Julia. Îl ridicară pe Anthony şi-l duseră puţin mai la o parte. Bărbatul îşi scoase vestonul şi-l puse sub capul lui Anthony, mereu inert. El îi propuse Juliei să cheme ajutoare.

— Nu, în nici un caz! insistă Julia. N-are nimic, i s-a făcut puţin rău, sunt obişnuită.

— Sunteţi sigură? Soţul dumneavoastră nu pare să se simtă deloc bine.

— E tata! Are diabet, minţi Julia. Tată, tată, trezeşte-te, spuse ea, scuturându-l din nou.

— Lăsaţi-mă să-i iau pulsul.

— Nu-l atingeţi! urlă Julia, panicată.

Anthony deschise un ochi.

— Unde suntem? întrebă, încercând să se scoale.

Bărbatul care o asistase pe Julia îl ajută să se ridice. Anthony se sprijini de perete, încercând să-şi recapete echilibrul.

— Cât e ceasul?

— Sunteţi sigură că îi e doar puţin rău? Parcă nu şi-a venit cu totul în fire ...

— Ce tot spuneţi? Ia vă rog! îl luă la rost Anthony, care îşi recăpătase întreaga vigoare.

Bărbatul îşi recuperă vestonul şi se îndepărtă.

— Ai fi putut totuşi să-i mulţumeşti, îi reproşă Julia.

— De ce, fiindcă se dădea la tine ca un tâmpit, făcându-se că mă ajută? Şi ce mai voiai, în afară de asta?

— Eşti cu desăvârşire imposibil, m-ai speriat într-un hal!

— N-aveai nici un motiv! Ce-ai vrea să mi se mai întâmple? Sunt deja mort! îi închise gura Anthony.

— Pot să ştiu şi eu, mai exact, ce ţi s-a întâmplat?

— Îmi închipui că vreun fals contact sau vreo interferenţă. Va trebui să le-o semnalezi. Dacă mă inactivează careva când îşi închide mobilul, treaba chiar că devine sâcâitoare.

— N-am să pot povesti niciodată ceea ce trăiesc în aceste clipe, spuse Julia, dând din umeri.

— Am visat eu sau mi-ai spus tată adineauri?

— Ai visat! răspunse ea, în timp ce el o trăgea spre zona de îmbarcare.

Nu le mai rămânea decât un sfert de oră, ca să treacă pe la punctul de control.

— Fir-ar al naibii! spuse Anthony, deschizându-şi paşaportul.

— Ce mai e?

— Certificatul pentru stimulatorul cardiac! Nu-l mai găsesc!

— Trebuie să-l ai în fundul vreunui buzunar.

— Am scotocit prin toate! Nimic!

Cu aerul contrariat, se uită la porticul din faţa lui.

— Dacă trec pe acolo, o să stârnesc toate forţele de poliţie din aeroport.

— Atunci, mai caută printre lucruri! spuse Julia, care începuse să-şi piardă răbdarea.

— Nu mai insista, îţi spun că l-am pierdut. Probabil că a căzut în avion, când i-am dat stewardesei vestonul. Îmi pare rău, nu văd nici o soluţie.

— N-am venit până aici ca să ne întoarcem, acum, la New York. Şi, în orice caz, cum am face asta?

— Să luăm o maşină şi să ne ducem în oraş. Între timp, găsesc eu o soluţie.

Anthony îi propuse fiicei sale să ia o cameră la hotel, pentru noaptea aceea.

— Peste două ore, la New York se va trezi toată lumea. Nu

trebuie decât să-l suni pe medicul meu curant ca să-ţi trimită un duplicat prin fax.

— Medicul tău nu ştie că eşti mort?

— Ah, nu! E o tâmpenie, dar am uitat să-l anunţ.

— De ce să nu luăm un taxi? întrebă ea.

— Un taxi la Paris? Nu cunoşti oraşul!

— Chiar că ai idei preconcepute despre toate cele!

— Nu cred că e momentul potrivit pentru o ceartă. Văd ghişeele celor care închiriază maşini. O să ne fie de-ajuns una mică. Ah, ba nu. Alege o berlină, e chestie de standing!

Julia se lăsă păgubaşă. Când o luă pe drumul care ducea spre autostrada A1, trecuse de prânz. Anthony se plecă spre parbriz, cercetând cu atenţie panourile indicatoare.

— Ia-o la dreapta! ordonă el.

— Parisul e la stânga, scrie cu litere mari.

— Îţi mulţumesc, încă mai ştiu să citesc, fă ce-ţi spun!

Mormăi Anthony, silind-o să întoarcă volanul.

— Eşti ţicnit? De-a ce te joci? ţipă ea, în timp ce maşina devia, făcând o mişcare periculoasă.

Acum, era prea târziu să mai schimbe banda. Într-un concert de claxoane, Julia se pomeni mergând spre nord.

— Deşteaptă treabă, acum ne îndreptăm spre Bruxelles, Parisul e în spatele nostru.

— Ştiu! Şi dacă nu eşti prea obosită ca să conduci fără oprire, la şase sute de kilometri de Bruxelles e Berlinul. Ajungem în nouă ore, dacă socotesc bine. În cel mai rău caz, facem o oprire pe drum, ca să dormi puţin. Pe autostrăzi n-avem de trecut prin porticuri de securitate, aşa că prima noastră problemă s-a rezolvat. Dar timp nu prea avem. Mai sunt doar patru zile până când trebuie să ne întoarcem, cu condiţia să nu mă defectez din nou.

— Ai avut ideea asta în cap cu mult înainte de a închiria maşina, nu-i aşa? De-aia ai vrut o berlină!

— Vrei să-l revezi pe Tomas, sau nu? Atunci, dă-i bătaie! N-ai nevoie să-ţi arăt drumul, ţi-l aminteşti, nu?

Julia deschise radioul de la bord, îi dădu volumul la maximum şi acceleră.

*

În douăzeci de ani, mulţumită traseului autostrăzii, modul de a călători se schimbase. După două ore de la plecare, traversau Bruxelles-ul. Anthony nu era prea vorbăreţ. Din când în când mormăia, privind peisajul. Julia profitase de lipsa lui de atenţie ca să încline retrovizorul în direcţia lui, aşa că-l putea vedea fără ca el să-şi dea seama. Anthony făcu radioul mai încet.

— Erai fericită la Bele-Arte? întrebă el, rupând tăcerea.

— N-am rămas prea mult acolo, dar adoram camera în care locuiam. Priveliştea pe care o vedeam de la fereastră era incredibilă. Masa mea de lucru dădea spre acoperişul Observatorului.

— Şi eu adoram Parisul. Am multe amintiri de acolo. Cred chiar că ăsta e oraşul în care mi-ar fi plăcut să mor.

Julia tuşi uşor.

— Ce-i? întrebă Anthony. Ai făcut, dintr-o dată, o mutră! Iar am zis ceva ce nu trebuia?

— Nu, te asigur.

— Ba da, văd prea bine că arăţi ciudat.

— Păi… nu-i chiar aşa de uşor s-o spun. E atât de neverosimil!

— Nu te lăsa rugată, zi!

— Chiar la Paris ai şi murit, tată!

— Ah! exclamă Anthony, surprins. Ia te uită, nu ştiam.

— Nu ţii minte nimic?

— Programul de transfer al memoriei s-a oprit la data plecării mele în Europa. După această zi, n-a mai rămas decât o imensă gaură neagră. Îmi închipui că e mai bine aşa; probabil că nu e chiar atât de amuzant să-ţi aminteşti de propria moarte. Până la urmă, îmi dau seama că limita de timp acordată acestei maşinării este un rău necesar. Şi nu numai pentru familii.

— Înţeleg, spuse Julia, stânjenită.

— Mă îndoiesc. Crede-mă, situaţia asta nu e ciudată numai pentru tine; cu cât trec orele, cu atâta lucrurile devin mai derutante şi pentru mine. În ce zi spuneai că suntem?

— Miercuri.

— Trei zile, îţi dai seama ce tic-tac afurisit face secundarul ăsta, când ţi se mişcă prin cap! Ştii cum am …

— Un stop cardiac făcut în intersecţie.

— Bine că n-a fost semaforul pe verde. După toate astea, m-aş mai fi făcut şi chisăliţă!

— Era pe verde!

— Drace!

— Dar n-ai provocat nici un accident, dacă asta te poate consola.

— Ca să fiu sincer, nu mă consolează deloc. Am suferit?

— Nu, mi s-au dat toate asigurările că a fost ceva instantaneu.

— Mda, mă rog, asta li se spune întotdeauna celor din familie, ca să fie cu inima împăcată. Dar, la urma urmei, ce mai contează? E ceva ce face parte din trecut. Cine îşi mai aminteşte de felul în care au murit oamenii? Ar fi prea destul dacă ceilalţi şi-ar aminti de felul în care au trăit răposaţii.

— Schimbăm subiectul? îi rugă Julia.

— Cum vrei. Mie mi se părea mai degrabă haios să pot vorbi cu cineva despre propria-mi dispariţie.

— Cinevaul în chestiune este fiică-ta, iar tu nu păreai din cale-afară de vesel.

— Te rog, nu începe să ai dreptate.

După o oră, maşina intra pe teritoriul olandez. Germania nu mai era decât la şaptezeci de kilometri.

— E nemaipomenită chestia asta a lor, vorbi din nou Anthony, nu mai sunt frontiere, te crezi aproape liber. Dacă erai fericită la Paris, de ce ai plecat de acolo?

— Dintr-o ambiţie, în toiul nopţii. Credeam că avea să fie doar o chestie de câteva zile. La început, era doar o vâjâială cu prietenii.

— Îi cunoşteai de mult?

— De zece minute.

— Evident! Şi cu ce se îndeletniceau amicii ăştia dintotdeauna?

— Erau studenţi ca şi mine; mă rog, ei erau la Sorbona.

— Înţeleg. Dar de ce Germania? În Spania sau în Italia ar fi fost mai vesel, nu?

— Aveam poftă de revoluţie. Antoine şi Mathias presimţiseră căderea zidului. Poate că nu într-un mod chiar aşa de sigur, dar acolo se petrecea ceva important şi am vrut să vedem la faţa locului.

— Oare ce-o fi fost greşit în educaţia pe care ţi-am dat-o, de-ai avut poftă de revoluţie? spuse Anthony, lovindu-se peste genunchi.

— Să nu-ţi porţi pică, probabil că ăsta e singurul lucru care ţi-a reuşit cu adevărat.

— E un punct de vedere! mormăi Anthony şi se întoarse iar spre geam.

— De ce îmi pui acum toate întrebările astea?

— Pentru că tu nu-mi pui nici una. Iubeam Parisul pentru că acolo am sărutat-o întâia oară pe mama ta. Şi pot să-ţi spun că n-a fost deloc uşor.

— Nu sunt sigură că aş vrea să cunosc toate amănuntele.

— Dacă ai şti cât era de frumoasă! Aveam amândoi douăzeci şi cinci de ani.

— Cum ai făcut de-ai mers la Paris? Eu credeam că n-aveai un chior, când erai tânăr!

— Îmi făceam serviciul militar la o bază din Europa, în 1959.

— Unde?

— La Berlin! Şi n-am rămas cu amintiri prea fericite!

Chipul lui Anthony se întoarse din nou de la peisajul care defila.

— Nu e nevoie să-mi priveşti imaginea reflectată în geam, sunt chiar alături de tine, spuse Julia.

— Atunci, pune şi tu retrovizorul la locul lui. Aşa, ai să poţi vedea maşinile care vin după tine, înainte să depăşeşti următorul camion!

— Pe mama ai întâlnit-o acolo?

— Nu, ne-am cunoscut în Franţa. Când mi-am terminat milităria, am luat trenul până la Paris. Visam să văd turnul Eiffel înainte de-a mă întoarce în ţară.

— Şi te-ai îndrăgostit imediat.

— Nu arăta deloc rău, dar era mai mic decât zgârie-norii noştri.

— Eu vorbeam de mama.

— Ea dansa într-un mare cabaret. Era clişeul perfect: cel al GI[3]-ului american care ducea dorul obârşiei sale irlandeze şi al dansatoarei debarcate din aceeaşi ţară.

— Mama era dansatoare?

— Bluebell Gir1! Trupa dădea o reprezentaţie extraordinară la Lido, pe Champs-Elysees. Un amic ne făcuse rost de bilete. Mama ta era steaua revistei. S-o fi văzut pe scenă, când bătea step! Pot să te asigur că nu era cu nimic mai prejos decât Ginger

---

[3] GI (engl.) — soldat american (infanterist). *(N. t.)*

Rogers.

— De ce nu vorbea niciodată despre asta?

— Cei din familia noastră nu sunt prea vorbăreţi. Măcar ne-ai moştenit şi tu o trăsătură de caracter.

— Cum ai cucerit-o?

— Parcă nu voiai să cunoşti amănuntele! Dacă încetineşti puţin, îţi povestesc.

— Dar nu conduc repede! răspunse Julia, uitându-se la acul vitezometrului, care flirta cu cei 140 de kilometri pe oră.

— Chestie de perspectivă! Sunt obişnuit cu autostrăzile de la noi, unde poţi să-ţi mai iei şi răgazul de a admira priveliştea. Dacă mai conduci aşa, o să ai nevoie de o cheie franceză ca să-mi descleştezi degetele de pe mânerul uşii.

Julia ridică piciorul de pe acceleraţie, iar Anthony respiră adânc.

— Stăteam la o masă lipită de scenă. Revista avea reprezentaţie zece seri la rând; n-am lipsit la nici una, inclusiv duminica, zi când jucau şi în matineu. Îi dădusem un bacşiş gras unei plasatoare, aşa că mă aranjasem: eram instalat întotdeauna în acelaşi loc.

Julia închise radioul.

— Pentru ultima oară, îndreaptă retrovizorul ăla şi uită-te la drum! ordonă Anthony.

Julia se execută fără să mai discute.

— În a şasea zi, mama ta îmi pricepuse mişculaţia. Mi-a jurat că îşi dăduse seama din a patra zi, dar eu sunt sigur că a fost chiar în a şasea. În orice caz, am constatat că se uitase la mine de mai multe ori în timpul reprezentaţiei. Nu vreau să mă laud, dar, la un moment dat, a şi greşit un pas. Însă ea mi-a jurat întotdeauna că incidentul n-a avut nimic de-a face cu prezenţa mea. Refuzul ăsta de a recunoaşte era o cochetărie de-a mamei tale. Atunci, i-am trimis flori în cabină, ca să le găsească acolo după terminarea spectacolului. În fiecare seară, o aştepta acelaşi buchet de trandafiraşi târzii, dar niciodată vreo carte de vizită.

— De ce?

— Dacă nu mă mai întrerupi, ai să înţelegi. În ultima seară de spectacol, am aşteptat-o la intrarea artiştilor. Cu un trandafir alb la butonieră.

— Nu pot crede că ai făcut asemenea lucruri! spuse Julia, pufnind în râs.

Anthony se întoarse spre geam şi nu mai scoase o vorbă.

— Şi după aia? insistă Julia.

— Sfârşitul poveştii!

— Cum adică sfârşitul poveştii?

— Dacă îţi baţi joc, nu-ţi mai spun nimic!

— Dar nu-mi băteam joc deloc!

— Şi ce era cu acel mic rânjet idiot?

— Era cu totul pe dos decât crezi, pur şi simplu mi te imaginam ca tinerel îndrăgostit până peste urechi.

— Opreşte la următoarea benzinărie, eu am să fac restul drumului pe jos! exclamă Anthony, posomorât, şi îşi încrucişă braţele.

— Ori continui povestea, ori accelerez!

— Mama ta era obişnuită ca admiratorii s-o aştepte în capătul culoarului. Un tip de la pază le escorta pe dansatoare până urcau în autobuzul care le ducea la hotel. Eu le stăteam în drum, el mi-a spus să mă dau deoparte, pe un ton cam prea autoritar după gustul meu. Mi-am strâns pumnii.

Julia izbucni într-un hohot de râs imposibil de controlat.

— Perfect! spuse Anthony, furios. Dacă-i pe-aşa, n-ai să mai auzi nici un cuvânt.

— Te implor, tată, spuse ea, înveselită. Îmi pare nespus de rău, dar nu mă pot stăpâni.

Anthony întoarse capul şi o fixă cu atenţie.

— De data asta n-am visat, chiar mi-ai spus tată!

— Poate, spuse Julia, ştergându-se la ochi. Continuă!

— Te avertizez, Julia, dacă văd fie şi o umbră de zâmbet, s-a terminat! De acord?

— Promit, spuse ea, ridicând mâna dreaptă.

— Mama ta a intervenit, m-a tras puţin mai la o parte de trupă şi l-a rugat pe şoferul autobuzului să aştepte. M-a întrebat ce făceam acolo, la fiecare reprezentaţie, aşezat la aceeaşi masă. Cred că, până atunci, nu văzuse trandafirul alb de la butoniera mea. I l-am oferit. Era atât de uimită descoperind că eu îi trimiteam buchetele în fiecare seară, încât am profitat de ocazie şi i-am răspuns la întrebare.

— Ce i-ai spus?

— Că am venit să-i cer mâna.

Julia se întoarse spre taică-său, care îi porunci să se concentreze asupra drumului.

— Mama ta a început să râdă la fel ca tine, când mă iei peste picior. Înţelegând, până la urmă, că-i aşteptam cu adevărat răspunsul, i-a făcut şoferului semn să plece fără ea şi mi-a propus să încep prin a o invita la cină. Am mers până la o braserie din Champs-Elysees. Pot să-ţi spun că, păşind alături de ea pe cel mai frumos bulevard din lume, mă simţeam nespus de mândru. Ar fi trebuit să vezi ce priviri i se aruncau. Am stat de vorbă pe toată durata cinei, dar, la sfârşitul mesei, m-am pomenit într-o situaţie groaznică. Am crezut că toate speranţele aveau să se risipească atunci, pe loc.

— După ce ai cerut-o în căsătorie cu o asemenea iuţeală, nu văd ce-ai fi putut face mai şocant.

— Era foarte jenant, n-aveam cu ce plăti nota. Degeaba mă tot scotoceam prin buzunare, cu toată discreţia, că nu mai aveam o para. Economiile mele de militar se duseseră pe biletele de la Lido şi pe buchetele de flori.

— Cum te-ai descurcat?

— Comandasem o a şaptea cafea, braseria închidea, mama ta se dusese să-şi refacă machiajul. L-am chemat pe chelner, hotărât să-i mărturisesc că n-aveam cu ce plăti, gata să-l rog în genunchi să nu facă scandal şi să-i promit că mă voi întoarce să achit nota, imediat ce voi putea, cel mai târziu la sfârşitul săptămânii. El mi-a întins, în locul notei, o tăviţă pe care era un bilet de la mama ta.

— Ce spunea?

Anthony îşi deschise portofelul şi scoase din el o hârtie îngălbenită, pe care o desfăcu şi o citi cu voce reculeasă.

N-am avut niciodată talent să spun „bun-rămas” şi sunt sigură că nici dumneata. Mulţumesc pentru această încântătoare seară, trandafirii pe care mi i-ai trimis sunt şi preferaţii mei. La sfârşitul lui februarie vom fi la Manchester şi voi fi încântată să te revăd în sală. Dacă vii, am să te las să mă inviţi la cină.

— Impresionant! Suflă Julia. De ce a făcut asta?

— Pentru că mama ta îmi înţelese se situaţia.

— Cum?

— Un tip care bea şapte cafele, la ora două noaptea, şi care nu mai ştie ce să spună, când luminile braseriei încep să se stingă ...

— Te-ai dus la Manchester?

— Întâi am muncit ca să mă mai pun puţin pe picioare. La

cinci dimineaţa, eram în hale, la descărcat de lăzi. Cum terminam, o ştergeam la o cafenea din cartier, unde serveam în sală. La prânz, lăsam şorţul şi îmi puneam uniforma de vânzător într-o băcănie. Am pierdut cinci kile şi am câştigat suma cu care să plec în Anglia şi să-mi cumpăr un bilet la teatrul unde dansa mama ta, dar mai ales cu care să-i plătesc o masă demnă de acest nume. Câştigasem pariul imposibil de a mă afla din nou în rândul întâi. Cum s-a ridicat cortina, ea mi-a zâmbit. După spectacol, ne-am întâlnit într-un vechi pub din oraş. Eram extenuat. Acum, când mă gândesc, mi se face iar ruşine, dar adormisem în sală şi vedeam prea bine că mama ta băgase de seamă. În seara aceea, aproape că nici n-am vorbit la masă. Ne împărtăşeam tăcerile. Şi, în timp ce îi făceam semn chelnerului să-mi aducă nota, mama ta m-a privit fix şi mi-a spus doar atât: „da”. Am privit-o şi eu, intrigat, iar ea a repetat acel „da”, cu o voce atât de limpede, încât o aud şi acum. „Da, vreau cu adevărat să mă mărit cu dumneata”. Revista urma să joace la Manchester vreme de două luni. Mama ta s-a despărţit de trupă şi, apoi, am luat vaporul ca să ne întoarcem în ţară. La sosire, ne-am căsătorit. Cu un preot şi cu doi martori găsiţi în sală. Nici un membru din familiile noastre nu catadicsise să vină. Tata nu m-a iertat niciodată că m-am însurat cu o dansatoare.

Anthony puse cu băgare de seamă bileţelul îngălbenit, înapoi, la locul lui.

— Ia uite, mi-am găsit certificatul pentru pacemaker! Că imbecil mai sunt! În loc să-l pun în paşaport, l-am strecurat, ca prostul, în portofel.

Julia dădu din cap, întrebătoare.

— Călătoria asta la Berlin era o găselniţă de-a ta ca să ne continuăm voiajul?

— Atât de puţin mă cunoşti, de ai nevoie să-mi pui întrebarea asta?

— Şi maşina închiriată şi certificatul rătăcit le-ai născocit anume ca să facem drumul ăsta împreună?

— Chiar dacă am premeditat totul, nu a fost o idee prea rea, nu?

Un panou arăta că intrau în Germania. Cu chipul întunecat, Julia aranjă retrovizorul cum trebuie.

— Ce-i? Nu mai zici nimic? întrebă Anthony.

— În ajunul zilei când te-ai înfiinţat în camera noastră ca să-l

dobori pe Tomas la pământ, luaserăm hotărârea să ne căsătorim. Dar n-am dus-o la îndeplinire, tatăl meu nu suporta să mă vadă căsătorită cu un bărbat care nu făcea parte din lumea lui.

Anthony se întoarse cu faţa spre geam.

15

După ce trecuseră frontiera germană, Anthony şi Julia nu mai schimbaseră o vorbă. Din când în când, ea dădea radioul mai tare, dar Anthony îl făcea imediat mai încet. În peisaj, apăru o pădure de pini. La marginea pădurii, un rând de blocuri din beton bara un drum lateral, de acum închis. Julia recunoscu în depărtare formele sinistre ale vechilor barăci din zona frontalieră Marienborn, devenite astăzi un fel de memorial.

— Cum aţi reuşit să treceţi? întrebă Anthony, uitându-se la turnurile de pază, cu tencuiala căzută, ce defilau prin dreapta lui.

— Cu tupeu! Unul dintre prietenii cu care călătoream era fiu de diplomat şi am pretins că mergem în vizită la părinţii noştri, aflaţi la post în Berlinul de Vest.

Anthony începu să râdă.

— În ceea ce te priveşte, cred că situaţia nu era lipsită de o anumită ironie.

El îşi puse mâinile pe genunchi.

— Îmi pare nespus de rău că nu m-am gândit să-ţi dau scrisoarea asta mai de mult, spuse iar Anthony.

— Eşti sincer?

— Habar n-am; în orice caz, Îmi simt sufletul mult mai uşor, acum, că ţi-am spus. Ai vrea să opreşti de îndată ce va fi posibil?

— De ce?

— N-ar fi o idee proastă să te odihneşti niţel. Şi, pe urmă, tare mi-aş mai dezmorţi şi eu picioarele.

Un panou indica o arie de staţionare, la zece kilometri de acolo. Julia făgădui că opreşte.

— De ce aţi plecat tu şi mama la Montréal?

— N-aveam mulţi bani, mă rog, eu mai ales; mama ta avea ceva economii, dar le-am epuizat repede. Viaţa la New York era din ce în ce mai dificilă. Am fost fericiţi acolo, ştii? Cred chiar că au fost anii noştri cei mai fru*moşi.*

— Asta te face să fii mândru, nu? întrebă Julia cam în răspăr.

— Ce anume?

— Că ai plecat fără nimic în buzunar şi ai reuşit atât de bine în viaţă.

— Pe tine nu? Tu nu eşti mândră de cutezanţa ta? Tu nu eşti mulţumită când vezi un copil jucându-se cu o jucărie născută din imaginaţia ta? Când te plimbi printr-un centru comercial şi descoperi într-o vitrină de cinema afişul unui film al cărui scenariu a fost creat de tine, nu eşti mândră?

— Mă mulţumesc să fiu fericită, nu-i rău deloc nici aşa.

Maşina o luă spre aria de odihnă. Julia opri lângă un trotuar care mărginea o peluză întinsă. Anthony îşi deschise portiera şi o privi ţintă pe fiică-sa, chiar înainte de a coborî.

— Mă calci pe nervi, Julia! spuse el, îndepărtându-se.

Ea opri motorul şi îşi puse capul pe volan.

— Da' ce fac eu aici?

Anthony traversă zona de joc, rezervată copiilor, şi intră în magazinul benzinăriei. După câteva momente, se întoarse cu braţele încărcate de pungi cu merinde, deschise portiera şi puse cumpărăturile pe banchetă.

— Du-te să te răcoreşti. Am cumpărat tot ce trebuie ca să-ţi refaci puterile. Până vii tu, o să am grijă de maşină.

Julia se supuse. Ocoli leagănele, evită groapa cu nisip şi intră, la rândul ei, în benzinărie. Când ieşi, Anthony stătea lungit la capătul unui tobogan, cu ochii ţintă la cer.

— Eşti bine? întrebă, îngrijorată.

— Crezi că eu sunt pe acolo, pe sus?

Descumpănită de întrebare, Julia se aşeză pe iarbă, chiar lângă el. Ridică şi ea capul.

— Habar n-am. L-am căutat mult timp pe Tomas, în norii ăştia. De vreo câteva ori, am fost sigură că l-am recunoscut; şi totuşi, el e în viaţă.

— Mama ta nu credea în Dumnezeu, eu da. Prin urmare, ce crezi? Sunt sau nu sunt în Paradis?

— Iartă-mă că nu-ţi pot răspunde la întrebare, dar nu reuşesc.

— Să crezi în Dumnezeu?

— Să accept ideea că eşti aici, lângă mine, că vorbesc cu tine, când, de fapt…

— Când, de fapt, sunt mort! Ţi-am mai spus, învaţă să nu te mai temi de cuvinte. Este important să foloseşti cuvintele

potrivite. Dacă, de exemplu, mi-ai fi trântit mai de mult: „Tată, eşti un ticălos şi un imbecil care nu mi-a înţeles niciodată viaţa, un egoist care voia să-mi modeleze existenţa după a lui, un părinte ca mulţi alţii, care îmi făcea rău spunând că era spre binele meu, când, de fapt, era spre binele lui”, poate că te-aş fi înţeles. Poate că n-am fi pierdut atât timp, poate că am fi fost prieteni. Recunoaşte că ar fi fost straşnic să fim prieteni.

Julia rămase tăcută.

— Uite, de exemplu, nişte cuvinte potrivite: dacă tot n-am fost un tată bun, mi-ar fi plăcut să fim prieteni.

— Ar trebui să plecăm din nou la drum, spuse Julia, cu un glas abia auzit.

— Mai stai puţin, cred că rezervele mele de energie nu sunt la nivelul promis de cartea tehnică. Dacă o să mi le mai cheltuiesc în felul ăsta, tare mi-e teamă că voiajul nostru n-o să dureze atât cât era prevăzut.

— Putem să ne odihnim cât e nevoie. Berlinul nu mai e departe şi, pe urmă, după douăzeci de ani, nu ne mai despart de el decât câteva ore.

— Şaptesprezece, Julia, nu douăzeci.

— Asta nu schimbă mare lucru.

— Trei ani de viaţă? Cum să nu? E mult. Crede-mă, ştiu eu ce spun.

Tatăl şi fiica rămaseră lungiţi aşa, cu braţele sub cap, ea în iarbă, el în josul toboganului, scrutând, nemişcaţi, cerul.

Trecuse o oră. Julia aţipise, iar Anthony o privea dormind. Somnul ei părea liniştit. Când şi când, se încrunta, deranjată de părul pe care vântul i-l sufla peste faţă. Cu o mână şovăielnică, Anthony îi dădu deoparte o şuviţă. Când Julia deschise iar ochii, cerul căpătase deja culorile întunecate ale înserării. Anthony nu mai era lângă ea. Se uită de jur-împrejur după el şi-i recunoscu silueta, stând pe bancheta din faţă a maşinii. Se încălţă, fără să-şi aducă totuşi aminte când îşi scosese pantofii, şi alergă spre parcare.

— Am dormit mult? întrebă în timp ce demara.

— Două ore, sau poate ceva mai mult. N-am fost atent.

— Şi tu ce făceai?

— Te aşteptam.

Maşina părăsi aria de odihnă şi o porni iar pe autostradă. Potsdamul nu mai era decât la optzeci de kilometri.

— O să ajungem la căderea nopţii, spuse Julia. N-am nici cea mai mică idee cum să dăm de urma lui Tomas. Nici măcar nu ştiu dacă stă tot acolo. La urma urmei, e adevărat, m-ai târât după tine dintr-o toană; cine zice că Tomas locuieşte în continuare la Berlin?

— Da, într-adevăr, este o posibilitate; având în vedere creşterea preţurilor din sectorul imobiliar, poate că s-a instalat cu nevastă-sa, cu tripleţii şi cu tot familionul într-o vilă barosană de la ţară.

Julia se uită furioasă la taică-său, care îi făcu semn din nou să fie atentă la şosea.

— Este fascinant cât de tare poate fi inhibat spiritul din pricina fricii, remarcă Anthony.

— Ce vrei să insinuezi?

— Nimic, e o idee ca oricare alta. Apropo, n-aş vrea să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar ar fi timpul să-i dai nişte veşti lui Adam. Fă-o măcar pentru mine, că nu mai suport s-o aud pe Gloria Gaynor, care n-a încetat să tot behăie în geanta ta, în timp ce dormeai.

Şi Anthony începu să cânte o parodie îndrăcită după „I Will Survive” Julia se căzni din răsputeri să rămână serioasă, dar cu cât cânta Anthony mai tare, cu atât îşi descreţea şi ea fruntea. Când ajunseră la periferia Berlinului, amândoi râdeau.

Anthony îndrumă pe Julia înspre Brandenburger Hof Hotel. Cum ajunseră, un hamal îi întâmpină, salutându-l pe domnul Walsh, care cobora din maşină. „Bună seara, domnule Walsh”, spuse la rândul lui portarul, punând în mişcare uşa turnantă. Anthony traversă holul şi se duse la recepţie, unde funcţionarul îl salută, adresându-i-se pe nume. Deşi nu aveau rezervare, iar în sezon hotelul nu mai avea locuri libere, îl asigură că îi vor pune la dispoziţie două camere din cea mai bună categorie. Spre marele său regret, nu vor fi totuşi la acelaşi etaj. Anthony îi mulţumi, adăugând că nu conta. În timp ce îi dădea cheile hamalului, recepţionerul îl întrebă pe Anthony dacă nu dorea să-i reţină o masă la restaurantul hotelului.

— Vrei să luăm cina aici? întrebă Anthony, întorcându-se spre Julia.

— Eşti acţionar la acest hotel? îl descusu Julia.

— Dacă nu, răspunse Anthony, ştiu un restaurant asiatic formidabil, la două minute de aici. Îţi place la fel de mult

bucătăria chinezească?

Şi, cum Julia nu-i răspundea, Anthony îl rugă pe recepţioner să le rezerve o masă de două tacâmuri pe terasă la China Garden.

După ce se răcori, Julia se duse să-l ia pe taică-său şi plecară amândoi pe jos.

— Eşti dezorientată?

— E teribil cât de mult s-a schimbat totul, răspunse Julia.

— Ai dat de Adam?

— Da, l-am sunat din cameră.

— Ce ţi-a spus?

— Că îi este dor de mine, că nu înţelege de ce am plecat aşa, nici după ce alerg atâta, că a venit după mine la Montréal, dar că a ajuns cu o oră mai târziu.

— Îţi închipui ce faţă ar fi făcut dacă ne-ar fi găsit împreună!

— M-a pus să-i jur de patru ori că sunt singură.

— Şi?

— Am minţit de patru ori!

Anthony împinse uşa restaurantului şi îşi lasă fiica să treacă înainte.

— Dacă o s-o ţii tot aşa, până la urmă o să prinzi gust, spuse el, râzând.

— Chiar nu văd ce-o fi aşa de nostim!

— Nostim e că suntem la Berlin, căutându-l pe primul tău iubit, şi tu ai mustrări de conştiinţă fiindcă nu i-ai putut mărturisi logodnicului că erai la Montréal cu taică-tău. Poate sunt eu anapoda, însă chestia asta mi se pare hazlie; feminină, dar hazlie.

În timpul mesei, Anthony puse la cale un plan. A doua zi, de dimineaţă, imediat după ce se trezeau, aveau să se ducă la sindicatul ziariştilor, pentru a verifica dacă un anume Tomas Meyer dispunea în continuare de o legitimaţie de presă.

În drumul de întoarcere spre hotel, Julia îl trase pe taică-său spre Tiergarten Park[4].

— Am dormit acolo, spuse ea, arătând un copac înalt, în depărtare. Ce nebunie! Parcă ar fi fost ieri!

Anthony îşi privi, maliţios, fiica. Îşi uni mâinile şi întinse braţele.

---

[4] Tiergarten Park (germ.) — grădina zoologică. *(N. t.)*

— Ce faci?

— O scară. Hai, dă-i zor, nu ne vede nimeni. Să profităm de ocazie.

Julia nu se lăsă rugată. Se sprijini în braţe şi trecu peste grilaj.

— Şi tu? întrebă, ridicându-se de cealaltă parte a zidului.

— Eu intru pe poartă, spuse el, arătându-i. Un punnt de acces, ceva mai departe. Parcul nu se închide decât la miezul nopţii. La vârsta mea, e mai uşor să intru pe acolo…

După ce ajunse lângă Julia, el o trase pe pajişte şi se aşeză la rădăcina teiului înalt, pe care i-l arătase ea.

— Ciudat! Şi eu am tras câte un pui de somn sub copacul ăsta, în câteva rânduri, când eram în Germania. Ăsta era colţul meu preferat. În fiecare permisie, veneam aici cu o carte, mă instalam şi mă uitam la fetele care se plimbau pe alei. La aceeaşi vârstă, amândoi şedeam în acelaşi loc, mă rog, la câteva decenii distanţă. Împreună cu turnul din Montréal, avem acum două locuri de care ne leagă pe amândoi amintirile. Sunt mulţumit.

— Aici veneam întotdeauna cu Tomas, spuse Julia.

— Băiatul ăsta începe să-mi devină simpatic.

În depărtare, se auzi strigătul unui elefant. Grădina zoologică a Berlinului nu era decât la câţiva metri în spatele lor, la marginea parcului.

Anthony se ridică şi îi ceru fiicei sale să-l urmeze.

— Când erai mică, nu puteai suferi grădinile zoologice. Nu-ţi plăcea să vezi animalele închise în cuşti. Era epoca în care voiai să te faci veterinar. Fără îndoială că ai uitat, dar, când ai împlinit şase ani, ţi-am făcut cadou o jucărie mare de pluş, o vidră, dacă mai ţin bine minte. Pesemne că n-am ştiut s-o aleg, fiindcă era mereu bolnavă, iar tu o îngrijeai tot timpul.

— Cred că nu îmi sugerezi că tocmai datorită ţie am desenat…

— Ce idee! Ca şi cum copilăria ar putea juca vreun rol în viaţa noastră de adulţi… Cu toate câte mi le reproşezi, asta mi-ar mai lipsi!

Anthony mărturisi că îşi simţea puterile slăbindu-i într-un ritm care îl îngrijora. Era cazul să se întoarcă. Luară un taxi.

La hotel, când Julia coborî din lift, Anthony îi spuse noapte bună şi îşi continuă drumul spre ultimul etaj, unde era camera lui.

Lungită pe pat, Julia îşi pierdu o groază de vreme, afişând

numere de telefon pe ecranul mobilului. Se hotărî să-l sune pe Adam, dar, când dădu de căsuţa vocală, închise şi sună imediat la numărul lui Stanley.

— Ei, ai găsit ceea ce căutai? o întrebă prietenul ei.

— Nu încă, abia am sosit.

— Ai făcut drumul pe jos?

— Cu maşina, de la Paris. E o poveste lungă.

— Îmi duci niţel dorul? o întrebă Stanley.

— Doar n-o fi crezând că te sun doar ca să-ţi spun ultimele noutăţi!

Stanley îi mărturisi că trecuse prin faţa casei ei, când se întorsese de la muncă. Nu era chiar în drumul lui, dar paşii îl purtaseră fără să-şi dea seama până la intersecţia lui Horatio cu Greenwich Street.

— Ce trist e cartierul când nu eşti tu acolo.

— Spui asta ca să-mi faci mie plăcere.

— Am dat nas în nas cu vecinul tău, vânzătorul de încălţăminte.

— Ai vorbit cu domnul Zimoure?

— De când îl tot boscorodim şi tu, şi eu… era în faţa uşii, m-a salutat şi, atunci, l-am salutat şi eu.

— Nu pot deloc să te las singur, zău aşa. Lipsesc şi eu de câteva zile, iar tu te-ai şi apucat să te înhăitezi cu cine nu trebuie.

— Eşti o scorpie. La urma urmei, află că el nu e chiar aşa de dezagreabil…

— Stanley, nu cumva încerci să-mi spui ceva?

— Acum ce mai scorneşti?

— Te cunosc mai bine decât oricine; când întâlneşti un tip şi nu ţi se pare antipatic din capul locului e deja o chestie suspectă. Dar să-l consideri pe domnul Zimoure „aproape amabil”! Abia mă stăpânesc să nu mă întorc mâine!

— Găseşte-ţi altă scuză, scumpo. Ne-am spus doar bună ziua, asta-i tot. Şi Adam a venit să mă vadă.

— Văd că nu vă mai despărţiţi!

— Mai degrabă tu eşti aia care s-ar părea că te desparţi de el. Şi, pe urmă, ce vină am eu dacă stă la două străzi de magazinul meu? În caz că încă te mai interesează, nu prea arată în formă. Oricum, vine la mine în vizită fiindcă n-are de mers prea departe, îi lipseşti, Julia, e îngrijorat şi eu cred că are toate motivele să fie.

— Îţi jur, Stanley, că nu-i deloc aşa. E cu totul altfel.

— Ah, nu, nu jura! Măcar crezi în ceea ce mi-ai spus acum?

— Da! răspunse ea fără nici o ezitare.

— Mor de supărare când te văd în halul ăsta de proastă! Şi chiar ştii încotro te duce călătoria ta misterioasă?

— Nu, murmură Julia în receptor.

— Şi, atunci, cum ai vrea să ştie el? Trebuie să te las, aici e ora şapte şi trebuie să mă pregătesc. Ies să cinez.

—Cu cine?

— Dar tu cu cine ai cinat?

— Absolut singură.

— Nici nu ştii ce sfântă oroare am să mă minţi! O să închid. Sună-mă mâine! Te pup.

Julia nu mai avu răgaz să adauge altceva, că auzi un declic. Stanley probabil că se şi năpustise spre dressing.

*

O sonerie îi întrerupse somnul. Julia se întinse cât era de lungă, răspunse la telefon, dar nu auzi decât tonul. Se sculă, traversă camera, îşi dădu seama că e goală, apuca din mers un halat trântit încă din ajun, la picioarele patului şi îl îmbrăcă imediat.

La uşă, aştepta chelnerul de pe etaj. Când Julia îi deschise, el împinse în cameră un cărucior pe care era pregătit un mic dejun continental şi două ouă fierte.

— N-am comandat nimic, îi spuse ea băiatului, care aranja tacâmurile pe o măsuţă joasă.

— Trei minute treizeci, durata ideală, pentru a fierbe un ou, bineînţeles. Este bine?

— Absolut, răspunse Julia, trecându-şi mâna prin păr.

— Aşa ne-a spus domnul Walsh că vă plac!

— Dar nu mi-e foame..., adăugă ea, în timp ce chelnerul tăia cu delicateţe vârful oului.

— Domnul Walsh ne-a prevenit că aşa veţi spune. Ah, un ultim lucru, înainte de a pleca: domnul vă aşteaptă în hol la ora opt, adică în treizeci şi şapte de minute, spuse el, uitându-se la ceas. O zi bună, domnişoară Walsh. Vremea e minunată, aşa că şederea dumneavoastră la Berlin ar trebui să fie la fel de agreabilă.

Şi tânărul dispăru, sub privirea buimacă a Juliei.

Ea se uită la masă: suc de portocale, cereale, chifle proaspete, nimic nu lipsea. Hotărâtă să ignore acest mic dejun, o luă spre baie, dar făcu stânga-mprejur şi se aşeză pe canapea. Îşi muie vârful degetului în ou şi, în cele din urmă, înfulecă aproape tot ce avea în faţa ochilor.

Îşi făcu un duş la iuţeală, apoi se îmbrăcă în timp ce-şi usca părul, se încălţă din mers, sărind într-un picior, şi ieşi din cameră. Era ora opt fix!

Anthony o aştepta lângă recepţie…

— Ai întârziat! îi spuse, în timp ce ea ieşea din lift.

— Trei minute şi jumătate? răspunse Julia, privindu-l întrebătoare.

— Aşa îţi plac ouăle, nu? Hai să nu mai pierdem timpul, avem o întrevedere într-o jumătate de oră şi, cu ambuteiajele astea, abia ne ajunge timpul să ajungem la ţanc.

— Unde avem întrevederea şi cu cine?

— La sediul sindicatului german de presă. Trebuie să ne începem ancheta de undeva, nu?

Anthony ieşi prin uşa turnantă şi ceru un taxi.

— Cum ai făcut? întrebă Julia, luând loc într-un Mercedes galben.

— Am telefonat acolo de dimineaţă, la prima oră, în timp ce dormeai!

— Tu ştii nemţeşte?

— Ţi-aş putea spune că una dintre minunile tehnologice cu care sunt echipat îmi permite să vorbesc curent vreo cincisprezece limbi. Poate că asta te-ar uimi, ori poate că nu, oricum, mulţumeşte-te să ştii, dacă ai uitat cumva, că am petrecut câţiva ani aici, la post. Am rămas cu câteva cunoştinţe rudimentare de germană, care îmi ajută să mă fac înţeles, atunci când e nevoie. Dar tu, care voiai să-ţi duci viaţa aici, vorbeşti puţin în limba lui Goethe?

— Am uitat tot!

Taxiul gonea pe Stülerstrasse. La intersecţia următoare, o luă la stânga şi traversă parcul. Pe pajiştea verde a acestuia, se întindea umbra unui tei uriaş.

Acum, maşina mergea de-a lungul malurilor reamenajate ale

râului Spree. De fiecare parte, clădiri unele mai moderne decât altele rivalizau în strălucire şi linii energice, stând mărturie schimbării vremurilor. Cartierul pe care îl descopereau se învecina cu fosta frontieră, unde, altădată, se ridicase sinistrul zid. Dar, acum, nu mai rămăsese nimic din el. În faţa lor, o hală enormă, cu pereţi de sticlă, adăpostea un centru de conferinţe. Ceva mai departe, un complex şi mai impozant se întindea de ambele părţi ale râului. O pasarelă albă, cu o formă aeriană, ducea până la el. Ei deschiseră o uşă şi se îndreptară spre locul unde se aflau birourile sindicatului de presă. Un funcţionar îi întâmpină la intrare. Vorbind într-o germană mai mult decât convenabilă, Anthony spuse că încerca să ajungă la un anume Tomas Meyer.

— În ce problemă? întrebă funcţionarul, fără să-şi ridice ochii de pe textul pe care îl citea.

— Am de transmis nişte informaţii pe care doar domnul Tomas Meyer este în măsură să le primească, răspunse Anthony, pe un ton amabil.

Şi, cum această ultimă frază păru, în sfârşit, să atragă atenţia interlocutorului său, adăugă imediat că ar fi nespus de recunoscător dacă sindicatul i-ar comunica o adresă la care să-l poată întâlni pe domnul Meyer.

Bărbatul de la recepţie îl rugă să aştepte şi se duse să caute un superior.

Subdirectorul îi invită pe Anthony şi pe Julia în biroul lui. Instalat pe o canapea, sub o mare fotografie murală care îl reprezenta, evident, pe interlocutorul lor ţinând braţul întins pentru a prezenta peştele pe care îl prinsese, Anthony îşi repetă discursul cuvânt cu cuvânt. Bărbatul îl cercetă pe Anthony cu o privire insistentă.

— Îl căutaţi pe Tomas Meyer ca să-i încredinţaţi ce gen de informaţie, mai exact? întrebă el, trăgându-se de mustaţă.

— Tocmai asta nu vă pot dezvălui, dar fiţi sigur că, pentru el, reprezintă ceva primordial, îi făgădui Anthony, pe cel mai sincer ton din lume.

— Nu am în memorie articole de importanţă majoră publicate de un anume Tomas Meyer, spuse subdirectorul, dubitativ.

— Este exact lucrul care s-ar putea schimba, dacă, mulţumită dumneavoastră, am găsi posibilitate a de a intra în legătură cu el.

— Şi domnişoara ce rol are în toată această poveste? întrebă subdirectorul, întorcându-şi fotoliul spre fereastră.

Anthony se răsuci spre Julia, care nu scosese o vorbă de când sosiseră.

— Absolut nici unul, răspunse el. Domnişoara Julia este asistenta mea.

— Nu sunt autorizat să vă dau nici o informaţie despre membrii sindicatului nostru, conchise subdirectorul, ridicându-se.

Anthony se ridică la rândul lui şi îi aţinu calea, punându-i-o o mâna pe umăr.

— Ceea ce am să-i dezvălui domnului Tomas Meyer şi numai lui, insistă el pe un ton autoritar, poate să-i schimbe cursul vieţii în bine, în foarte bine. Nu mă faceţi să cred că un responsabil sindical de competenţa dumneavoastră ar pune piedici în cariera unuia dintre membrii săi, care ar cunoaşte astfel o avansare spectaculoasă. Pentru că, în acest caz, nu mi-ar fi deloc greu să fac public un asemenea comportament.

Bărbatul îşi frecă mustaţa şi se aşeză din nou. Clămpăni ceva pe tastatura calculatorului şi întoarse ecranul spre Anthony.

— Priviţi pe listele noastre nu figurează nici un Tomas Meyer. Îmi pare nespus de rău. Chiar dacă n-ar avea carnet de membru, ceea ce este imposibil, tot ar apărea în anuarul profesional; or, eu nu-l găsesc, puteţi verifica şi dumneavoastră. Acum, am de lucru; şi, dacă nici o altă persoană, în afara acestui domn Meyer, nu poate primi preţioasele dumneavoastră confidenţe, am să vă rog să mă lăsaţi.

Anthony se ridică şi îi făcu semn Juliei să-l urmeze. Îi mulţumi călduros gazdei sale pentru timpul pe care i-l acordase şi părăsi sediul sindicatului.

— Fără îndoială că tu aveai dreptate, mormăi el, mergând pe trotuar.

— Asistenta ta? întrebă Julia, încruntându-se.

— Oh, te rog, nu-mi face mutra asta, trebuia să găsesc ceva!

— Domnişoara Julia! Şi mai ce, mă rog?

Anthony chemă un taxi care mergea pe cealaltă parte a şoselei.

— Poate că Tomas al tău şi-a schimbat meseria.

— Categoric nu, pentru el, jurnalismul nu era o meserie, ci o vocaţie. Nu mi-l pot imagina îndeletnicindu-se cu altceva.

— Poate că el da! Adu-mi aminte cum se numea strada aia

sordidă, unde stăteaţi amândoi, o întrebă Anthony pe fiică-sa.

— Comeniusplatz, în spatele bulevardului Karl Marx.

— Bun, iată!

— Care „bun, iată”?

— Nimic, doar amintiri frumoase, nu-i aşa?

Şi Anthony îi dădu şoferului adresa.

Maşina traversă oraşul. De data asta, nu mai erau posturi de pază, nu mai era nici urmă de zid, nimic care să-ţi amintească unde se sfârşea Vestul şi unde începea Estul. Trecură prin faţa turnului televiziunii, săgeată sculpturală a cărei antenă împungea cerul. Şi, cu cât înaintau, cu atât se schimba decorul. Când ajunseră la destinaţie, Julia nu mai recunoscu nimic din cartierul în care trăise. Acum, totul era atât de diferit, încât amintirile ei păreau că vin din altă lume.

— În acest loc magnific ai trăit cele mai frumoase momente din viaţa ta de fată? întrebă Anthony pe un ton sarcastic. Recunosc că are farmec.

— Ajunge! ţipă Julia.

Anthony fu surprins de furia subită a fiicei sale.

— Da’ ce-am mai zis iar?

— Te rog, taci.

În locul clădirilor şi al caselor vechi care ocupau altădată strada, apăruseră construcţii recente. Nimic din aceea ce populase amintirile Juliei nu mai exista, cu excepţia grădinii publice.

Ea se duse până la numărul 2. Înainte, aici era o căsuţă şubredă, în spatele unei porţi verzi. O scară de lemn ducea la etaj. Julia o ajuta pe bunica lui Tomas să urce ultimele trepte. Închise ochii şi îşi aminti. Mai întâi, mirosul de ceară, pe care îl simţeai când te apropiai de comodă, perdelele întotdeauna trase, care filtrau lumina şi te protejau de privirile altora; eterna faţă de masă moltonată care acoperea masa, cele trei scaune din sufragerie; puţin mai departe, canapeaua roasă din faţa televizorului în alb-negru. De când acesta nu se mai limita să difuzeze doar veştile bune pe care voia să le dea guvernul, bunica lui Tomas nu-l mai deschisese. Şi, apoi, în spate, peretele subţire care despărţea salonul de camera lor. De câte ori nu fusese Tomas gata-gata s-o sufoce pe Julia cu perna, atunci când ea râdea de mângâierile lui stângace?

— Aveai părul mai lung, spuse Anthony, scoţând-o din reveria ei.

— Ce? întrebă Julia, întorcându-se.

— Când aveai optsprezece ani, aveai părul mai lung.

Anthony privi în jurul lui.

— Nu a rămas mare lucru, nu-i aşa?

— De fapt, vrei să spui că n-a mai rămas nimic, bâigui ea.

— Vino să ne aşezăm pe banca asta din faţă, eşti foarte palidă, trebuie să-ţi revii.

Se instalară pe un colţ de peluză cu iarba îngălbenită şi tocită de paşii copiilor.

Julia tăcea. Anthony ridică braţul, ca şi cum ar fi vrut să-i cuprindă umerii, dar, până la urmă, şi-l lăsă să cadă pe spătarul băncii.

— Ştii, aici erau alte case. Faţadele aveau tencuiala căzută, nu arătau prea bine, dar interioarele erau plăcute, erau…

— Mai agreabile în amintirile tale, da, de multe ori se întâmplă aşa, spuse Anthony, cu un glas liniştitor. Memoria este un artist ciudat, îţi desenează viaţa în culori mai vii, şterge ceea ce era mediocru şi nu păstrează decât cele mai frumoase linii, curbele cele mai emoţionante.

— În capătul străzii, în locul bibliotecii ăsteia oribile, era o cafenea mică. Nu am văzut în viaţa mea ceva mai părăginit; o sală cenuşie, cu nişte neoane care atârnau din tavan, mese de melamină, majoritatea şchioape… Dar, dacă ai ştii cât am mai râs în bistroul ăla sordid, cât am fost de fericiţi! Nu găseai decât votcă şi o bere proastă. Adesea, când patronul avea multă lume, îl ajutam şi eu. Îmi puneam un şorţ şi serveam în sală. Vezi, acolo, arătă Julia spre biblioteca de pe locul fostei cafenele.

Anthony tuşi uşor.

— Eşti sigură că nu e mai degrabă pe partea cealaltă a străzii? Parcă zăresc un bistrou mic, care seamănă chiar cu ăla descris de tine.

Julia întoarse capul. La colţul bulevardului, în partea opusă celei arătate de ea, o firmă luminoasă clipea pe faţada obosită a unei vechi crâşme.

Julia se ridică. Anthony o urmă. Ea o luă în susul străzii şi începu să alerge când i se păru că ultimii metri nu se mai sfârşeau. Gâfâind, deschise uşa barului şi intră.

Sala fusese zugrăvită, două lustre înlocuiseră neoanele dar

mesele de melamină rămăseseră la fel, dându-i localului un aer retro de cel mai bun stil. În spatele tejghelei, care nu se schimbase, un bărbat cu părul alb o recunoscu.

La o masă din fundul sălii, şedea, de unul singur, un client. Din spate, ghiceai că citeşte un ziar. Oprindu-şi respiraţia, Julia se duse la el.

— Tomas?

16

La Roma, şeful guvernului italian tocmai îşi anunţase demisia. După ce se termină conferinţa de presă, acceptă, pentru ultima oară, să facă jocul fotografilor. Flash-urile pârâiau, aruncându-şi fulgerele spre estradă. În fundul sălii, un bărbat rezemat de calorifer îşi strângea aparatele.

— Nu imortalizezi scena? îl întrebă tânăra de lângă el.

— Nu, Marina, nu prea mă interesează să fac aceeaşi fotografie ca alţi cincizeci de tipi. Sincer să fiu, asta nu este ceea ce numesc eu a face un reportaj.

— Ce fire afurisită! Noroc că ai mutra asta frumoasă, cu care abureşti lumea!

— E şi ăsta un fel de a-mi spune că am dreptate. Dacă te-aş duce la masă, în loc să-ţi ascult morala?

— Ai vreo adresă în cap? întrebă ziarista.

— Nu, dar sunt convins că ai tu!

Un reporter de la RAI trecu pe lângă ei şi sărută mâna Marinei, după care dispăru.

— Cine e?

— Un bou, răspunse Marina.

— În orice caz, un bou căruia se pare că nu-i displaci.

— Tocmai asta spuneam şi eu. Mergem?

— Ne recuperăm actele de la intrare şi o ştergem.

Braţ la braţ, plecară din marea sală în care avusese loc întrevederea şi o luară pe culoarul ce ducea spre ieşirea din clădire.

— Ce planuri ai? întreabă Marina, prezentându-i agentului de pază legitimaţia de ziaristă.

— Aştept veşti de la redacţie. De trei săptămâni o tot lălăi cu chestii fără importanţă, ca astăzi, sperând în fiecare zi să

primesc undă verde pentru Somalia.

— Vorbele tale mă flatează nespus!

La rândul lui, reporterul îi întinse agentului de pază legitimaţia de ziarist, pentru a primi înapoi actul de identitate pe care fiecare vizitator era obligat să şi-l lase, pentru a putea intra în Palazzo Montecitorio.

— Domnul Ullmann? întrebă agentul.

— Da, ştiu, numele meu de ziarist diferă de cel din paşaport, dar uitaţi-vă la poza şi la prenumele de pe legitimaţie, sunt aceleaşi.

Agentul verifică asemănarea chipurilor şi, fără să mai pună întrebări, îi restitui proprietarului paşaportul.

— De unde ţi-a venit ideea să nu-ţi semnezi articolele cu numele adevărat? E vreo cochetărie de vedetă?

— La mijloc e ceva mult mai subtil, răspunse reporterul, luându-o pe Marina de mijloc.

Traversară Piazza Colonna, sub un soare ucigător.

Numeroşi turişti se răcoreau mâncând îngheţată.

— Noroc că ţi-ai păstrat acelaşi prenume.

— Ce-ar fi putut schimba asta?

— Îmi place mult Tomas. Şi, pe urmă, îţi vine ca o mănuşă, ai mutră de Tomas.

— Zău? Mai nou, prenumele au mutre? Ciudată idee!

— Absolut, continuă Marina, nici nu te-ai fi putut numi altfel. Nu te văd deloc ca Massimo sau Alfredo, ori chiar Karl. Tomas este exact ceea ce-ţi trebuia.

— Vorbeşti aiurea! Prin urmare, unde mergem?

— Căldura şi toată omenirea asta care mănâncă îngheţată m-au făcut să-mi vină poftă de o granita, *aşa* că hai la *Tazza de oro.* E în piaţa Panteonului, nu prea departe.

Tomas se opri la picioarele coloanei Antonina. Îşi deschise sacul, scoase un aparat la care ajustă un obiectiv, îngenunche şi o fotografie pe Marina, care contempla basoreliefurile sculptate în onoarea lui Marcus Aurelius.

— Şi asta nu e poză pe care o fac cincizeci de tipi? întrebă ea, râzând.

— Nu ştiam că ai atâţia admiratori, zâmbi Tomas, apăsând din nou pe declanşator, de data asta pentru un plan mai apropiat.

— Eu îţi vorbesc despre coloană! Ce, pe mine mă fotografiezi?

— Coloana seamănă cu cea a Victoriei, din Berlin, dar tu eşti

unică.

— Bine ziceam! Tot meritul îi revine mutrei tale faine. Altfel, la vrăjeală, eşti jalnic, Tomas; în Italia n-ai avea nici o şansă. Hai, vino, aici e prea cald.

Marina îl luă pe Tomas de mână şi plecară de lângă coloană.

*

Privirea Juliei se plimba de sus în jos, pe coloana Victoriei, care se profila pe cerul Berlinului. Aşezat pe postament, Anthony dădu din umeri.

— Nu puteai să nimereşti la fix chiar de prima dată, oftă el. Trebuie să recunoşti că, dacă tipul din bar ar fi fost Tomas al tău, coincidenţa ar fi fost mai mult decât tulburătoare.

— Ştiu m-am înşelat, asta-i tot.

— Poate fiindcă ai fi vrut să fie el.

— Din spate, avea aceeaşi siluetă, aceeaşi tunsoare, acelaşi fel de a răsfoi paginile ziarului de-a-ndoaselea.

— De ce a făcut mutra aia patronul, când l-ai întrebat dacă îşi aminteşte de el? Era destul de amabil când i-ai pomenit de voi.

— În orice caz, drăguţ din partea lui că mi-a spus că nu-s deloc schimbată, nu mi-aş fi închipuit niciodată că o să mă recunoască.

— Dar cine ar putea să te uite, fetiţo?

Julia îi dădu, complice, cu cotul.

— Sunt sigur că ne-a minţit şi că-şi aducea aminte perfect de Tomas al tău. În clipa în care i-ai rostit numele, tipul s-a posomorât.

— Nu mai zice „Tomas al tău”. Nici măcar nu ştiu ce căutăm aici şi la ce foloseşte toată chestia asta.

— Ca să-mi amintesc încă o dată ce bine mi-am ales data, când am murit săptămâna trecută!

— Gata cu povestea asta! Dacă tu crezi că o să-l las pe Adam şi o să alerg după o fantomă, te înşeli cu desăvârşire.

— Fetiţo, cu riscul de a te agasa şi mai mult, dă-mi voie să-ţi spun că singura fantomă din viaţa ta sunt eu. Mi-ai repetat-o destul, aşa că n-ai să-mi iei acest privilegiu tocmai în împrejurările de faţă!

— Nu eşti deloc nostim…

— Nu sunt nostim, cum deschid gura, cum îmi tai macaroana… De acord, nu sunt haios, iar tu n-ai chef să asculţi

ce-ţi spun, dar, judecând după reacţia pe care ai avut-o la cafenea, când ai crezut că-l recunoşti pe Tomas, nu mi-ar plăcea să fiu în locul lui Adam. Mai spune-mi şi acum că mă înşel!

— Te înşeli!

— Ei bine, ăsta e un obicei căruia i-am rămas credincios! ripostă Anthony, încrucişându-şi braţele.

Julia zâmbi.

— Ce-am mai făcut?

— Nimic, nimic, răspunse Julia.

— Ah, te rog!

— Ai tu, totuşi, ceva de şcoală veche, o chestie pe care n-o ştiam.

— Te rog să nu mă jigneşti! replică Anthony, ridicându-se. Hai, vino, te duc la masă, e ora trei şi, de azi-dimineaţă, n-ai mâncat nimic.

*

Mergând spre birou, Adam intră într-un magazin de băuturi. Vânzătorul îi propuse un vin californian cu un tanin excelent, robă frumoasă şi poate puţin mai alcoolizat. Ideea îl încântă pe Adam, dar el căuta ceva mai rafinat, după chipul şi asemănarea persoanei căreia îi era destinată sticla. Înţelegând ce dorea clientul lui, comerciantul se duse în spatele prăvăliei şi se întoarse cu un bordeaux de calitate. Un produs atât de rar, de bună seamă că nu se încadra în aceeaşi gamă de preţuri, dar, oare, excelenţa avea preţ? Nu-i spusese Julia că prietenul ei cel mai bun nu era în stare să-i reziste unui vin de soi, şi că, atunci când acesta era excepţional, Stanley nu-şi mai cunoştea limitele? Două sticle probabil că erau de ajuns ca să-l îmbete şi să-l facă să mărturisească vrând-nevrând unde era Julia.

*

— S-o luăm din nou de la început, spuse Anthony, instalat pe terasa unui bufet care vindea sandviciuri. Tu eşti convinsă că lucrează tot ca ziarist; fie, să avem încredere în instinctul tău, chiar dacă totul ne arată că realitatea e alta. Ne-am întors acolo unde locuia; casa a fost demolată. Asta, în cel mai bun caz, se cheamă a face tabula rasa în privinţa trecutului. Chiar mă şi

întreb dacă toate astea nu au fost voite.

— Am recepţionat mesajul. Dar, mai exact, unde vrei să ajungi? Tomas a tăiat toate punţile care-l legau de epoca în care eram împreună, prin urmare ce facem noi aici? Să ne întoarcem, dacă asta gândeşti cu adevărat! se înfurie Julia, refuzând ceaşca de cappuccino pe care i-o servea chelnerul.

Anthony îi făcu semn băiatului s-o lase pe masă.

— Ştiu, nu apreciezi cafeaua, însă, preparată în felul ăsta, e delicioasă.

— Şi cu ce te deranjează faptul că prefer ceaiul?

— Cu nimic, doar că mi-ar plăcea să faci un efort, nu-ţi cer mare lucru!

Julia bău o înghiţitură, strâmbându-se de mama focului.

— Nu-i nevoie să faci pe îngreţoşata, am înţeles, dar, ţi-am mai spus, într-o zi ai să treci peste senzaţia de amăreală care te împiedică să apreciezi savoarea lucrurilor. Şi, pe urmă, dacă-ţi închipui că prietenul tău a căutat să rupă toate punţile care-l legau de povestea voastră, îţi acorzi o importanţă prea mare. Poate că el a rupt-o pur şi simplu cu trecutul lui, nu cu al vostru. Nu cred că ai înţeles toate greutăţile pe care trebuie să le fi întâmpinat Tomas în lupta de a se adapta unei lumi unde uzanţele erau absolut pe dos faţă de ceea ce cunoscuse el. Un sistem unde fiecare libertate era dobândită cu preţul unei negări a valorilor din copilăria lui.

— Acum, tu eşti ăla care îi iei apărarea?

— Doar imbecilii nu-şi schimbă niciodată părerile. Aeroportul e la treizeci de minute de aici. Avem timp sa ajungem la hotel, să ne luăm lucrurile şi să prindem ultimul avion. În noaptea asta, ai să dormi în încântătorul tău apartament din New York. Cu riscul de a mă repeta, doar imbecilii nu-şi schimbă niciodată părerile. Ai face bine să te gândeşti la asta, înainte de-a fi prea târziu! Vrei să te întorci, sau preferi să continui ancheta?

Julia se ridică; îşi bău ceaşca de cappuccino dintr-o înghiţitură, fără să clipească, se şterse la gură cu dosul mâinii şi trânti cu zgomot ceaşca pe masă.

— Ei, Sherlock, ai de propus vreo nouă pistă?

Anthony lăsă câteva monede pe tăviţă, apoi se ridică şi el.

— Nu mi-ai povestit într-una din zile despre un amic foarte apropiat al lui Tomas, care-şi petrecea tot timpul cu voi?

— Knapp? Era prietenul lui cel mai bun, dar nu-mi amintesc

să-ţi fi pomenit vreodată de el.

— Atunci, să zicem că memoria mea e mai bună decât a ta. Şi ce spuneai că face Knapp ăla? Nu era ziarist?

— Ba da, sigur!

— Şi n-ai găsit cu cale să-i menţionezi numele atunci când am avut acces, azi-dimineaţă, la lista ziariştilor profesionişti?

— Nu m-am gândit nici măcar o secundă…

— Vezi? Exact cum ţi-am spus: eşti pe cale să devii o proastă! Hai!

— Ne întoarcem la sindicat?

— Absolut proastă! spuse Anthony, dându-şi ochii peste cap. Nu prea cred că am fi bine primiţi acolo.

— Atunci, unde?

— Oare e nevoie să vină un om de vârsta mea ca să-i destăinuiască, unei tinere lipite cât e ziua de lungă de ecranul calculatorului, care sunt minunile internetului? Ce jalnic! Hai să căutăm un cybercafe pe aici, prin jur, şi te rog, prinde-ţi părul ăla, că nici nu-ţi mai văd faţa, din cauza vântului!

*

Marina ţinuse morţiş să-i facă cinste lui Tomas. La urma urmei, se aflau pe teritoriul ei şi, când venea să-l viziteze la Berlin, el era ăla care plătea întotdeauna. Tomas îi făcuse pe voie, acceptând un café glacé.

— Mai ai de lucru astăzi? o întrebă.

— N-ai văzut cât e ceasul? După-amiaza e pe trecute şi, apoi, obiectul muncii mele eşti tu. Nici o poză, nici un articol!

— Atunci, ce vrei să facem?

— Până diseară, aş vrea să mă plimb. S-a mai răcorit, în sfârşit; să profităm de ocazie că suntem în oraşul vechi.

— Trebuie să-l sun pe Knapp, până nu pleacă de la redacţie.

Marina îşi trecu degetele peste obrazul lui Tomas.

— Ştiu că eşti gata să faci orice ca să mă părăseşti cât mai iute cu putinţă, dar, fii pe pace, ai să pleci în Somalia. Knapp are nevoie de tine acolo, mi-ai explicat de o sută de ori. Ştiu schiţa pe dinafară. El are în vedere postul de director, tu eşti reporterul lui cel mai bun, iar munca ta e vitală pentru promovarea lui. Lasă-i răgazul să-ţi pregătească terenul cum trebuie.

— De trei săptămâni îmi tot pregăteşte terenul, fir-ar să fie!

— E mai precaut, pentru că este vorba de tine! Ce-i? Doar n-o să-i reproşezi că îţi este şi prieten! Hai, du-mă la plimbare prin oraşul meu.

— Nu cumva inversezi rolurile?

— Ba da, dar, cu tine, ador să fac asta!

— Mă iei cumva la mişto?

— Absolut! replică Marina, pufnind în râs.

Şi îl trase spre scările din Piazza di Spagna, arătând cu degetul spre cele două cupole ale bisericii Trinita dei Monti.

— Există oare vreun loc mai frumos ca ăsta? întrebă Marina.

— Berlinul! răspunse Tomas, fără nici o ezitare.

— Nemaipomenit! Dacă încetezi să mai debitezi tâmpenii, o să te duc imediat la *Café Creco,* să bei un cappuccino şi, după aia, să-mi spui dacă şi la Berlin eşti servit cu ceva aşa de bun!

*

Cu ochii ţintă la calculator, Anthony încerca să decripteze indicaţiile care apăreau pe ecran.

— Parcă vorbeai nemţeşte curent! zise Julia.

— De vorbit, da; dar, de scris şi de citit, nu-i chiar acelaşi lucru. Şi, pe urmă, problema nu e limba, ci faptul că nu înţeleg nimic din maşinăriile astea.

— Dă-te! ordonă Julia, preluând comanda tastaturii.

Degetele începură să-i alerge ca fulgerul. Pe ecran, se afişă motorul de căutare. Ea bătu Knapp în căsuţa desemnată, dar, deodată, se întrerupse.

— Cee?

— Nu-mi mai amintesc numele lui. Nici măcar nu ştiu dacă Knapp e numele sau prenumele. Noi îi spuneam întotdeauna aşa.

— Dă-te! spuse, la rândul lui, Anthony şi, alături de Knapp, bătu *„Ziarist”.*

Imediat, pe ecran apărură unsprezece nume. Şapte bărbaţi şi patru femei purtau numele Knapp şi toţi exercitau aceeaşi profesie.

— El e! exclamă Anthony, arătând rândul al treilea.

Jürgen Knapp.

— De ce e musai el?

— Pentru că vorba *Chefredakteur* vrea să spună, de bună seamă, redactor şef.

— Ei taci!

— Dacă-mi amintesc bine felul în care îmi vorbeai despre acest tânăr, îmi închipui că, la patruzeci de ani, va fi fost suficient de inteligent pentru a face carieră, altfel şi-ar fi schimbat meseria, ca Tomas al tău. În loc să scoţi flăcări pe nări, mai bine m-ai felicita pentru perspicacitatea mea.

— Nu văd când ţi-am vorbit eu despre Knapp şi cu atât mai puţin despre vreun amănunt care să te ajute să-i stabileşti profilul psihologic, răspunse Julia, uluită.

— Tu chiar vrei să vorbim despre acuitatea amintirilor tale? Vrei să-mi amintesc în ce capăt al străzii se afla cafeneaua unde ai trăit atâtea momente minunate? Knapp al tău lucrează la redacţia lui *Tagesspiel,* serviciul ştiri internaţionale. Mergem să-i facem o vizită ori preferi să stăm aici şi să trăncănim?

*

La ora aia, când birourile începeau să-şi încheie activitatea, le-a luat mult până au traversat Berlinul plin de ambuteiaje. Taxiul îi lăsă în faţa Porţii Brandenburg. După ce înfruntaseră traficul, acum trebuiau să-şi croiască drum prin mulţimea densă a locuitorilor care se întorceau de la muncă şi a roiurilor de turişti veniţi să viziteze aceste locuri celebre. Acolo îl chemase preşedintele american, într-o zi, peste zid, pe omologul lui sovietic, pentru a apăra pacea lumii, pentru a dărâma acea barieră de beton care se ridica odinioară în spatele coloanelor marii arcade şi, măcar o dată, cei doi şefi de stat se ascultaseră şi se înţeleseseră să reunească Estul şi Vestul.

Julia îşi grăbi paşii; Anthony se căznea s-o urmeze.

De câteva ori, o strigă, sigur că o pierduse, dar, până la urmă, îi descoperea întotdeauna silueta înaltă, în mijlocul gloatei ce invadase Pariserplaz.

Ea îl aştepta la intrarea în clădire. Se prezentară împreună la recepţie. Anthony ceru să-l vadă pe Jürgen Knapp. Funcţionara vorbea la telefon. Îşi întrerupse convorbirea şi îi întrebă dacă erau aşteptaţi.

— Nu, dar sunt sigur că va fi încântat să ne primească, afirmă Anthony.

— Pe cine anunţ? întrebă recepţionera, admirând eşarfa cu

care îşi prinsese părul femeia care stătea cu coatele pe pupitrul ei.

— Julia Walsh, răspunse aceasta.

Aşezat la biroul său de la etajul al doilea, Jürgen Knapp îi ceru funcţionarei să repete numele pe care îl rostise. O rugă să rămână la telefon, acoperi cu mâna receptorul şi se duse până la peretele de sticlă, de unde putea vedea parterul.

De aici, beneficia de priveliştea holului şi mai ales de a recepţiei. Femeia care îşi scotea eşarfa şi îşi trecea mâna prin părul care era mai scurt decât îşi amintea el, femeia asta cu o eleganţă naturală şi care se plimba acum de colo-colo pe sub geamurile lui era fără îndoială, cea pe care o cunoscuse în urmă cu optsprezece ani.

Vorbi din nou în receptor.

— Spune-i că nu sunt aici, că săptămâna asta sunt plecat într-o călătorie, spune-i chiar că nu mă întorc înainte de sfârşitul lunii. Şi, te rog, fii credibilă!

— Foarte bine, răspunse recepţionera, având grijă să nu pronunţe numele interlocutorului său. Am un apel pe cealaltă linie, pentru dumneavoastră; să vă fac legătura?

— Cine e?

— N-am avut timp să întreb.

— Fă-mi legătura.

Funcţionara se execută şi îşi jucă rolul la perfecţie.

*

— Jürgen?

— Cine e la telefon?

— Tomas! Nu-mi mai recunoşti vocea?

— Ba da, bineînţeles, eram distrat.

— Aştept de cel puţin cinci minute şi sun din străinătate! Vorbeai cu un ministru, de m-ai lăsat să aştept atâta?

— Nu, nu, îmi are nespus de rău, nu era nimic important. Am o veste bună pentru tine, intenţionam să ţi-o spun diseară: am primit undă verde, pleci în Somalia.

— Formidabil, exclamă Tomas, o să dau o fugă la Berlin şi, după aia, mă năpustesc într-acolo:,

— N-o să fie nevoie. Rămâi la Roma. Îţi rezerv un bilet şi ţi-l trimit cu toate documentele necesare prin curierul expres. O să

primeşti totul în cursul dimineţii.

— Eşti sigur că n-ar fi mai bine să vin la redacţie?

— Nu, crede-mă, am aşteptat destul după autorizaţiile astea. Nu mai avem nici o zi de pierdut. Zborul tău pentru Africa pleacă de la Fiumicino, la sfârşitul după-amiezii; te sun mâine dimineaţă să-ţi spun toate amănuntele.

— Tu eşti bine? întrebă Tomas. Ai o voce cam ciudată…

— Sunt cât se poate de bine. Tu mă cunoşti, aş fi vrut doar să fiu cu tine, ca să sărbătorim plecarea asta.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, Jürgen. O să vin de acolo cu un premiu Pulitzer pentru mine şi cu o promovare în postul de director al redacţiei de ştiri din străinătate pentru tine!

Tomas închise. Knapp se uită după Julia şi după bărbatul care o însoţea. Traversau holul şi părăseau clădirea ziarului.

Se întoarse la biroul său şi puse receptorul în furcă.

17

Tomas se duse la Marina, care îl aştepta şezând în capul scărilor din Piazza di Spagna.

— Ei, ai vorbit cu el? întrebă Marina.

— Vino, e prea multă lume aici, ne sufocăm. Hai să ne uităm puţin la vitrine şi, dacă mai găsim magazinul unde ai văzut eşarfa aia multicoloră, ţi-o cumpăr.

Marina îşi lăsă ochelarii de soare pe vârful nasului şi se ridică fără să scoată o vorbă.

— Asta nu e deloc direcţia prăvăliei, strigă Tomas după prietena lui, care cobora zorită spre fântână.

— Nu, e chiar direcţia opusă, şi, oricum, nu vreau eşarfa ta!

Tomas alergă după ea şi o ajunse în josul scărilor.

— Ieri, gândul îţi stătea numai la ea!

— Tu ai spus: ieri. Astăzi, nu o mai vreau! Aşa sunt femeile, ele îşi schimbă părerea, iar voi, bărbaţii, sunteţi nişte imbecili.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tomas.

— S-a întâmplat că, dacă voiai cu adevărat să-mi faci un cadou, trebuia să-l alegi tu, să pui vânzătoarea să ţi-l împacheteze frumos şi să-l ascunzi ca pe o surpriză, pentru că ar fi fost o surpriză. Asta înseamnă să fii delicat, Tomas, e un lucru rar, pe care femeile îl apreciază mult. Şi pot să te asigur că,

pentru asta, n-o să te silească nimeni să-ţi pui verigheta pe deget.

— Îmi pare tare rău, credeam că îţi fac o plăcere.

— Ei bine, dimpotrivă. Nu vreau un cadou oferit în chip de scuză.

— Dar n-am de ce să-mi cer scuze!

— Ah, nu? Ţi s-a lungit nasul ca lui Pinocchio! Vino! În loc să ne certăm, mai bine să-ţi sărbătorim plecarea. Fiindcă asta te-a anunţat Knapp la telefon, nu? Ai tot interesul să găseşti un restaurant bun, unde să mă duci diseară, ca să iau cina.

Şi Marina o porni din nou la drum, fără să-l mai aştepte pe Tomas.

*

Julia deschise portiera taxiului; Anthony se duse spre uşa turnantă a hotelului.

— Cu siguranţă că o să găsim noi o soluţie. Tomas al tău nu se putea volatiliza. Există pe undeva, iar noi îl vom regăsi. E doar o chestie de răbdare.

— În douăzeci şi patru de ore? Nu ne mai rămâne decât ziua de mâine, sâmbătă luăm avionul. Doar n-ai uitat!

— Timpul contează doar pentru mine, Julia. Tu ai toată viaţa înainte. Dacă vrei să mergi până la capătul acestei aventuri, te vei întoarce aici singură, dar te vei întoarce. Cel puţin, călătoria asta ne-a oferit ocazia de a ne împăca amândoi cu Berlinul. Şi nu e puţin lucru.

— De-aia m-ai târât până aici? Ca să-ţi linişteşti conştiinţa?

— Dacă vrei să vezi lucrurile aşa, eşti liberă s-o faci. Nu te pot sili să mă ierţi pentru ceea ce poate că aş face din nou, în aceleaşi împrejurări. Dar, hai să nu ne certăm! Să ne dăm amândoi osteneala măcar o dată. În cursul unei zile, se mai pot întâmpla multe! Crede-mă!

Julia îşi întoarse privirea. Mâna ei aproape că atingea mâna lui Anthony. El şovăi o clipă, apoi renunţă, traversă holul şi se opri în faţa lifturilor.

— Mi-e teamă că n-am să-ţi pot ţine companie în seara asta îi declară fiicei sale. Nu te supăra pe mine, sunt obosit. Ar fi mai înţelept să-mi cruţ bateriile pentru mâine; nu mi-aş fi imaginat niciodată că fraza asta poate fi spusă la propriu.

— Du-te şi odihneşte-te. Şi eu sunt epuizata, o să cer să mi se aducă ceva de mâncare în cameră. Ne vedem mâine, la micul dejun; o să vin la tine să-l luăm împreuna, dacă vrei.

— E bine, spuse Anthony, zâmbind.

Julia coborî prima din liftul care-i ducea la etajele lor. În timp ce uşile cabinei se închideau, ea îi făcu tatălui său un mic semn cu mâna, în chip de salut, şi rămase pe palier, urmărind cifrele roşii care defilau pe cadranul de deasupra uşii ascensorului.

Cum ajunse în camera el, Julia îşi pregăti o baie fierbinte, turnă în apă cele două flacoane de uleiuri esenţiale puse pe marginea căzii şi se întoarse să-şi comande la room-service un bol de cereale şi o farfurie cu fructe. În drum, deschise televizorul cu plasmă, agăţat de perete, chiar în faţa patului, îşi lăsă hainele şi intră în baie.

*

Knapp se examină îndelung în oglindă. Îşi aranjă nodul cravatei şi îşi aruncă o ultimă privire, înainte de a ieşi de la toaletă. Exact la orele douăzeci, expoziţia al cărei iniţiator fusese chiar el urma să fie inaugurată, la Palatul Fotografiei, de către ministrul culturii. Volumul de muncă impus de acest proiect fusese extraordinar, dar miza era capitală pentru cariera lui. Dacă evenimentul din acea seară avea să fie o reuşită, iar confraţii lui din presa scrisă aveau să laude în ediţiile de a doua zi fructul eforturilor sale, el avea să se instaleze fără întârziere în marele birou de sticlă de la intrarea în redacţie. Knapp se uită la pendula din holul clădirii; avea o rezervă de timp de un sfert de oră, destul ca să traverseze Pariserplatz pe jos şi să se aşeze lângă prima treaptă a scării, în faţa covorului roşu, pentru a-i întâmpina pe ministru şi pe reporterii de la televiziune.

*

Adam ghemotoci celofanul care îi învelise sandviciul şi ochi coşul de gunoi agăţat de un felinar din parc. Greşi tirul şi se ridică să adune folia unsuroasă. Cum se apropie de peluză, o veveriţă îşi înălţă capul şi se aşeză pe labele din spate.

— Îmi pare tare rău, moşule, îi spuse Adam, n-am alune în buzunar, iar Julia nu e în oraş. Am luat amândoi plasă.

Micul animal îl privea, clătinând din cap la fiecare vorbă rostită de el.

— Cred că veveriţelor nu le plac mezelurile, spuse Adam, aruncându-i o bucăţică de jambon ce depăşea marginea feliilor de pâine.

Rozătoarea refuză oferta şi plecă să se zbenguie şi să se caţere pe un trunchi de copac. O fată care făcea jogging se opri lângă Adam.

— Vorbiţi cu veveriţa? Şi eu le ador, când vin fuguţa şi îşi întorc mutriţele în toate părţile.

— Ştiu, femeile le consideră irezistibile. Totuşi, sunt verişoare primare cu şobolanii, bodogăni Adam.

Îşi aruncă sandviciul în coş şi se îndepărtă cu mâinile în buzunare.

*

Cineva bătu la uşă. Julia înhăţă mănuşa de toaletă şi îşi şterse la iuţeală masca de pe faţă. Ieşi din baie şi îşi luă halatul agăţat în cuier. Traversă încăperea, îi deschise chelnerului şi îi spuse să lase tava pe pat. Scoase o bancnotă din geantă, o strecură în nota pe care o semnă şi i-o dădu băiatului. După ce acesta plecă, se băgă în pat şi se apucă să ciugulească din bolul de cereale. Luă telecomanda şi începu să schimbe canalele, căutând un program care să nu fie vorbit în nemţeşte.

După două canale spaniole, unul elveţian şi două franţuzeşti, renunţă să se mai uite la imaginile de război difuzate pe CNN — erau prea violente — la cele de pe Bloomberg, despre cotele la bursă — n-o interesau, era nulă la matematică — la jocul prezentat pe RAI — animatoarea era prea vulgară pentru gustul ei — şi o luă de la început.

*

Cortegiul sosi precedat de doi poliţişti pe motociclete. Knapp se înălţă pe vârful picioarelor. Vecinul încercă să i se aşeze în faţă; el dădu din coate ca să-şi recapete locul: colegul său n-avea decât să fi venit mai din vreme. Berlina neagră se oprise

deja înaintea lui. Un bodyguard deschise portiera şi ministrul coborî, primit de un roi de operatori înarmaţi cu camere. Însoţit de directorul expoziţiei, Knapp făcu un pas înainte şi se înclină pentru a-l saluta pe înaltul funcţionar, apoi îl escortă de-a lungul covorului roşu.

*

Julia examina, gânditoare, meniul. Din bolul de cereale nu mai rămăsese decât o stafidă, iar în cupa de fructe se mai aflau doar doi sâmburi. Fiindu-i cu neputinţă să facă o alegere, ezita între o cremă fondantă de ciocolată, un ştrudel, nişte clătite şi un *club sandwich.* Îşi cercetă cu atenţie burta şi şoldurile, apoi aruncă meniul în celălalt capăt al camerei. Tocmai se termina telejurnalul, care prezenta imagini teribil de glamouroase de la un vernisaj monden. Bărbaţi *şi* femei, notabilităţi în haine de seară păşeau pe covorul roşu, sub pârâiturile flashurilor. O rochie lungă şi elegantă, purtată probabil de o actriţă sau o cântăreaţă berlineză, îi atrase atenţia. Nici un chip din acest areopag de personalităţi nu-i era cunoscut. Cu excepţia unuia! Se ridică dintr-o săritură, răsturnându-şi platoul, şi se duse aproape de ecranul televizorului. Era sigură că îl recunoscuse pe cel ce intra chiar atunci în clădire, zâmbind în obiectivul care se fixa asupra lui. Apoi, camera îşi mări cadrul, cuprinzând coloanele Porţii Brandenburg.

— Japiţa naibii! exclamă Julia, năpustindu-se în baie.

*

Recepţionerul şef o asigură că serata în chestiune nu putea avea loc decât la Stiftung Brandenburger. Palatul era una dintre noutăţile arhitecturale ale Berlinului; de altfel, de pe trepte ţi se oferea o imagine perfectă a coloanelor. Vernisajul despre care vorbea Julia era, fără nici o îndoială, cel organizat de *Tagesspiel.* Domnişoara Walsh n-avea de ce să fie atât de grăbită, marea expoziţie ce prezenta fotografii de presă era deschisă până la data când se aniversa căderea zidului, adică încă cinci luni. Dacă domnişoara Walsh dorea, cu siguranţă că îi va putea obţine două invitaţii chiar mâine, până-n prânz. Dar ceea ce-şi dorea Julia era să facă rost de o rochie de seară chiar atunci, pe loc.

— Dar nu mai sunt decât câteva minute până la orele douăzeci şi unu, domnişoară Walsh!

Julia îşi deschise geanta, îi răsturnă conţinutul pe pupitrul recepţiei, trie tot ce se găsea acolo, dolari, euro, mărunţiş — ba găsi până şi o veche deutsche mark de care nu se despărţise niciodată — îşi scoase ceasul şi împinse totul cu ambele mâini, aidoma unui jucător aflat În faţa covorului verde ce-i făgăduia norocul.

— Poate fi roşie, mov, galbenă, nu contează, dar vă implor să-mi scoateţi de unde ştiţi o rochie de seară!

Recepţionerul o privi consternat. Îşi înălţă sprânceana stângă. Conştiinţa profesională obligă, nu putea s-o lase pe fiica domnului Walsh în încurcătură. Avea să găsească el o soluţie.

— Puneţi-vă talmeş-balmeşul ăsta înapoi în geantă şi veniţi cu mine, spuse el, trăgând-o pe Julia spre spălătorie.

Chiar şi în semiobscuritatea acelui loc, rochia pe care i-o înfăţişă părea să fie de toată frumuseţea. Îi aparţinea unei cliente care ocupa apartamentul 1206. Casa de modă o livrase la o oră când doamna contesă nu mai putea fi deranjată, îi explică recepţionerul. Se înţelegea de la sine că nu era îngăduită nici o pată şi că, asemenea Cenuşăresei, Julia trebuia s-o restituie înaintea ultimei bătăi de orologiu ce anunţa miezul nopţii.

El o lăsă singură în spălătorie şi o invită să-şi aşeze lucrurile pe un umeraş.

Julia se dezbrăcă de haine şi îşi puse, cu nenumărate precauţii, rochia haute couture. N-avea nici o oglindă în care să se vadă; încercă să se privească în metalul unui stâlp, dar cilindrul îi trimitea o imagine deformată. Îşi desfăcu părul, se fardă pe dibuite, îşi lăsă acolo geanta, pantalonii şi puloverul şi o luă înapoi, pe coridorul întunecos ce ducea în hol.

Recepţionerul îi făcu semn să se apropie. Julia se supuse fără să crâcnească. În spatele lui, tot peretele era acoperit cu oglinzi, dar, de îndată ce Julia voi să-şi verifice înfăţişarea, el i se postă în faţă, ca s-o împiedice.

— Nu, nu, nu! spuse recepţionerul, în timp ce Julia făcea o nouă tentativă. Dacă domnişoara îmi permite…

Şi, scoţând dintr-un sertar o batistă de hârtie, îi şterse o urmă de ruj care depăşea conturul gurii.

— Acum, vă puteţi admira! Declară el, dându-se deoparte.

Julia nu văzuse în viaţa ei ceva atât de minunat ca această

rochie. Mult mai frumoasă decât toate cele la care visase în faţa vitrinelor unde îşi expuneau creaţiile cei mai mari creatori de modă.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc! murmură ea, uluită.

— Îl onoraţi pe creatorul ei, sunt sigur că vă vine de sute de ori mai bine decât contesei, şopti el. V-am comandat o maşină; o să vă aştepte şi o să vă aducă înapoi la hotel.

— Aş fi putut lua un taxi.

— Îmbrăcată într-o asemenea rochie? glumiţi! Consideraţi că e caleaşca dumneavoastră şi asigurarea mea. Cenuşăreasa, vă amintiţi? Vă doresc o seară plăcută, domnişoară Walsh, spuse recepţionerul, conducând-o până la limuzină.

Afară, Julia se înălţă pe vârful picioarelor şi îl sărută.

— Domnişoară Walsh, o ultimă favoare…

— Tot ce doriţi!

— Avem şansa ca rochia să fie lungă, chiar foarte lungă. Aşa că, fie-vă milă, nu o mai ridicaţi în felul ăsta. Espadrilele nu se asortează deloc cu ţinuta dumneavoastră!

*

Chelnerul puse pe masă o tavă cu antipasti. Tomas o servi pe Marina cu nişte legume fripte la grătar.

— Pot să ştiu şi eu de ce porţi ochelari de soare într-un restaurant în care lumina e atât de scăzută încât n-am putut citi nici măcar meniul?

— De-aia! răspunse Marina.

— E o explicaţie care are meritul de a fi clară, îi replică Tomas, luând-o în râs.

— Pentru că nu vreau să vezi privirea.

— Ce privire?

— ACEA privire.

— Ah! Scuză-mă, dar nu pricep o vorbă din ce spui tu.

— Îţi vorbesc despre acea privire pe care voi, bărbaţii, o vedeţi în ochii noştri, atunci când ne simţim bine cu voi.

— Nu ştiam că există o privire anume pentru aşa ceva.

— Ba da, eşti ca toţi bărbaţii, ştii foarte bine s-o recunoşti, ce mai!

— De acord, dacă spui tu! Şi de ce n-ar trebui să văd acea privire care ar trăda faptul că te simţi şi tu o dată bine cu mine?

— Pentru că, dacă ai vedea-o, ai începe imediat să te gândeşti la cel mai bun mod de a mă părăsi.

— Da' ce tot spui?

— Tomas, majoritatea bărbaţilor care îţi umplu singurătatea întreţinând o complicitate fără nici o implicaţie, cu vorbe drăgăstoase, dar fără vreo vorbă de dragoste, toţi acei bărbaţi se tem să vadă apărând, într-o bună zi, în ochii femeii, de care s-au apropiat, ACEA privire!

— Dar, la urma urmei, ce privire?

— Cea care vă face să credeţi că suntem îndrăgostite la nebunie de voi! Că am vrea mai mult. Chestii stupide cum ar fi proiectele de vacanţă sau proiectele şi gata! Şi, dacă ne paşte păcatul să mai şi zâmbim de faţă cu voi când vedem un cărucior de copil pe stradă, atunci s-a zis!

— Şi, în spatele acestor ochelari de soare, ar putea fi acea privire?

— Înfumuratule! Mă dor ochii, asta-i tot, ce-ţi închipuiai?

— De ce îmi spui toate astea, Marina?

— Când ai să te hotărăşti să mă anunţi că pleci în Somalia? Înainte sau după tiramisu?

— Cine zice că o să iau un tiramisu?

— De doi ani, de când te cunosc şi lucrez cu tine, am văzut cum trăieşti.

Marina îşi împinse ochelarii spre vârful nasului şi îi lăsă să cadă în farfurie.

— De acord, plec mâine! Dar abia am aflat.

— Mâine te întorci deja la Berlin?

— Knapp preferă să iau avionul de Mogadiscio chiar de aici.

— Sunt trei luni de când pândeşti plecarea asta! Trei luni de când tot aştepţi să-ţi vorbească despre ea! Iar amicul tău pocneşte din degete şi tu te supui!

— E vorba doar să câştigăm o zi; am pierdut, şi aşa, destul timp.

— El e ăla care te-a făcut să-ţi pierzi timpul, iar tu eşti ăla care îi faci un serviciu. El are nevoie de tine ca să fie promovat, pe când tu n-ai nevoie de el ca să obţii un premiu. Cu talentul tău, l-ai putea obţine chiar dacă ai fotografia un câine care face pipi pe un felinar!

— Unde vrei să ajungi cu vorbele astea?

— Afirmă-te, Tomas, nu-ţi mai risipi viaţa fugind de oamenii pe

care îi iubeşti, în loc să-i înfrunţi. Pe mine în primul rând. De exemplu, spune-mi că te calc pe nervi cu trăncăneala mea, că nu suntem decât amanţi şi că n-am căderea să-ţi fac morală; şi spune-i lui Knapp că nu pleci în Somalia fără să treci mai întâi pe acasă, ca să-ţi pregăteşti bagajele şi să-ţi îmbrăţişezi prietenii! Mai ales că nici nu ştii când te întorci.

— Poate că ai dreptate.

Tomas îşi luă telefonul mobil.

— Ce faci?

— Ei bine, precum vezi, îi trimit un mesaj lui Knapp, prin care îi spun să-mi rezerve biletul pentru sâmbătă, cu plecarea din Berlin.

— Am să te cred când ai să apeşi pe tasta de trimitere.

— Şi atunci o să am parte de ACEA privire?

— Poate…

*

Limuzina se opri în faţa covorului roşu. Julia trebui să se contorsioneze pentru a putea coborî fără să-şi arate încălţările. Urcă treptele. În capul scării, o luă în primire o rafala de flash-uri.

— Eu nu sunt o personalitate! îi spuse unui cameraman care nu înţelegea engleza. La uşă, portarul admiră incredibila rochie a Juliei. Orbit de lumina vie a camerei care o filma la intrare, consideră că era inutil să-i mai ceară invitaţia.

Sala era imensă. Privirea Juliei parcurse mulţimea. Cu paharul în mână, invitaţii umblau de colo-colo, admirând fotografiile gigantice. Julia răspunse cu un zâmbet silit la saluturile unor oameni pe care nu-i cunoştea, atitudine proprie comportamentului modern. Ceva mai departe, pe o estradă, o harpistă cânta Mozart. Străbătând mulţimea ce părea să evolueze într-un balet ridicol, Julia îşi urmărea prada.

O fotografie de aproape trei metri înălţime îi atrase privirea. Fusese făcută în munţii din Kandahar sau din Tadjikistan. Ori, poate, la frontiera Pakistanului? Uniforma soldatului ce zăcea în şanţ nu-ţi permite a să afli cu precizie, iar copilul desculţ de lângă el, care părea că vrea să-l ajute, semăna cu toţii copiii din lume.

O mână i se aşeză pe umăr şi o făcu să tresară.

— Nu te-ai schimbat deloc. Ce faci aici? Nu te-am văzut pe

lista invitaţilor. Ce surpriză plăcută! Eşti în trecere prin oraşul nostru? o întrebă Knapp.

— Dar tu ce faci aici? Parcă erai într-o călătorie până la sfârşitul lunii! Cel puţin asta mi s-a spus când am venit la redacţia ta, în după-amiaza asta. Nu ţi s-a transmis mesajul?

— M-am întors mai devreme decât fusese prevăzut. Am venit direct de la aeroport.

— Trebuie să te mai antrenezi Knapp, nu te pricepi să minţi. Ştiu eu ce spun. În ultimele zile, am dobândit ceva experienţă în materie.

— Bine, de acord. Dar cum voiai să-mi închipui vreo clipă că tu ai întrebat de mine? De douăzeci de ani, nu mai ştiam nimic de tine.

— Optsprezece! mai cunoşti şi alte Julii Walsh?

— Îţi uitasem numele de familie, Julia; prenumele nu, bineînţeles, dar n-am făcut legătura. Acum, am responsabilităţi şi sunt atâtea persoane care vor sa-mi vândă poveştile lor lipsite de interes, încât sunt obligat să filtrez mesajele.

— Mulţumesc pentru compliment!

— Ce faci la Berlin, Julia?

Ea ridică ochii spre fotografia de pe perete. Era semnată de un oarecare T. Ullmann.

— Poza asta ar fi putut fi făcută de Tomas, îi seamănă, spuse Julia, cu glasul trist.

— Dar Tomas nu mai e ziarist de am de zile! Nici măcar nu mai trăieşte în Germania. A pus cruce peste tot ceea ce ţinea de trecut.

Julia încasă lovitura, silindu-se să nu arate nici o emoţie. Knapp continuă:

— Trăieşte în străinătate.

— Unde?

— În Italia, cu soţia lui. Nu mai vorbim chiar atât de des. O dată pe an, nu mai mult; şi nici măcar în fiecare an.

— Sunteţi supăraţi?

— Nu, nici vorbă. Viaţa, pur şi simplu. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să-şi realizeze visul, dar, când s-a întors din Afganistan, nu mai era acelaşi om. Ar trebui să ştii mai multe decât mine, nu? A ales alt drum.

— Nu, nu ştiu nimic! răspunse Julia, strângând din dinţi.

— După ultimele veşti, are un restaurant la Roma, împreună

cu soţia lui. Acum, te rog mult să mă scuzi, am nişte invitaţi de care trebuie să mă ocup. Am fost încântat să te revăd, îmi pare nespus de rău că momentul a fost atât de scurt. Pleci în curând?

— Chiar mâine dimineaţă! răspunse Julia.

— Dar tot nu mi-ai dezvăluit motivul vizitei tale la Berlin. E o călătorie în interes profesional?

— La revedere, Knapp.

Julia plecă fără să privească în urmă. Îşi grăbi paşii.

Cum trecu de uşile enorme de sticlă, o luă la fugă pe covorul roşu, îndreptându-se spre maşina care o aştepta.

*

Întoarsă la hotel, Julia traversă în goană holul şi intră pe uşa mascată care dădea pe culoarul dinspre spălătorie. Îşi scoase rochia, o puse frumos la loc, pe umeraşul ei, îşi îmbrăcă blugii şi puloverul. Auzi o tuse uşoară în spate.

— Puteţi fi văzută? întrebă recepţionerul, care îşi pusese o mână la ochi, iar cu cealaltă îi întindea o cutie de kleenex.

— Nu! hohoti Julia.

Recepţionerul trase o batistă de hârtie din cutie şi i-o dădu peste umăr.

— Mulţumesc, spuse Julia.

— Adineauri, când v-am văzut trecând, mi s-a părut că v-a curs niţel machiajul. Seara nu a fost la înălţimea speranţelor dumneavoastră?

— Ăsta e cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot spune, se smiorcăi Julia.

— Din păcate, se mai întâmplă… Neprevăzutul nu e niciodată lipsit de riscuri!

— Dar nimic din toate astea nu fusese prevăzut, fir-ar să fie! Nici călătoria, nici hotelul, nici oraşul, nici zarva asta inutilă. Îmi trăiam viaţa aşa cum voiam; atunci, de ce…

Recepţionerul făcu un pas spre ea, exact când era nevoie ca Julia să-şi lase capul pe umărul lui, şi o bătu uşor pe spate, încercând s-o consoleze cum putea mai bine.

— Nu ştiu ce v-a mâhnit aşa de rău, dar, dacă îmi daţi voie… ar trebui să vă împărtăşiţi suferinţa cu tatăl dumneavoastră. Cu siguranţă că v-ar fi de mare ajutor. Aveţi şansa să mai fie încă lângă dumneavoastră, şi păreţi să vă înţelegeţi atât de bine

amândoi. Sunt convins că e un om care ştie să asculte.

— Apăi, în privinţa asta, nici nu ştiţi cât vă înşelaţi! Pe toată linia! Tata şi cu mine să ne înţelegem? El să-i asculte pe ceilalţi? Pesemne că nu vorbim despre acelaşi om.

— Am avut plăcerea să-l servesc de mai multe ori pe domnul Walsh, domnişoară, şi pot să vă asigur că întotdeauna a fost un gentleman.

— Nu există altul mai individualist decât el!

— Într-adevăr, nu vorbim despre acelaşi om. Cel pe care îl cunosc eu a fost întotdeauna binevoitor. Despre dumneavoastră vorbeşte ca despre singura lui reuşită.

Julia rămase fără glas.

— Haideţi, duceţi-vă la tatăl dumneavoastră, sunt sigur că urechea lui va şti să vă asculte.

— Viaţa mea nu mai seamănă a nimic. Oricum, el doarme, era epuizat.

— Cred că şi-a recăpătat puterile, tocmai i-am dus un platou cu de-ale gurii.

— Tata a comandat de mâncare?

— Exact asta v-am spus, domnişoară.

Julia îşi încălţă espadrilele şi îi mulţumi recepţionerului, sărutându-l pe obraz.

— Se înţelege de la sine că discuţia asta nu a avut loc niciodată, mă pot bizui pe dumneavoastră? o întrebă recepţionerul.

— Nici măcar nu ne-am văzut! îi făgădui Julia.

— Şi putem pune rochia asta sub husa ei, fără teamă că ar avea vreo pată?

Julia ridică mâna dreaptă şi răspunse cu un zâmbet la zâmbetul recepţionerului, care-i sugera s-o şteargă de acolo.

Traversă din nou holul şi luă liftul. Cabina se opri la etajul şase. Julia şovăi şi apăsă pe butonul ultimului etaj.

Sonorul televizorului se auzea de pe culoar. Julia bătu în uşă; tatăl ei îi deschise imediat.

— Erai superbă în rochia aia, spuse el, lungindu-se la loc, în pat.

Julia urmări pe ecran ştirile serii, care difuzau din nou imagini de la vernisaj.

— Greu de ratat o asemenea apariţie. Nu te-am mai văzut niciodată aşa de elegantă, dar asta nu face decât să confirme

ceea ce credeam: ar fi timpul să laşi blugii ăştia găuriţi, care nu se mai potrivesc cu vârsta ta. Dacă aş fi fost la curent cu planurile tale, te-aş fi însoţit. Aş fi fost nespus de fericit să merg la braţul tău.

— N-aveam nici un plan. Mă uitam la acelaşi program pe care-l vezi tu. Knapp a apărut pe covorul roşu şi, atunci, m-am dus acolo.

— Interesant! spuse Anthony, ridicându-se în capul oaselor. Pentru cineva care pretindea că lipseşte până la sfârşitul lunii... Ori ne-a minţit, ori are darul ubicuităţii. Nu te întreb cum a decurs întâlnirea voastră! Arăţi cam ciudat.

— Eu am avut dreptate, Tomas e însurat. Şi tu ai avut dreptate, nu mai e ziarist..., explică Julia, lăsându-se într-un fotoliu. Se uită la tava cu mâncare pusă pe măsuţa joasă din faţa ei.

— Ţi-ai comandat cina?

— Pentru tine am comandat mâncarea.

— Ştiai că o să vin să-ţi bat la uşă?

— Ştiu mai multe decât crezi. Când te-am văzut la vernisajul ăsta, şi cunoscându-ţi „patima” pentru mondenităţi, am bănuit că se întâmpla ceva. Mi-am imaginat că a apărut Tomas, de te-ai făcut nevăzută aşa, în toiul nopţii. În fine, asta mi-am spus când m-a sunat recepţionerul ca să-mi ceară voie să-ţi comande o limuzină. Am cerut ceva dulce, în caz că seara ta nu s-ar fi desfăşurat conform aşteptărilor. Dă deoparte clopotul ăla, acolo ai doar nişte clătite. Asta nu înlocuieşte dragostea, dar, împreună cu siropul de arţar din borcănelul de alături, poţi să-i dai la cap unui mare of.

*

În apartamentul învecinat, o contesă se uita la aceeaşi ediţie de noapte a jurnalului televizat. Îşi rugă soţul să-i aducă aminte a doua zi să-l felicite pe amicul ei Karl. Avea totuşi datoria faţă de propria-i persoană să-l avertizeze că, atunci când desena o rochie anume pentru ea, era de preferat ca aceasta să fie într-adevăr un unicat, nu s-o vadă purtată de o altă tânără, care, pe deasupra, avea şi un corp mai fain. De bună seamă, Karl va înţelege de ce i-o trimite înapoi. Rochia, deşi somptuoasă, nu mai prezenta mare interes în ochii ei!

*

Julia îi povesti tatălui ei toate amănuntele din acea seară. Plecarea inopinată la balul ăla blestemat, conversaţia cu Knapp şi întoarcerea jalnică, fără să înţeleagă şi să-şi mărturisească motivul emoţiei care o cuprinsese. Asta nu era din pricină că aflase despre căsătoria lui Tomas, bănuise ea de la început şi, de altfel, cum ar fi putut face altfel? Cel mai penibil, şi n-ar fi putut spune de ce, fusese când a aflat că el renunţase la jurnalism. Anthony o ascultă fără s-o întrerupă, fără să facă cel mai mic comentariu. Înghiţind ultima bucăţică de clătită, îi mulţumi tatălui ei pentru această surpriză, care, deşi n-o ajutase să-şi ordoneze ideile, cu siguranţă că o făcuse să se îngraşe cu un kil. Nu mai avea nici un motiv să rămână acolo. Oricâte semne i-ar fi trimis viaţa, n-avea ce să mai caute, nu trebuia decât să-şi pună puţină ordine în existenţă. Avea să-şi facă bagajul înainte de culcare şi a doua zi, de dimineaţă, puteau lua amândoi avionul. De data asta, adăugă Julia înainte de a ieşi, ea avea impresia de déjà-vu, de prea mult déjà -vu, pentru a folosi cuvântul potrivit.

Pe culoar, Julia îşi scoase pantofii *şi* coborî în camera ei, luând-o pe scara de serviciu.

Cum ieşi ea, Anthony luă telefonul. La San Francisco era ora şaisprezece. Cel chemat ridică receptorul de la prima sonerie.

— Pilguez la aparat!

— Te deranjez? Sunt Anthony.

— Vechii prieteni nu se deranjează între ei. Cărui fapt îi datorez plăcerea de a te auzi după atâta vreme?

— Vreau să-ţi cer un serviciu, o mică anchetă, dacă te mai îndeletniceşti cu treaba asta!

— Dacă ai şti cât sunt de plictisit de când am ieşit la pensie! Chiar dacă m-ai suna ca să-mi spui că ţi-ai pierdut cheile, eu tot m-aş ocupa cu plăcere de problema ta!

— Ai păstrat legătura cu poliţia frontalieră, ai pe cineva la biroul de vize, care ar putea face o cercetare pentru noi?

— Braţul meu e încă destul de lung, ce crezi tu?

— Ei bine, am nevoie să ţi-l lungeşti la maximum. Uite cum stă treaba…

Conversaţia dintre vechii amici ţinu o jumătate de oră în cap. Inspectorul Pilguez îi promise lui Anthony că o să-i obţină cât mai

repede cu putinţă informaţiile de care avea nevoie.

*

La New York erau orele douăzeci. Un mic panou pus la uşa magazinului de antichităţi spunea că este închis până a doua zi. Înăuntru, Stanley aranja rafturile unei biblioteci de la sfârşitul secolului al XIX-lea, primită în acea după-amiază. Adam bătu în vitrină.

— Uf, ce lipitoare! oftă Stanley, ascunzându-se în spatele unui bufet.

— Stanley, sunt eu, Adam! Ştiu că eşti acolo!

Stanley se ghemui, ţinându-şi răsuflarea.

— Am două sticle de château-lafite!

Stanley ridică încet capul.

— 1989! strigă Adam din stradă.

Uşa magazinului se deschise.

— Îmi pare foarte rău, aranjam prin magazin şi nu te auzisem, spuse Stanley, lăsându-şi vizitatorul să intre. Ai, luat deja cina?

18

Tomas se întinse şi se strecură tiptil din pat, grijuliu să n-o trezească pe Marina, care dormea lângă el. Coborî scara în spirală şi traversă salonul de la etajul inferior al duplexului. Trecând în spatele barului, puse o ceaşcă sub cafetiera electrică, acoperi aparatul cu un şervet, ca să înăbuşe zgomotul, şi apăsă pe buton. Deschise uşa culisantă de sticlă şi ieşi pe terasă pentru a se bucura de primele raze de soare care mângâiau deja acoperişurile Romei. Se apropie de balustradă şi se uită jos, în stradă. Un furnizor descărca lădiţe cu legume în faţa băcăniei de lângă cafeneaua de la parterul imobilului în care locuia Marina.

Un puternic miros de pâine prăjită precedă o ploaie de înjurături în italieneşte. Marina apăru în halat, cu aerul posomorât.

— Două lucruri! spuse ea. Primul, eşti în fundul gol şi mă îndoiesc că vecinii din faţă apreciază acest spectacol la micul dejun.

— Şi al doilea? întrebă Tomas, fără să se întoarcă.

— Coborâm să ni-l luăm pe al nostru jos, fiindcă aici nu mai e nimic de mâncare.

— N-am cumpărat ciabatta aseară? întrebă Tomas în zeflemea.

— Îmbracă-te! răspunse Marina, întorcându-se în casă.

— Bună ziua, totuşi! mormăi Tomas.

O doamnă bătrână, care îşi uda plantele, îl salută cu gesturi largi, din balconul de peste drum. Tomas îi zâmbi şi plecă de pe terasă.

Nu era nici ora opt, şi aerul era deja cald. Patronul trattoriei îşi aranja vitrina; Tomas îl ajută să scoată umbrelele de soare pe trotuar. Marina se aşeză la o masă şi luă un corn din coşuleţul cu patiserii.

— Ai de gând să stai botoasă toată ziua? întrebă Tomas, servindu-se la rândul lui. Eşti furioasă fiindcă plec?

— Acum ştiu ce mă farmecă la tine, Tomas: darul de a spune exact ceea ce trebuie, în momentul care trebuie.

Patronul localului le puse dinainte două ceşti aburinde cu cappuccino. Bărbatul se uită la cer, rugându-l pe Cel de Sus să nu dea vreo furtună până nu se înserează, şi o complimentă pe Marina pentru frumuseţea ei matinală. Îi făcu, şmechereşte, cu ochiul lui Tomas şi intră din nou în local.

— Ce-ar fi dacă nu ne-am amărî în dimineaţa asta? întrebă Tomas.

— Păi sigur, minunată idee! De ce nu-ţi termini cornul, ca să ne ducem sus şi să mi-o pui? Pe urmă, un duş pe cinste în baia mea, în timp ce eu fac pe tâmpita de serviciu şi-ţi pregătesc bagajul! Un pupic în prag, după care te faci nevăzut pentru două-trei luni sau pentru totdeauna. Şi, ştii ceva, nu-mi răspunde nimic! Orice ai spune în clipa asta ar fi o tâmpenie.

— Vino cu mine!

— Eu sunt corespondentă, nu reporteriţă.

— Plecăm împreună, stăm o seară la Berlin şi mâine, când îmi iau zborul spre Mogadiscio, tu te înapoiezi la Roma.

Marina se întoarse şi-i făcu semne patronului să-i aducă altă cafea.

— Ai dreptate, despărţirile pe aeroport sunt mult mai faine, un pic de patos nu poate face rău nimănui, nu?

— Ceea ce nu ar face rău nimănui ar fi să vii şi să te arăţi la redacţia ziarului, adăugă Tomas.

— Bea-ţi cafeaua cât e caldă!

— Dacă, în loc să bombăni, ai zice da, ţi-aş lua un bilet.

*

Pe sub uşă, apăru un plic. Anthony se aplecă să-l ia şi făcu o grimasă. Desfăcu plicul şi citi mesajul care îi era adresat.

„Regret, încă n-am izbutit, dar nu renunţ. Sper să obţin rezultate ceva mai târziu”. Mesajul era semnat GP, iniţialele lui George Pilguez.

Anthony Walsh se instală la biroul din apartamentul său şi scrise un bilet pentru Julia. Chemă recepţia şi ceru să i se pună la dispoziţie o maşină cu şofer.

Ieşi din apartament şi făcu o escală la etajul şase. Păşi tiptil până la camera fiicei sale, îi strecură biletul pe sub uşă şi plecă fără să mai piardă timpul.

— Kaul-Liebknecht-Strasse, 31, vă rog, Îi spuse *şo*ferului.

Berlina neagră porni imediat.

*

Julia dădu peste cap, la iuţeală, o ceaşcă de ceai, îşi luă valiza de pe raftul dulapului şi o puse pe pat. Începu să-şi împăturească lucrurile, dar sfârşi prin a le îndesa în valiză fără nici un fel de menajamente. Întrerupându-şi pregătirile de plecare, se duse la fereastră. O ploaie măruntă cădea asupra oraşului. Jos, în stradă, o berlină tocmai se îndepărta.

*

— Adu-ţi trusa de toaletă, dacă vrei să o pun în sac, strigă din cameră Marina.

Tomas îşi băgă capul pe uşa băii.

— Pot să-mi pregătesc *şi* singur sacul, ştii foarte bine.

— Prost! Poţi să ţi-l faci singur, însă prost, iar eu n-am să fiu în Somalia, ca să-ţi calc lucrurile.

— Fiindcă ai făcut-o deja? întrebă Tomas, aproape îngrijorat.

— Nu! Dar aş fi putut.

— Ai luat vreo hotărâre?

— Adicătelea dacă te salut din mers azi, ori mâine? Ai o baftă

chioară, am hotărât că ar fi bine pentru cariera mea să mă duc să-l salut pe viitorul nostru redactor şef. Veste bună pentru tine, şi să nu crezi că asta are vreo legătură cu plecarea ta la Berlin, dar vei avea şansa să petreci o seară în plus alături de mine.

— Sunt absolut încântat, declară Tomas.

—Adevărat? întrebă Marina, închizând fermoarul sacului. Trebuie să plecăm din Roma înaintea prânzului. Ai de gând să monopolizezi baia toată dimineaţa?

— Credeam că, dintre noi doi, eu eram ăla care bombăne tot timpul.

— Au început să te lase balamalele, moşule, şi nu e vina mea.

Marina îl împinse, ca să intre în baie. Îşi dezlegă cordonul halatului şi îl trase şi pe Tomas sub duş.

*

Mercedesul negru coti *şi* se opri într-o parcare, în faţa unui şir de clădiri înalte şi cenuşii. Anthony îl rugă pe şofer să-l aştepte: spera să se întoarcă într-o oră.

Urcă cele câteva trepte de la intrarea protejată de o marchiză şi intră în clădirea ce adăpostea arhivele Stasi.

Culoarul pe care păşi avea ceva care-ţi îngheţa sângele în vene. De o parte şi de cealaltă, vitrine ce expuneau modele de microfoane, camere, aparate foto, instalaţii cu aburi pentru dezlipire a corespondenţei şi maşinării pentru lipit plicurile la loc, după citire, copiere şi arhivare. Echipamente de toate genurile folosite pentru spionarea vieţii de fiecare zi a unei întregi populaţii, prizonieră într-un stat poliţienesc. Manifeste, manuale de propagandă, sisteme de ascultare din ce în ce mai sofisticate, pe măsură ce treceau anii. Milioane de oameni fuseseră astfel pândiţi, judecaţi, fişaţi, pentru ca siguranţa unui regim absolutist să fie garantată. Pierdut în gânduri, Anthony se opri în dreptul unei fotografii ce înfăţişa o celulă de interogatoriu.

Ştiu că am greşit. O dată ce căzuse zidul, procesul avea să fie ireversibil, dar cine putea să bage mâna în foc, Julia? Cei care cunoscuseră primăvara de la Praga? Democraţii noştri, care, în tot acest timp, îngăduiseră săvârşirea atâtor crime şi nedreptăţi? Şi cine ne-ar putea asigura astăzi că Rusia s-a eliberat pentru totdeauna de despoţii ei de ieri? Aşa că, da, mi-a fost frică, o

frică de moarte ca nu cumva dictatura să închidă iarăşi porţile pe care libertatea abia le deschisese şi să-şi strângă menghina totalitară. Mi-a fost frică să nu fiu un tată despărţit pe vecie de fiica lui, şi nu pentru că asta ar fi ales ea, ci pentru că aşa ar fi decis — în locul ei — o dictatură. Ştiu că ai să-mi porţi pică toată viaţa, dar, dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă, eu aş fi fost cel care nu şi-ar fi iertat niciodată că nu a venit să te ia şi, pe undeva, îţi mărturisesc cât sunt de fericit că n-am avut dreptate.

— Vă pot fi de folos? întrebă o voce din fundul culoarului.
— Caut arhivele, bâigui Anthony.
— Aici sunt, domnule. Ce pot face pentru dumneavoastră?

La câteva zile după căderea zidului, poliţia politică a RDG, presimţind înfrângerea inevitabilă a regimului a început să facă dispărute toate mărturiile ticăloşiilor pe care le săvârşise. Dar cum să distrugă la iuţeală milioane de dosare individuale alcătuite în mai bine de patruzeci de ani de totalitarism? Încă din decembrie 1989, populaţia, care fusese prevenită în privinţa acestor acţiuni, a pus mana pe antenele Siguranţei de Stat. În fiecare oraş al Germaniei de Est, cetăţenii au ocupat sediile Stasi împiedicând astfel distrugerea celor o sută optzeci de kilometri de arhivă ce reprezentau documente de toate genurile, care, acum, deveneau accesibile publicului.

Anthony ceru permisiunea să consulte dosarul unui anume Tomas Meyer, care locuise în Comeniusplatz nr. 2, Berlinul de Est.

— Nu vă pot satisface cererea, domnule, se scuză funcţionarul de serviciu.

— Credeam că legea impune facilitarea accesului la arhive!

— Exact, dar această lege are şi scopul de a-l proteja pe cetăţean de prejudiciile aduse vieţii sale private, ca urmare a folosirii datelor din dosarul personal, replică funcţionarul, recitând un discurs pe care părea să-l cunoască pe dinafară.

— Într-un asemenea caz, interpretarea textelor capătă întreaga sa importanţă. Dacă nu mă înşel, obiectivul esenţial al acestei legi care ne interesează pe amândoi este, cu adevărat, acela de a-i înlesni fiecărui om accesul la fişele Stasi, astfel încât să se poată lămuri ce influenţă a avut Serviciul de Siguranţă a

Statului asupra propriului destin, nu-i aşa? continuă Anthony, care, de data asta, repeta textul înscris pe o plăcuţă de la intrarea în sediu.

— Da, bineînţeles, recunoscu funcţionarul, care nu pricepea unde vrea să ajungă acel vizitator.

— Tomas Meyer este ginerele meu, minţi Anthony cu tot tupeul. Acum trăieşte în Statele Unite şi sunt fericit să vă fac cunoscut că, în curând, voi fi bunic. Pentru el este important — şi cred că nu vă îndoiţi de acest lucru — ca, într-o bună zi, să le poată povesti copiilor despre trecutul lui. Cine nu şi-ar dori s-o poată face? Aveţi copii, domnue…

— Hans Dietrich! răspunse funcţionarul. Am două fetiţe o frumuseţe: Emma şi Anna, de cinci şi de şapte ani.

— Ce minunăţie! exclamă Anthony, plesnind din palme. Ce fericit trebuie să fiţi!

— Sunt mort după ele!

— Bietul Tomas! Evenimentele tragice care i-au marcat adolescenţa sunt încă prea dureroase ca să poată face el însuşi acest demers. Am venit de la o depărtare atât de mare, în numele său, ca să-i dau şansa de a se reconcilia cu trecutul, şi — cine ştie? — de a găsi forţa să-şi însoţească aici într-o bună zi, fiica. Pentru că, vă spun între noi, ştim că vom avea o fetiţă. S-o însoţească, ziceam, pe pământul strămoşilor ei şi să-i dea posibilitatea să-şi cunoască rădăcinile. Dragă Hans, continuă, cu solemnitate Anthony, aveţi în faţă un viitor bunic care stă de vorbă cu tăticul unor fetiţe drăgălaşe. Ajutaţi-mă, ajutaţi-o pe fetiţa compatriotului dumneavoastră Tomas Meyer. Fiţi cel care, printr-un gest generos, îi va dărui această bucurie, pe care noii o visăm pentru ea.

Zguduit, Hans Dietrich nu ştia ce să mai creadă. Ochii înlăcrimaţi ai vizitatorului îl terminară. Îi oferi lui Anthony o batistă.

— Tomas Meyer, aţi zis?

— Chiar aşa! răspunse Anthony.

— Aşezaţi-va la o masă din sală mă duc să văd dacă avem ceva despre el.

După un sfert de oră, Hans Dietrich punea un clasor de fier pe biroul la care aştepta Anthony Walsh.

— Cred ca am găsit dosarul ginerelui dumneavoastră, anunţă el, cu chipul radios. Avem noroc că nu face parte din cele

distruse. Reconstituirea fişelor dispărute încă nu s-a terminat, aşteptăm mereu să ni se acorde creditele necesare.

Anthony îi mulţumi cu căldură, dându-i de înţeles, cu o privire prefăcut stânjenită, că acum avea nevoie de puţină intimitate, pentru a studia trecutul ginerelui său. Hans se făcu nevăzut pe dată, iar Anthony se adânci în lectura voluminosului dosar, redactat încă din 1980, ce cuprindea documente despre un tânăr care fusese urmărit vreme de nouă ani. Zeci de pagini de rapoarte ce îi inventariau în amănunţime faptele şi gesturile, cunoscuţii, aptitudinile, preferinţele literare, frazele spuse în intimitate sau în public, opiniile, ataşamentul faţă de valorile statului. Ambiţiile, speranţele, primele emoţii de îndrăgostit, primele experienţe şi primele decepţii, nimic din ceea ce avea să formeze personalitatea lui Tomas nu părea să fi fost ignorat. Fiind departe de a stăpâni limba la perfecţie, Anthony se hotărî să facă apel la Hans Dietrich, pentru a-l ajuta să înţeleagă fişa sintetică aflată la sfârşitul dosarului şi reactualizată ultima oară pe data de 8 octombrie 1989.

Tomas Meyer — orfan şi de tată, şi de mamă — era un student suspect. Cel mai bun prieten şi vecin al său, pe care-l frecventase de la cea mai fragedă vârstă, reuşise să fugă în Vest. Numitul Jürgen Knapp trecuse de cealaltă parte a zidului, ascuns probabil sub bancheta din spatele unei maşini, şi nu se mai întorsese niciodată în RDG. Nu exista nici o dovadă pe baza căreia să se stabilească complicitate a lui Tomas Meyer, iar candoarea cu care îi vorbea informatorului racolat de serviciul de siguranţă despre proiectele prietenului său indica probabila sa nevinovăţie. Agentul care îi făcuse dosarul descoperise astfel preparativele pentru fugă, din păcate prea târziu pentru ca Jürgen Knapp să mai poată fi arestat. Totuşi, legăturile strânse dintre Tomas şi cel care-şi trădase ţara, precum şi faptul că nu denunţase din timp planurile de fugă ale prietenului său, nu permiteau să fie considerat drept un element de nădejde al Republicii Democrate. Având în vedere faptele citate în dosar, nu se preconiza nici o măsură împotriva lui, dar se înţelegea de la sine că, în viitor, nu i se putea încredinţa nici o funcţie importantă în slujba statului. Raportul recomanda, în cele din urmă, să fie urmărit în permanenţă, pentru a exista certitudinea că, în timp, nu avea să întreţină nici o legătură cu fostul său prieten sau cu vreo altă persoană rezidentă în Vest. Înainte de

orice revizuire sau de închiderea dosarului, se recomanda o perioadă probatorie, care urma să dureze până când numitul avea să împlinească treizeci de ani.

Hans Dietrich îşi termină lectura. Uluit, fără să-şi poată ascunde tulburarea, citi de două ori numele informatorului ale cărui depoziţii contribuiseră la redactarea dosarului, ca să se asigure că nu greşeşte.

— Dar cine şi-ar fi putut imagina aşa ceva?! spuse Anthony, cu ochii pironiţi la semnătura din josul fişei. Ce tristeţe!

Hans Dietrich era la fel de consternat şi absolut de acord cu el.

Anthony îi mulţumi gazdei sale pentru preţiosul concurs. Cu atenţia acaparată de un amănunt, funcţionarul de la arhivă şovăi o clipă, înainte de a-i dezvălui ceea ce descoperise chiar atunci.

— Socotesc necesar, în cadrul demersului pe care îl faceţi, să vă încredinţez că ginerele dumneavoastră trebuie să fi făcut aceeaşi tristă descoperire ca şi noi. O adnotare de pe coperta dosarului atestă că l-a consultat el însuşi.

Anthony îl asigură pe Dietrich de toată recunoştinţa sa. Avea să contribuie, în măsura umilelor sale mijloace, la finalizarea programului de reconstruire a arhivelor, deoarece azi înţelegea mai bine decât ieri cât de mult îi putea ajuta pe oameni cunoaşterea trecutului la înţelegerea[5] viitorului.

Ieşind de acolo, Anthony simţi nevoia să ia o gură de aer, ca să-şi mai vină în fire. Se aşeză câteva clipe pe o bancă din grădiniţa de la marginea parcării.

Gândindu-se la confidenţa lui Dietrich, îşi ridică ochii spre cer şi exclamă:

— Dar cum de nu m-am gândit la asta mai înainte? Se ridică şi se duse la maşină. Cum se aşeză, îşi luă mobilul şi formă un număr din San Francisco.

— Te-am trezit?

— Bineînţeles că nu, e doar trei noaptea!

— Iartă-mă, dar cred că dispun de o informaţie importantă.

George Pilguez îşi aprinse veioza, deschise sertarul noptierei şi căută ceva de scris.

---

[5] În original: apprehender (fr.) — a înţelege, dar şi a se teme. *(N. t.)*

— Te ascult!

— Acum am toate motivele să cred că omul nostru a vrut să se debaraseze de numele lui de familie, să nu mai trebuiască să-l folosească niciodată sau, cel puţin, să şi-l aducă aminte cât mai rar cu putinţă.

— De ce?

— E o poveste lungă ...

— Ai idee care e noua lui identitate?

— Habar n-am!

— Perfect! Bine ai făcut că m-ai sunat în puterea nopţii! Chestia asta o să mă ajute tare mult să avansez în căutările mele! replică Pilguez, cu sarcasm, după care închise telefonul.

Stinse lumina, îşi puse braţele sub cap şi se căzni zadarnic să adoarmă din nou. După o jumătate de oră, nevastă-sa îi ordonă să se scoale şi să se apuce de treabă, chiar dacă nu se iviseră zorii. Nu de alta, dar nu mai putea să-i suporte fâţâiala, iar ea avea de gând să adoarmă la loc.

George Pilguez îşi puse halatul şi se duse, bombănind, la bucătărie. Începu să-şi facă un sandvici şi îşi unse din gros, cu unt, două felii de pâine, fiindcă Natalia tot nu era acolo, ca să-i facă morală din pricina colesterolului. Îşi luă cu el gustarea şi se duse să se aşeze la birou. Unele instituţii ale statului nu închid niciodată, aşa că luă telefonul şi îşi sună un amic de la serviciul frontierelor.

— Dacă o persoană care şi-a schimbat legal patronimul intră pe teritoriul american, numele de origine ar figura în fişierele noastre?

— Ce naţionalitate? întrebă interlocutorul.

— Germană. Născut În RDG.

— În acest caz, dacă şi-a obţinut viza de la unul dintre serviciile noastre consulare, e mai mult decât probabil că şi-a lăsat urmele pe undeva.

— Ai cu ce să notezi? întrebă George.

— Sunt în faţa tastaturii, moşule, răspunse amicul său, Rick Bram, ofiţer la Biroul de Imigrări, de pe aeroportul John Fitzgerald Kennedy.

*

Mercedesul se îndrepta spre hotel. Anthony Walsh privea pe

geam peisajul. O bandă luminoasă defila pe faţada unei farmacii, afişând cu intermitenţă data, ora şi temperatura aerului. La Berlin mai era puţin până la prânz, termometrul indica 21º Celsius…

— Şi nu mai sunt decât două zile, murmură Anthony Walsh.

*

Julia umbla de colo-colo, prin hol, cu bagajul pus pe pardoseală.

— Vă asigur, domnişoară Walsh, că n-am nici cea mai mică idee unde s-a dus tatăl dumneavoastră. Ne-a comandat o maşină dis-de-dimineaţă şi, de atunci, n-a mai apărut. Am încercat să dau de şofer, însă are mobilul închis.

Recepţionerul se uită la sacul Juliei.

— Domnul Walsh nu mi-a cerut nici să schimb rezervările pentru drum şi nici nu m-a informat că aţi pleca astăzi. Sunteţi sigură de hotărârea lui?

— E hotărârea mea! Am stabilit să ne întâlnim în dimineaţa asta; avionul decolează la orele cincisprezece şi e ultimul zbor posibil, dacă nu vrem să pierdem legătura de la Paris, pentru New York.

— Puteţi totuşi să tranzitaţi prin Amsterdam, asta v-ar face să câştigaţi timp. Aranjez eu, cu mare plăcere, totul.

— Atunci, fiţi drăguţ şi faceţi-o acum, spuse Julia, scotocindu-se prin buzunare.

Disperată, îşi lăsă capul pe pupitrul recepţiei, sub privirile buimăcite ale funcţionarului.

— Aveţi vreo problemă, domnişoară?

— Biletele sunt la tata!

— Sunt sigur că nu mai întârzie mult. Nici o grijă; dacă trebuie să fiţi la New York neapărat în seara asta, mai aveţi o mică rezervă de timp.

O berlină neagră opri în faţa hotelului. Din ea coborî Anthony Walsh, care se îndreptă spre uşa turnantă.

— Da’ unde ai fost? îl întrebă Julia, ieşindu-i în întâmpinare. Mi-am făcut o mie de draci.

— E pentru prima oară când te văd îngrijorată pentru modul în care îmi petrec timpul sau de ceea ce mi s-ar fi putut întâmpla. Ce zi minunată!

— Ceea ce mă îngrijorează pe mine e că o să pierdem avionul!

— Care avion?

— N-am căzut de acord aseară că ne întoarcem azi? Îţi aduci aminte?

Recepţionerul le întrerupse discuţia, înmânându-i lui Anthony un fax abia primit. Anthony deschise plicul şi se uită la Julia, în timp ce îşi citea mesajul.

— Bineînţeles, dar asta a fost aseară, îi spuse el, jovial. Aruncă o privire spre sacul Juliei şi îl rugă pe hamal să-l ducă înapoi, în camera fiicei sale.

— Vino, te duc la masă, trebuie să stăm de vorbă.

— Despre ce? întrebă ea, neliniştită.

— Despre mine! Hai, nu face mutra asta, te asigur că am glumit…

Şi se instalară pe terasă.

*

Soneria deşteptătorului îl trezi pe Stanley dintr-un vis urât. Urmare a unei seri în care vinul cursese valuri, o migrenă înspăimântătoare îl trăsni de cum deschise ochii.

Văzându-şi mutra în oglindă, se jură să nu mai pună gura pe nici o picătură de alcool, până la sfârşitul lunii, lucru absolut rezonabil, dat fiind că era deja în 29. Pe lângă pickhammerul care părea că lucrează în creierii lui, ziua nu se anunţa deloc bine. La ora prânzului, avea să-i propună Juliei s-o ia de la birou şi să dea o raită de-a lungul fluviului. Încruntându-se, îşi aminti pe rând că prietena lui cea mai bună nu era în oraş şi că aseară nu primise nici o veste de la ea. Dar îi fu cu neputinţă să-şi amintească discuţia din timpul cinei din ajun, udată mult prea din abundenţă cu vin. Doar ceva mai târziu, după ce bău o cană mare de ceai, se întrebă dacă, în cele din urmă, nu scăpase cumva cuvântul „Berlin”, cât timp stătuse între patru ochi cu Adam. Iar după ce-şi făcu un duş, se întrebă dacă n-ar fi cazul s-o informeze pe Julia cu privire la îndoiala care tot creştea în el. Poate că ar fi trebuit s-o sune… sau nu!

*

— Mincinosul tot mincinos moare! exclamă Anthony,

întinzându-i Juliei meniul.

— De ce-mi spui asta?

— Lumea nu se învârteşte în jurul buricului tău, scumpo! Eu făceam aluzie la amicul tău Knapp!

Julia puse meniul pe masă şi îl trimise înapoi pe chelnerul care se apropia.

— La ce te referi?

— La ce vrei să mă refer aici, în Berlin, şi într-un restaurant unde stau la masă în compania ta?

— Ce ai descoperit?

— Tomas Meyer, alias Tomas Ullmann, este reporter la *Tagesspiel.* Pun pariu, fără să risc prea mult, că lucrează zi de zi cu găinarul ăla de nimic, care ne-a înşirat braşoave.

— De ce ar fi minţit Knapp?

— Asta să-l întrebi tu însăţi. Îmi închipui c-o avea el motivele lui.

— Cum ai aflat asta?

— Am superputeri! E unul dintre avantajele de a fi redus la starea de maşinărie.

Julia îşi privi descumpănită tatăl.

— Şi de ce nu? continuă Anthony. Dacă tu inventezi animale care stau de vorbă cu copiii, de ce n-aş avea şi eu dreptul de a deţine unele calităţi extraordinare, în ochii fiicei mele?

Anthony întinse mâna spre mâna Juliei, dar îşi luă seama şi apucă un pahar, pe care îl duse la buze.

— E apă! ţipă Julia.

Anthony tresări.

— Nu sunt prea sigură că apa este chiar atât de benefică pentru circuitele tale electronice, şopti ea, jenată pentru că atrăsese atenţia vecinilor.

Anthony se holbă.

— Cred că tocmai mi-ai salvat... viaţa, spuse el, punând jos paharul. Mă rog, e un fel de a vorbi!

— Cum ai aflat toate astea? îl Întrebă Julia.

Anthony se uită lung la fiică-sa şi renunţă să-i mai povestească despre vizita matinală pe care o făcuse la arhivele Stasi. La urma urmei, conta numai rezultatul cercetării.

— Poţi să-ţi schimbi numele când îţi semnezi articolele, dar, când traversezi frontiera, e cu totul altceva! De vreme ce am găsit acel faimos desen la Montréal, înseamnă că Tomas fusese

acolo. Ca urmare, mi-am închipuit că exista şansa să fi trecut şi prin Statele Unite.

— Atunci, chiar că ai puteri supranaturale!

— Am mai ales un vechi prieten care a lucrat în poliţie.

— Mulţumesc, murmură Julia.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Asta mă întreb şi eu. Sunt pur şi simplu bucuroasă că Tomas a devenit ceea ce visa el.

— Ce ştii despre asta?

— Voia să fie reporter.

— Şi crezi că ăsta era singurul lui vis? Crezi cu adevărat că, în ziua când o să-şi privească trecutul, o să vadă un album cu fotografii de reporter? O carieră? Mare lucru! Ştii tu câţi oameni şi-au dat seama, în momentele lor de singurătate, că această reuşită, de care credeau că se apropiaseră atât de mult, i-a îndepărtat de cei dragi, ca să nu mai spun că i-a îndepărtat de ei înşişi?

Julia îşi privi tatăl, ghicind tristeţea ascunsă sub zâmbetul lui.

— Te Întreb din nou, Julia, ce ai de gând să faci?

— Cel mai înţelept ar fi, cu siguranţă, să mă întorc la Berlin.

— Al naibii lapsus! Ai zis Berlin. Dar tu stai la New York.

— A fost doar o coincidenţă tâmpită.

— Ce nostim! Nu mai departe decât ieri, ai fi spus că ăsta e un semn.

— Dar, cum ai zis chiar tu, ar fi fost ieri.

— Nu te păcăli, Julia, viaţa nu se trăieşte din amintiri transformate în regrete. Fericirea are nevoie de anumite certitudini, oricât ar fi ele de mici. Acum, tu eşti cea care trebuie să aleagă. Eu n-am să mai fiu aici, ca să hotărăsc în locul tău, şi, de altfel, e multă vreme de când nu se mai întâmplă asta. Te rog, ia seama: singurătatea e o tovărăşie primejdioasă.

— Tu ai cunoscut singurătatea?

— Ea şi cu mine am fost, ani la rând, foarte buni amici, dacă ţii să ştii, dar era de ajuns să mă gândesc la tine ca s-o alung. Să zicem că am devenit conştient de anumite lucruri, puţin cam târziu, desigur. Şi nici măcar nu pot să mă plâng. Majoritatea imbecililor de felul meu nu vor avea parte de un chilipir ca ăsta de care mă bucur eu, fie chiar şi pentru câteva zile. Uite şi alte cuvinte potrivite: mi-ai lipsit, Julia, şi nu pot face nimic pentru a recupera anii pierduţi. I-am lăsat, ca un tâmpit, să treacă fiindcă

trebuia să muncesc, fiindcă îmi închipuiam că am obligaţii, că am de jucat un rol, când, de fapt, singurul teatru din viaţa mea era acolo unde te aflai tu. Bun, acum gata cu vorba, asta nu ni se potriveşte nici ţie, nici mie. Te-aş fi însoţit cu mare plăcere, ca să-i trag nişte picioare în fund acestui Knapp şi să-l fac să scuipe adevărul, dar sunt prea obosit şi, apoi, ţi-am mai spus-o: e viaţa ta.

Anthony se aplecă să ia un ziar de pe o măsuţă de lângă el. Îl deschise şi începu să-l răsfoiască.

— Parcă nu citeai în nemţeşte, spuse Julia, cu un nod în gât.

— Eşti tot aici? răspunse Anthony, dând pagina.

Julia îşi strânse şervetul, îşi dădu scaunul deoparte şi se ridică.

— Te sun imediat după ce-l văd, spuse în timp ce se îndepărta.

— Uite, au anunţat că, la căderea serii, cerul se înseninează! replică Anthony, uitându-se pe fereastra restaurantului.

Dar Julia se afla, de acum, pe trotuar şi chema un taxi.

Anthony strânse ziarul şi oftă.

*

Maşina se opri la terminalul aeroportului Roma-Fiumicino. Tomas plăti cursa şi înconjură vehiculul, pentru a deschide portiera Marinei. După ce trecură de înregistrare şi de controlul de securitate, Tomas, cu sacul pe umăr, se uită la ceas. Avionul decola peste o oră. Marina se plimba prin faţa vitrinelor. El o luă de mână şi o trase spre bar.

— Ce vrei să faci diseară? o întrebă, în timp ce aştepta două cafele lângă tejghea.

— Să-ţi vizitez apartamentul. De multă vreme mă tot întreb cum o fi la tine în casă.

— Am o cameră mare, cu un birou lângă fereastră şi cu un pat lângă perete.

— Îmi convine de minune, nici n-am nevoie de altceva, spuse Marina.

*

Julia împinse uşa de la *Tagesspiel şi* se prezentă la recepţie. Ceru să-l vadă pe Jürgen Knapp. Funcţionara ridică receptorul.

— Spuneţi-i că am să aştept în hol până vine, chiar dacă ar fi să-mi petrec toată după-amiaza aici.

Rezemat de peretele cabinei de sticlă ce cobora încet la parter, Knapp nu-şi slăbea din ochi vizitatoarea. Julia se plimba încoace şi încolo, prin faţa vitrinelor în care erau prezentate paginile ziarului din acea zi.

Uşile liftului se deschiseră. Knapp traversă holul.

— Ce pot face pentru tine, Julia?

— Ai putea începe prin a-mi spune de ce m-ai minţit?

— Urmează-mă, să mergem într-un loc mai liniştit.

Knapp o duse spre scară. O invită să se aşeze într-un salonaş de lângă bufet, în timp ce-şi scotocea buzunarele după nişte mărunţiş.

— Cafea, ceai? o întrebă, apropiindu-se de distribuitorul de băuturi.

—Nimic!

— De ce ai venit la Berlin, Julia?

— Eşti chiar atât de lipsit de perspicacitate?

— În curând, vor fi douăzeci de ani de când nu ne-am văzut. Cum aş putea să ghicesc ce te aduce aici?

— Tomas!

— Trebuie să fii de acord că, după atâţia ani, e cel puţin surprinzător.

— Unde e?

— Ţi-am spus deja: în Italia.

— Cu nevasta şi cu copiii. Şi a renunţat la ziaristică, ştiu. Dar toată această frumoasă poveste — sau o parte din ea — este falsă. Şi-a schimbat numele, însă e tot reporter.

— Dacă ştii, atunci de ce-ţi mai pierzi vremea pe-aici?

— Dacă vrei să ne jucăm de-a întrebările şi răspunsurile, atunci răspunde întâi tu la a mea. De ce mi-ai ascuns adevărul?

— Chiar vrei să ne punem întrebări adevărate? Am eu câteva pentru tine. Te-ai întrebat măcar dacă Tomas ar vrea să te vadă? Cu ce drept îndrăzneşti să apari din nou aici? Pur şi simplu pentru că ai hotărât tu că a sosit momentul? Pentru că aşa ai avut chef? Apari hodoronc-tronc, dintr-o altă epocă, dar aici nu mai este de dărâmat nici un zid, nu mai este nici o revoluţie de făcut, nici un extaz, nici un farmec, nici o nebunie! Nu a mai rămas decât puţină raţiune, aceea a adulţilor care se căznesc să avanseze în viaţă, să-şi facă o carieră. Întinde-o de aici, Julia,

lasă Berlinul şi întoarce-te acasă. Ai distrus, şi aşa, destule.

— Îţi interzic să-mi spui asemenea lucruri, îi ripostă Julia, cu buzele tremurânde.

— Şi n-aş fi în dreptul meu? Hai să continuăm jocul de-a întrebările. Unde erai tu când Tomas a fost aruncat în aer de o mină? Ai fost cumva lângă scara avionului, când s-a întors şchiop de la Kabul? Ai mers tu cu el în fiecare dimineaţă la spital să-şi facă tratamentul de recuperare? Ai fost tu acolo, ca să-l consolezi când îl apuca disperarea? Nu te căzni, că ştiu răspunsul: absenţa ta era aia care îl dărâma! Ai tu o idee cât de mică de răul pe care i l-ai pricinuit, de singurătatea la care l-ai condamnat, ştii tu cât a durat asta? Îţi dai tu seama că tâmpitul ăsta avea inima atât de rănită, încât încă mai găsea puterea să te apere, în timp ce eu făceam tot ce puteam ca să te urască.

Degeaba îi curgeau Juliei lacrimile pe obraji, pe Knapp nimic nu l-ar fi făcut să tacă.

— Poţi tu să socoteşti câţi ani i-au trebuit lui Tomas până când a acceptat să dea pagina, până când a izbutit să se desprindă de tine? Nu era colţişor din Berlin, pe unde să ne ducă paşii seara, fără ca Tomas să-mi destăinuiască ce amintiri despre tine îi deşteptau vitrina vreunei cafenele, o bancă din vreun parc, o masă din vreo cârciumă, malurile vreunui canal. Ştii tu câte întâlniri n-au fost zădărnicite, câte femei care voiau să-i dea iubirea lor nu s-au izbit ba de parfumul tău, ba de ecoul vreunei aiureli spuse de tine şi care îl făcea să râdă.

A trebuit să învăţ totul despre tine: netezimea pielii tale, bosumflarea ta de dimineaţă, pe care o considera atât de încântătoare, fără ca eu să pricep de ce; ştiu ce mâncai la micul dejun, cum îţi prindeai părul, cum îţi machiai ochii, ce haine preferai să porţi, pe ce parte a patului dormeai. A trebuit să ascult de mii de ori piesele muzicale pe care le învăţai pentru lecţia ta de pian de miercurea, fiindcă el continua să le cânte, cu inima făcută ferfeniţă, săptămână după săptămână, an după an. A trebuit să privesc toate desenele alea — pe care le făceai în acuarelă sau în creion, pe hârtie — toate animalele a~ea tâmpite ale căror nume le ştia pe dinafară. În faţa câtor vitrine nu l-am văzut oprindu-se, fiindcă te-ar fi încântat cutare pictură, cutare buchet. Şi de câte ori nu m-am întrebat ce naiba i-oi fi făcut, de-l marcaseşi în asemenea hal?

— Şi, când începea să-i fie mai bine, mă temeam să nu dăm

peste vreo siluetă care să-ţi semene, peste vreo fantomă care să-l facă să se întoarcă din drumul pe care îl străbătuse. Drumul spre această nouă libertate, care a fost atât de lung. Mă întrebai de ce te-am minţit? Sper ca acum al înţeles răspunsul.

— N-am vrut niciodată să-i fac rău, Knapp, niciodată, bâigui Julia, marcată de emoţie.

Knapp luă un şervet de hârtie şi i-l întinse.

— De ce plângi? Ce ai făcut tu în viaţă, Julia? Eşti măritata, poate divorţată? Ai copii? Ai fost mutată de curând la Berlin?

— Nu-i nevoie să fii răutăcios!

— Doar n-ai să-mi vorbeşti tocmai tu despre cruzime!

— Tu nu ştii nimic…

— Dar ghicesc! După douăzeci de ani, te-ai răzgândit, aşa-i? E prea târziu. El ţi-a scris când s-a întors de la Kabul, să nu spui nu, chiar eu l-am ajutat să-şi aleagă cuvintele. Eram acolo când se întorcea de la aeroport, cu chipul răvăşit, în fiecare ultimă zi din acele luni în care te-a aşteptat. Tu ai făcut o alegere, iar el ţi-a respectat-o fără să-ţi poarte pică vreodată. Asta voiai să ştii? Atunci, poţi pleca liniştită.

— N-am făcut nici o alegere, Knapp, scrisoarea lui Tomas a ajuns la mine alaltăieri.

*

Avionul zbura deasupra Alpilor. Marina aţipise, capul i se lăsă pe umărul lui Tomas. El trase storul hubloului şi închise ochii, nădăjduind să fure câteva clipe de somn. Într-o oră, aveau să fie la Berlin.

*

Julia îşi spusese întreaga poveste şi Knapp n-o întrerupsese nici măcar o dată. Şi ea plânsese mult după cel pe care îl crezuse mort. După ce termină de povestit, se ridică, îşi ceru iertare o ultimă oară pentru răul pe care îl făcuse fără voia şi fără ştirea ei, îl salută pe prietenul lui Tomas şi îl puse să jure că lui n-o să-i spună nimic despre venirea ei la Berlin. Knapp se uită după ea, în timp ce se îndepărta pe culoarul lung, care ducea spre scări. Când Julia puse piciorul pe prima treaptă, o strigă. Ea se întoarse.

— Nu pot să respect promisiunea asta. Nu vreau să-mi pierd cel mai bun prieten. Tomas e în avion, zborul lui aterizează în trei sferturi de oră. Vine de la Roma.

19

Era musai să ajungă la aeroport în treizeci şi cinci de minute. Urcând în taxi, Julia îi făgăduise şoferului că o să-i plătească dublu dacă ajunge la timp. La a doua intersecţie, ea îşi deschisese brusc portiera şi se instalase alături de el, în timp ce semaforul trecea pe verde.

— Pasagerii trebuie să stea în spate, exclamase şoferul.

— Poate, dar oglinda pentru pasageri e în faţă, spuse ea, lăsând în jos parasolarul. Haideţi, *schnell, schnell!*

Ceea ce vedea nu-i plăcea deloc. Pleoapele umflate, vârful nasului şi ochii încă roşii, douăzeci de ani de aşteptare pentru a cădea în braţele unui iepure albinos… s-o iei la fuga şi mai multe nu. Un viraj ca de formula unu o făcu să dea greş într-o primă tentativă de machiaj. Julia bombăni, iar şoferul îi spuse că trebuia să se hotărască: ori sosire în cincisprezece minute, ori oprire pe dreapta, ca să-şi termine de sulemenit faţa!

— Calc-o! strigase ea, luându-şi din nou rimelul.

Drumul era intens circulat. Ea îl imploră pe şofer să intre în depăşire, cu toate că erau pe linia continuă. El risca să-şi piardă permisul, dar Julia îi promise că, dacă îi prinde poliţia, o să spună că o apucaseră durerile facerii. Şoferul făcu observaţia că ea n-avea proporţiile necesare pentru a face credibilă o asemenea minciună. Julia îşi umflă pântecele şi începu să geamă, ţinându-se de şale. „Bine, bine”, spusese şoferul, apăsând pe acceleraţie.

— Totuşi, m-am îngrăşat puţin, nu? se îngrijoră Julia, privindu-şi mijlocul…

Ora optsprezece şi douăzeci şi două de minute. Julia sări pe trotuar mai înainte ca maşina să oprească de tot. Terminalul se întindea cât vedeai cu ochii.

Julia întrebă unde erau sosirile internaţionale. Un steward care trecea pe acolo îi indică extremitatea de Vest. Gâfâind după o cursă nebună, ea îşi ridică ochii spre tabelul de afişaj. Nici un zbor de la Roma. Julia îşi scoase pantofii, şi proba de viteză începu şi mai abitir, în direcţia opusă. Acolo, o mulţime de

oameni aşteptau sosirea pasagerilor. Julia îşi croi drum pe la margine, până la balustradă. Apăru un prim val de pasageri; uşile culisante se deschideau şi se închideau pe măsură ce călătorii părăseau zona de recuperare a bagajelor. Turişti, oameni întorşi din concediu, comercianţi, bărbaţi şi femei de afaceri, fiecare purtând haine în concordanţă cu împrejurarea în care se aflau. Mâinile se ridicau, se agitau în aer; unii se îmbrăţişau, se sărutau, alţii se mulţumeau să se salute. Ici se vorbea franceza, colo spaniola, ceva mai departe engleza, iar, la al patrulea val, venea, în sfârşit, italiana. Doi studenţi cu spatele gheboşat înaintau braţ la braţ, asemenea unei perechi de ţestoase; un preot ţinându-şi strâns cartea de rugăciuni avea aerul unei coţofene; un copilot şi o stewardesa făceau schimb de adrese, ăştia pesemne că, într-o viaţă anterioară, fuseseră girafe; un congresist cu cap de bufniţa îşi căuta grupul, întinzându-şi gâtul; o fetiţă-greieraş alerga în braţele mamei sale; un soţ-urs îşi regăsea nevasta; şi, apoi, deodată, printre alte o sută de chipuri, privirea lui Tomas apăru neschimbată, ca în urmă cu douăzeci de ani.

Câteva riduri în jurul pleoapelor, gropiţa din bărbie puţin mai pronunţată, barba uşor crescută, dar ochii lui blânzi, de culoarea nisipului, privirile care o făcuseră să plutească peste acoperişurile Berlinului, care o făcuseră să se clatine sub luna plină din parcul Tiergarten erau la fel. Ţinându-şi răsuflarea, Julia se ridică în vârful picioarelor, se lipi de barieră şi ridică braţul. Tomas întoarse capul şi-i spuse ceva tinerei care îl ţinea de mijloc; trecură chiar prin faţa Juliei, care tocmai revenea pe pământ. Perechea ieşi din terminal şi dispăru.

*

— Vrei să trecem întâi pe la mine? întrebă Tomas, închizând portiera taxiului.

— Nu mai am prea mult de aşteptat până să-ţi descopăr vizuina. Ar trebui mai degrabă să mergem la ziar. S-a făcut deja târziu şi Knapp ar putea să plece, or, pentru cariera mea, e foarte important să mă vadă. Doar ăsta era pretextul invocat pentru a te însoţi la Berlin, nu-i aşa?

— Potsdamerstrasse, îi indică Tomas şoferului.

În al zecelea taxi aflat în urma lor, urca o femeie care se

îndrepta spre hotelul ei.

*

Şeful recepţiei o informă pe Julia că tatăl ei o aştepta la bar. Ea îl găsi stând la o masă de lângă vitrină.

— Pare-se că lucrurile nu s-au petrecut prea bine, spuse el, ridicându-se ca s-o întâmpine.

Julia se lăsă într-un fotoliu.

— Să zicem că nu s-au petrecut deloc. Knapp n-a minţit chiar în toate privinţele.

— L-ai văzut pe Tomas?

— La aeroport, se întorcea de la Roma… împreună cu nevastă-sa.

— Aţi vorbit?

— El nu m-a văzut.

Anthony chemă un chelner.

— Vrei să bei ceva?

— Aş vrea să mă întorc acasă.

— Aveau verighete?

— Ea îl ţinea de mijloc. Doar nu era să le cer actul de căsătorie.

— În urmă doar cu câteva zile, îmi închipui că şi pe tine te ţinea cineva de mijloc. Eu nu mă aflam acolo şi nu puteam vedea, dat fiind că asta se petrecea cu ocazia înmormântării mele, deşi, întru câtva, eram totuşi prezent… îmi pare rău, când spun chestia asta, mă apucă râsul.

— Eu nu văd chiar deloc ce-oi fi găsind de râs! În ziua aia trebuia să ne căsătorim. Călătoria asta absurdă se termină mâine şi fără îndoială că e mai bine aşa. Knapp a gândit corect. Ce drept am eu să apar din nou în viaţa lui?

— Dreptul celei de-a doua şanse, poate.

— Pentru el, pentru tine sau pentru mine? A fost o încercare egoistă şi hărăzită eşecului.

— Ce ai de gând să faci?

— Să-mi fac bagajul şi să mă culc.

— Voiam să spun, după ce ne întoarcem.

— Să evaluez situaţia, să lipesc cioburile sparte, să uit totul şi să-mi continui viaţa. De data asta, n-am altă opţiune.

— Ba cum să nu? Poţi opta să mergi până la capăt, ca să fii cu

inima împăcată.

Anthony se uită cu atenţie la fiică-sa şi îşi apropie fotoliul de al ei.

— Ţii minte ce făceai aproape în fiecare noapte, când erai mică? Mă rog, până te prăbuşeai de somn.

— Citeam la lanternă, ascunsă sub cearşaf.

— De ce nu aprindeai lumina din cameră?

— Ca să crezi tu că dorm, în timp ce eu buchiseam pe ascuns…

— Nu te-ai întrebat niciodată dacă lanterna aia nu era magică?

— Nu, de ce? Ar fi trebuit?

— S-a stins vreodată în toţi anii ăia?

— Nu, răspunse Julia, tulburată.

— Şi totuşi nu i-ai schimbat niciodată bateriile… Julia, fata mea, ce ştii tu despre dragoste, tu, care nu i-ai iubit decât pe cei care îţi trimiteau înapoi o imagine frumoasă a ta? Priveşte-mă în faţă şi povesteşte-mi despre căsătoria ta, despre proiectele tale de viitor. Jură-mi că, în afară de acest periplu neprevăzut, nimic nu ţi-ar fi putut tulbura dragostea pentru Adam. Ştii tu oare totul despre sentimentele lui Tomas, despre sensul vieţii lui, când n-ai nici cea mai mică idee ce sens să-i dai vieţii tale, şi asta doar pentru că o femeie îl ţinea de mijloc? Tu vrei să vorbim cu sufletul deschis; de aceea aş dori să-ţi pun o întrebare şi tu ai să-mi făgăduieşti că vei răspunde sincer. Cât timp a durat cea mai lungă poveste de dragoste a ta? Nu vorbesc despre Tomas şi nici despre sentimente visate, ci despre o relaţie trăită. Doi, trei, patru, poate cinci ani? Nu contează, se zice că dragostea durează şapte ani. Hai, fii cinstită şi răspunde-mi? Ai fi capabilă să te dăruieşti cuiva fără rezerve, şapte ani la rând, să dai totul, fără nici o reţinere, fără temeri, fără îndoieli, ştiind că acea persoană pe care o iubeşti mai mult decât orice pe lume va uita aproape tot ce aţi trăit împreună? Ai accepta ca atenţiile tale, gesturile tale de dragoste să se şteargă din mintea ei, iar natura — care are oroare de vid — să umple într-o zi această amnezie cu reproşuri şi regrete? Ştiind că este un lucru inevitabil, ai găsi totuşi forţa să te scoli în puterea nopţii, când fiinţa iubită vrea să bea apă sau are pur şi simplu un coşmar? Ai avea dorinţa să-i pregăteşti în fiecare dimineaţă micul dejun, să găseşti ocupaţii cu care să-i umpli zilele, s-o distrezi, să-i citeşti atunci când se plictiseşte, să-i cânţi cântece, s-o duci afară, pentru că trebuie să

ia aer, chiar şi atunci când e frig de crapă pietrele; şi, apoi, la căderea serii, fără să ţii cont de oboseală, te-ai aşeza la picioarele patului ei ca să nu-i fie frică, i-ai vorbi despre viitor, un viitor pe care ea îl va trăi, prin forţa lucrurilor, departe de tine? Dacă răspunsul tău la fiecare întrebare este da, atunci iartă-mă că te-am judecat greşit, ştii cu adevărat ce înseamnă a iubi.

— Tu vorbeşti despre mama, nu?

— Nu, scumpo, vorbesc despre tine. Dragostea pe care ţi-am descris-o este dragostea unui tată sau a unei mame, pentru copiii lor. Câte zile şi nopţi nu stăm de veghe, nu pândim cel mai mic pericol care v-ar putea ameninţa, nu vă privim, nu vă ajutăm să creşteţi, nu vă ştergem lacrimile, nu vă facem să râdeţi! Câte parcuri în timpul iernii, câte plaje în timpul verii, câţi kilometri străbătuţi, câte cuvinte repetate, cât timp închinat numai şi numai vouă! Şi totuşi, totuşi... de la ce vârstă ai primele tale amintiri din copilărie?

Închipuie-ţi cât de mult trebuie să vă iubim, de putem învăţa să nu trăim decât pentru voi, ştiind că veţi uita tot ce aţi trăit în primii voştri ani de viaţă, că anii ce vor veni vor avea de suferit din pricina lucrurilor pe care noi nu le-am făcut bine, că va sosi, inevitabil, o zi când ne veţi părăsi, mândri de libertatea voastră.

Îmi reproşezi adesea că n-am fost lângă tine; ştii tu cât ne doare să trăim ziua în care copiii pleacă de lângă noi? Ai tu idee ce gust ne lasă această ruptură? Îţi spun eu cum se petrec lucrurile: stăm în prag ca nişte tâmpiţi, privindu-vă cum plecaţi, încercând să ne convingem că trebuie să ne bucurăm pentru acest zbor necesar, iubind nepăsarea care vă mână înainte şi ne deposedează de carnea din carnea noastră. După ce uşa se închide, trebuie să învăţăm din nou totul; să mobilăm încăperile goale, să nu vă mai pândim sunetul paşilor, să uităm trosnetele liniştitoare ale scării, auzite atunci când vă întorceaţi târziu, după care puteam adormi, în fine, liniştiţi; de acum, trebuie să ne căutăm somnul, pentru că voi nu vă mai întoarceţi. Şi totuşi, vezi tu, Julia, fata mea, nici un tată, nici o mamă nu-şi face un titlu de glorie din renunţările sale. Asta înseamnă a iubi şi noi nu putem face altfel, tocmai pentru că vă iubim. Ai să-mi porţi întotdeauna pică fiindcă te-am despărţit de Tomas, îţi cer iertare pentru ultima oară că nu ţi-am dat scrisoarea lui.

Anthony ridică braţul şi îi ceru chelnerului să le aducă apă. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare; îşi scoase o batistă din

buzunar.

— Eşti bine? Se îngrijoră Julia.

— Iartă-mă, repetă de trei ori Anthony.

— Tată!

— Iartă-mă, iartă-mă…

El se ridică, se c1ătină şi căzu din nou în fotoliu. Julia îi ceru ajutor chelnerului. Anthony îi făcu semn că nu era nevoie.

— Unde suntem? întrebă el, buimac.

— La Berlin, în barul hotelului.

— Dar unde suntem acum? În ce zi? Ce fac eu aici?

— Opreşte-te! îl imploră Julia, panicată. Este vineri, am făcut această călătorie împreună. Am plecat de la New York acum patru zile, ca să-l căutăm pe Tomas, îţi aminteşti? Din cauza tâmpeniei ăleia de desen pe care l-am văzut pe un chei din Montréal. Tu mi l-ai făcut cadou şi ai vrut să venim aici, spune-mi că-ţi aminteşti! Eşti obosit, atâta tot; trebuie să-ţi cruţi bateriile. Ştiu ca e absurd, dar tu mi-ai dat explicaţia asta. Voiai să vorbim despre toate şi, când acolo, n-am vorbit decât despre mine. Trebuie să-ţi vii în fire, mai avem două zile numai şi numai pentru noi, ca să ne spunem toate acele lucruri pe care nu ni le-am spus. Vreau sa învăţ din nou tot ce am uitat, să aud din nou toate poveştile pe care mi le-ai istorisit. Cea cu aviatorul rătăcit pe malurile unui fluviu din Amazonia — unde a trebuit să aterizeze forţat, fiindcă rămăsese fără carburant — şi cu vidra care i-a arătat drumul. Îmi amintesc ce nuanţă avea blana ei: era albastră, de un albastru pe care numai tu îl puteai descrie, de parcă vorbele tale ar fi fost creioane colorate.

Julia îşi luă tatăl de braţ, ca să-l ducă în cameră.

— Arăţi cam rău; dormi, şi mâine ai să te scoli cu forţe proaspete.

Anthony refuză să se întindă în pat. Fotoliul de lângă fereastră ar fi fost mai potrivit.

— Vezi, spuse el, aşezându-se, ce haios e. Născocim tot felul de motive ca să nu iubim, de teamă că vom suferi, că vom fi părăsiţi într-o bună zi. Şi totuşi, cât de tare iubim viaţa, deşi ştim că şi i ea ne va părăsi într-o bună zi.

— Nu spune asta…

— Nu te mai proiecta în viitor, Julia. Nu trebuie să lipeşti cioburi, ci să trăieşti ce ai de trăit. Lucrurile nu se întâmplă niciodată aşa cum am prevăzut noi. Dar, ceea ce-ţi pot spune eu,

e că totul se petrece cu o viteză uluitoare. Ce cauţi tu aici, cu mine, în camera asta? Du-te, du-te pe urmele amintirilor tale. Voiai să evaluezi situaţia? Păi, atunci, ia-o din loc! Acum douăzeci de ani, erai aici, du-te şi regăseşte acei ani, cât mai ai timp. În seara asta, Tomas e în acelaşi oraş cu tine; nu contează dacă-l vezi sau nu. Respiraţi acelaşi aer. Tu ştii că e aici, mai aproape de tine decât va fi vreodată. Ieşi, opreşte-te sub fiecare fereastră luminată ridică-ti fruntea, întreabă-te ce simţi atunci când îţi închipui că-i recunoşti silueta în spatele unei perdele. Şi, dacă tu crezi că este el, strigă-i numele din stradă; el te va auzi, va coborî sau nu, îţi va spune că te iubeşte sau îţi va spune să-ţi iei valea de acolo pentru totdeauna, dar vei fi cu inima împăcată.

Anthony o rugă pe Julia să-l lase singur. Ea se apropie şi taică-său începu să zâmbească.

— Îmi pare nespus de rău că te-am speriat adineauri, la bar. N-ar fi trebuit, spuse el, cu un aer şiret.

— Totuşi, n-ai simulat că ţi-e rău…

— Tu crezi că mie nu mi-a lipsit mama ta atunci când mintea a început să i se rătăcească? Nu eşti singura care a pierdut-o. Patru ani i-am stat alături, fără ca ea să aibă cea mai vagă idee cine sunt. Acum, şterge-o, e ultima ta noapte la Berlin!

*

Julia se duse în camera ei şi se lungi pe pat. Programele de la televizor erau neinteresante, revistele de pe măsuţa joasă erau toate în nemţeşte. Se ridică şi se hotărî să guste dulceaţa serii. De ce să stea aici? Mai bine se plimba prin oraş şi se bucura de aceste ultime clipe petrecute la Berlin. Scotoci în sac după o jachetă de lână; la fund, mâna ei atinse plicul bleu pe care îl ascunsese cândva între paginile unei cărţi de istorie aşezate pe un raft din camera copilăriei sale. Se uită la scris şi puse scrisoarea în plic.

Înainte de a pleca, urcă la ultimul etaj şi bătu la uşa camerei în care se odihnea taică-său.

— Ai uitat ceva? o întrebă Anthony, când îi deschise.

Julia nu-i răspunse.

— Nu ştiu unde te duci şi, cu siguranţă, e mai bine aşa; dar să nu uiţi că mâine, la ora opt, te aştept în hol. Am rezervat o maşină. Nu putem rata avionul, trebuie să mă duci la New York.

— Crezi că, într-o bună zi, încetezi să mai suferi din dragoste? îl întrebă Julia, din prag.

— Dacă ai noroc, niciodată!

— Atunci e rândul meu să-ti cer iertare. Ar fi trebuit să împărtăşesc asta cu tine mai de mult. Îmi aparţinea şi voiam s-o păstrez numai pentru mine, dar te priveşte şi pe tine.

— Despre ce e vorba?

— Despre ultima scrisoare pe care mi-a scris-o mama.

I-o întinse tatălui său şi ieşi.

Anthony îşi privi fiica îndepărtându-se. Îşi plecă ochii asupra scrisorii încredinţate de ea şi recunoscu imediat scrisul soţiei sale. Respiră adânc şi, cu umerii gârboviţi, se aşeză într-un fotoliu, ca s-o citească.

Julia,

Intri în cameră şi silueta ţi se conturează în raza de lumină ce se strecoară prin uşa întredeschisă. Îţi aud paşii care înaintează spre mine. Îţi ştiu bine trăsăturile feţei, dar uneori îţi caut numele în amintire; îţi ştiu mirosul atât de cunoscut, care mă face să mă simt bine. Doar această mireasmă delicată îmi îndepărtează neliniştea care mă sufocă de atâtea zile nespus de lungi. Tu trebuie să fii fata aceea tânără care vine adesea, la căderea serii; prin urmare, seara trebuie să fie pe aproape, de vreme ce tu te apropii de patul meu. Cuvintele tale sunt blânde, mai molcome decât ale bărbatului de la prânz. Şi pe el îl cred când îmi spune că mă iubeşte, fiindcă pare că-mi vrea binele. La el, gesturile sunt blânde; uneori, se ridică şi se duce spre cealaltă lumină, care domină copacii de dincolo de fereastră. Câteodată, îşi reazemă capul de geam şi plânge, plin de o suferinţă pe care n-o înţeleg. Mă strigă pe un nume care îmi este la fel de necunoscut, dar pe care mi-l însuşesc de fiecare dată, doar ca să-i fac lui plăcere. Trebuie să-ţi mărturisesc că, atunci când îmi spune pe numele ăla pe care mi l-a dat el, iar eu îi zâmbesc, parcă simt că are inima mai uşoară. Atunci, îi mai zâmbesc o dată, drept mulţumire pentru că m-a hrănit.

Tu te-ai aşezat lângă mine, pe marginea patului. Îţi urmăresc cu privirea degetele fine, care îmi dezmiardă fruntea. Nu-mi mai este frică. Mă strigi fără încetare şi citesc în ochii tăi că şi tu vrei să-ţi dau un nume. Dar, în ochii tăi, nu mai este tristeţe, de aceea îmi place să mă vizitezi. Când încheietura mâinii tale trece

pe deasupra nasului meu, îmi cobor pleoapele. Pielea îţi miroase a copilărie: a mea. Ori a ta? Tu îmi eşti fiică, iubita mea, ştiu asta acum şi am să mai ştiu încă vreo câteva secunde. Am atâtea lucruri să-ţi spun, iar timpul e atât de scurt. Aş vrea să râzi, inimioara mea, să alergi la tatăl tău, care se va ascunde la fereastră ca să plângă, şi să-i spui să nu mai verse lacrimi, pentru că, uneori, îl recunosc. Spune-i că ştiu cine e, spune-i că-mi amintesc cât de mult ne-am iubit, fiindcă îl iubesc din nou, de fiecare dată când vine să mă vadă.

Noapte bună, iubirea mea, eu dorm aici şi te aştept.

Mama

20

Knapp aştepta la intrare. Tomas îl sunase când ieşeau din aeroport, ca să-l anunţe că sosiseră. După ce o salută pe Marina şi îşi îmbrăţişă prietenul, îi duse pe amândoi în biroul său.

— Ce bine că eşti aici, îi spuse Marinei, mă scoţi dintr-o mare belea. Prim-ministrul vostru vizitează Berlinul în seara asta, iar ziarista care trebuia să se ocupe de eveniment şi de serata de gală s-a îmbolnăvit. Avem trei coloane rezervate în ediţia de mâine, aşa că trebuie să te schimbi şi să pleci mintenaş, am nevoie de însemnările tale până la ora două noaptea, ca să le trimit la corectură. Totul trebuie să fie la tipar înainte de ora trei. Îmi pare rău că vă dau peste cap planurile pentru seara asta, dacă v-aţi făcut cumva, dar e urgent, şi jurnalul trece înaintea oricărei alte probleme!

Marina se ridică, îl salută pe Knapp, îi dădu lui Tomas o sărutare pe frunte şi îi murmură la ureche: *Arrivederci,* prostovanul meu, după care se făcu nevăzută.

Tomas îi ceru scuze lui Knapp şi alergă după ea pe coridor.

— Doar n-o să joci cum îţi cântă el! Şi cina noastră în tête-à-tête?

— Dar tu nu joci cum îţi cântă el? Aminteşte-ţi la ce oră îşi ia zborul avionul tău pentru Mogadiscio! Tomas, mi-ai spus de o sută de ori: cariera înainte de toate! Nu-i aşa? Mâine n-o să mai fii aici, şi cine ştie pentru câtă vreme. Ai grijă de tine. Dacă vântul ne este favorabil, vieţile noastre se vor întâlni, până la

urmă, într-un oraş sau altul.

— Ia măcar cheile mele şi vino să-ţi scrii articolul acasă.

— O să-mi fie mai bine la hotel. Cred că, la tine, mi-ar fi greu să mă concentrez, tentaţia de a-ţi vizita castelul ar fi irezistibilă.

— Doar ştii că n-am decât o cameră. I-ai face turul la iuţeală.

— Zău că eşti prostovanul meu preferat. Eu mă gândeam la regulat, tolomacule. Rămâne pe altă dată, Tomas; şi, dacă mă răzgândesc, voi fi încântată să-ţi sun la uşă şi să te scol din somn. Pe curând!

Marina îi făcu „ciao”, cu mâna, şi se îndepărtă.

*

— Eşti bine, îîntrebă Knapp, în timp ce Tomas intra din nou în biroul lui şi trântea uşa.

— Zău dacă nu eşti de-a dreptul împuţit! Vin şi eu la Berlin împreună cu Marina, pentru o noapte, ultima noapte înaintea plecării mele, iar tu faci pe dracu-n patru şi mi-o buleşti. Adică vrei să te cred că n-aveai pe altcineva la îndemână? Ce naiba te-a apucat, băga-mi-aş picioarele? Îţi place Marina şi eşti gelos? Ai devenit atât de ambiţios încât, în afară de ziar, nu mai contează nimic altceva? Ai vrut să ne petrecem seara împreună?

— Ai terminat? întrebă Knapp, aşezându-se la birou.

— Recunoaşte că eşti un pisălog împuţit! continuă Tomas, cu furie.

— Mă îndoiesc că vom petrece împreună seara asta. Ia loc în fotoliul ăla, că trebuie să stăm de vorbă. Şi având în vedere ce am de spus, prefer să stai jos.

*

Înserarea se lăsase peste parcul Tiergarten. Felinare vechi îşi împrăştia lumina gălbuie peste aleea pavată. Julia înaintă până lângă canal. Pe lac, canotorii îşi legaseră bărcile unele de altele. Ea îşi continuă drumul până la grădina zoologică. Puţin mai departe, un pod traversa râul. Tăie drumul prin pădure, fără să-i fie teamă că se rătăceşte, de parcă fiecare potecă, fiecare copac întâlnit în cale i-ar fi fost cunoştinţe vechi. În faţa ei se înălţa coloana Victonei. Trecu de mica piaţă circulară. Paşii o purtau spre Poarta Brandenburg. Deodată, recunoscu locul în care se

găsea şi se opri. În urmă cu aproape douăzeci de ani, la cotitura acestei alei se afla o porţiune a zidului. Aici îl văzuse pentru prima oară pe Tomas. Astăzi vizitatorii erau îmbiaţi de o bancă umbrită de un tei.

— Eram sigur că am să te găsesc aici, spuse o voce din spatele ei. Ai acelaşi mers.

Julia tresări, cu inima cutreierată de un fior.

—Tomas?

— Nu ştiu ce trebuie să facem într-o asemenea împrejurare. Ne strângem mâna, ne îmbrăţişăm, întrebă el cu glas şovăielnic.

— Nici eu nu ştiu, spuse ea.

— Când Knapp mi-a destăinuit că te afli la Berlin fără să-mi spună unde sa te caut, m-am gândit la început să sun la toate căminele pentru tineret din oraş, dar, în prezent, sunt atât de multe! Atunci, mi-am închipuit că, dacă am puţin noroc, o să vii aici.

— Vocea ta e aceeaşi, doar ceva mai gravă, spuse ea cu un zâmbet firav.

El făcu un pas spre Julia.

— Dacă vrei, m-aş putea sui în copacul ăsta şi aş sări de pe creanga de acolo, e aproape la aceeaşi înălţime ca prima dată, când am căzut peste tine.

Făcu încă un pas şi o cuprinse pe Julia în braţe.

— Timpul a trecut repede şi, în acelaşi timp, atât de încet, spuse el, strângând-o şi mai tare.

— Plângi? îl întebă Julia, mângâindu-i obrazul.

— Nu, mi-a intrat doar un firişor de praf în ochi. Dar tu?

— Mie mi-a intrat alt firişor, fratele lui geamăn. Ce aiureală! Totuşi, nici măcar nu adie vântul.

— Atunci, închide ochii, îi spuse Tomas.

Şi, regăsindu-şi gesturile din trecut, atinse buzele Juliei cu vârful degetelor, după care îi sărută fiecare pleoapă.

— Era cel mai frumos mod de a-ţi spune bună ziua.

Julia îşi lipi fruntea de gâtul lui Tomas.

— Ai acelaşi miros, n-aş fi putut să-l uit niciodată.

— Vino, spuse el, e frig, tremuri.

Tomas o luă pe Julia de mână şi o trase spre Poarta Brandenburg.

— Ai fost adineauri la aeroport?

— Da, de unde ştii?

— De ce nu mi-ai făcut semn?

— Cred că nu prea aveam poftă s-o salut pe nevasta ta.

— O cheamă Marina.

— Are un nume frumos.

— E o prietenă cu care întreţin o relaţie epistolară.

— Vrei să zici episodică?

— Cam aşa ceva. Încă n-am reuşit să vorbesc curent în limba ta.

— Te descurci destul de bine.

Ieşiră din parc şi traversară piaţa. Tomas o conduse pe terasa unei cafenele. Se aşezară la o masă şi rămaseră tăcuţi mult timp, privindu-se şi neştiind ce să-şi spună.

— E nemaipomenit. Nu te-ai schimbat deloc, spuse iar Tomas..

— Ba da, te asigur că, în douăzeci de ani, m-am schimbat destul. Dacă m-ai vedea dimineaţa, când mă scol, ai vedea cum au mai trecut anii.

— N-am nevoie de asta, eu I-am numărat pe fiecare.

Chelnerul destupă sticla de vin alb pe care o comanda se Tomas.

— Tomas, în privinţa scrisorii, ştii…

— Knapp mi-a povestit totul despre întâlnirea voastră. Da' ştiu că tatăl tău era înverşunat, nu glumă!

El ridică paharul şi ciocni cu delicateţe. În faţa lor, o pereche se oprise în piaţă, încântată de frumuseţea coloanelor.

— Eşti fericită?

Julia nu spuse nimic.

— Cum e viaţa ta? întrebă Tomas.

— La Berlin, cu tine, la fel de descumpănită ca acum douăzeci de ani.

— De ce ai făcut această călătorie?

— Nu ştiam nici o adresă la care să-ţi răspund. Având în vedere că scrisoarea ta a făcut pe drum douăzeci de ani, n-am avut încredere în poştă.

— Eşti măritată, ai copii?

— Încă nu, răspunse Julia.

— Încă nu ai copii, sau încă nu eşti măritată?

— Amândouă.

— Proiecte?

— Cicatricea asta de pe bărbie nu o aveai înainte.

— Înainte, sărisem doar de pe un zid, încă nu sărisem în aer.

— Te-ai mai împlinit, spuse Julia, zâmbind.

— Mulţumesc!

— Era un compliment, zău, îţi stă foarte bine.

— Nu te pricepi să minţi, dar am îmbătrânit, e indiscutabil. Ţi-e foame?

— Nu, răspunse Julia, plecându-şi ochii.

— Nici mie. Vrei să facem câţiva paşi?

— Am impresia că fiecare cuvânt pe care-l spun e o tâmpenie.

— Ba nu. Încă nu mi-ai dezvăluit nimic din viaţa ta, spuse Tomas, cu un aer trist.

— Ştii? Am regăsit cafeneaua noastră.

— Eu nu m-am mai întors niciodată acolo.

— Patronul m-a recunoscut.

— Vezi bine că nu te-ai schimbat.

— Au demolat clădirea veche în care stăteam noi şi au construit în loc una nou-nouţă. Din strada noastră n-a mai rămas decât grădiniţa din faţă.

— Poate că e mai bine aşa. În afară de cele câteva luni cât am stat acolo împreună, locul ăla nu mi-a lăsat amintiri frumoase. Acum, stau în Vest. Pentru mulţi, asta nu înseamnă nimic, dar eu încă mai văd, de la fereastra mea, frontiera.

— Knapp mi-a povestit despre tine, continua Julia.

— Ce ţi-a povestit?

— Că ai un restaurant în Italia şi că ai o droaie de copii care te ajută să faci pizza, răspunse Julia.

— Ce mai cretin... de unde o fi scos chestia asta?

— Din amintirea răului pe care ţi l-am făcut.

— Îmi închipui că şi eu ţi-am făcut mult rău, de vreme ce m-ai crezut mort ...

Tomas se uită la Julia, mijindu-şi ochii.

— Vorbele astea au sunat cam pretenţios, nu?

— Da, puţin, dar e adevărat.

Tomas o luă pe Julia de mână.

— Fiecare dintre noi şi-a croit drumul. Viaţa a hotărât aşa. Ba i-a mai dat o mână de ajutor şi tatăl tău. Oricum, e de crezut că destinul n-a vrut să ne unească.

— Sau a vrut să ne protejeze... Poate că, până la urmă, am fi ajuns să nu ne mai suportăm; am fi divorţat, tu ai fi fost tipul pe care l-aş fi urât cel mai tare, pe lumea asta... Şi n-am mai fi petrecut seara asta împreună.

— Ba da, ca să discutăm despre educaţia copiilor! Şi, pe urmă, sunt cupluri care se despart şi rămân în relaţii de prietenie. Există cineva în viaţa ta? Poate că, de data asta, n-o să mai evidezi întrebarea!

— Eviţi!

— Ce?

— Voiai să spui „eviţi întrebarea”, „a evida” înseamnă a goli de măruntaie un peşte, de exemplu.

— Mi-ai dat o idee. Vino cu mine!

Terasa învecinată aparţinea unui restaurant care servea fructe de mare. Tomas luă cu asalt o masă, sub privirile furioase ale turiştilor care îşi aşteptau rândul.

— Aşa procedezi acum? întrebă Julia, aşezându-se. Nu e prea civilizat. Or să ne facă vânt de aici!

— În meseria mea trebuie să fii descurcăreţ! Şi, pe urmă, patronul îmi e amic, aşa că o să profităm de ocazie.

Chiar atunci veni şi patronul să-l salute pe Tomas.

— Data viitoare încearcă şi tu să-ţi faci o intrare mai discretă, că-mi pui clientela în cap, şopti proprietarul localului.

Tomas i-o prezentă amicului său pe Julia.

— Ce le-ai recomanda unor persoane care n-au deloc poftă de mâncare? îl întrebă el.

— Am şi zburat să vă aduc un buchet de creveţi! Pofta vine mâncând!

Şi patronul o luă din loc. Înainte de a intra în bucătărie, ridică degetul mare şi, cu o ocheadă apăsată, îl făcu pe Tomas să înţeleagă că Julia i se părea încântătoare.

— Am devenit desenatoare.

— Ştiu îmi place mult vidra ta albastră...

— Ai văzut-o?

— Te-aş minţi dacă aş spune că nu-mi scapă nici unul din desenele tale animate, dar, cum în meseria mea totul se află, mi-a ajuns la urechi numele creatoarei. Eram la Madrid, într-o după-amiază, şi trebuia să-mi umplu cumva timpul liber. Am remarcat afişul şi am intrat în sală; trebuie să-ţi mărturisesc că n-am înţeles toate dialogurile, pentru că nu sunt prea tare la spaniolă, dar cred că am prins esenţialul poveştii. Pot să te întreb ceva?

— Tot ce vrei.

— Din întâmplare, personajul ursului ţi l-am inspirat cumva eu?

— Stanley zice că semeni mai mult cu ariciul.
— Cine e Stanley?
— Cel mai bun prieten al meu.
— Şi cum de ştie el că semăn cu un arici?
— Pesemne că e foarte intuitiv şi perspicace sau că i-am vorbit mult despre tine.
— Pare-se că are multe calităţi. Ce fel de prieten îţi e?
— Un prieten văduv, cu care am împărtăşit multe clipe.
— Îmi pare rău pentru el.
— Dar au fost clipe frumoase, să ştii!
— Eu mă refeream la faptul că şi-a pierdut soţia. A murit de mult?
— Partenerul…
— Atunci, sunt şi mai trist pentru el.
— Nătâng mai eşti!
— Ştiu, e o tâmpenie, dar îl găsesc mai simpatic acum, când îmi spui că iubea un bărbat. Şi cine ţi-a inspirat nevăstuica?
— Vecinul meu de la parter. Are un magazin de încălţăminte. Povesteşte-mi despre după-amiaza în care te-ai dus să-mi vezi desenul animat. Cum a fost ziua aia?
— Tristă, când s-a terminat filmul.
— Mi-ai lipsit, Tomas.
— Şi tu mie; mai mult decât îţi poţi imagina. Dar hai să schimbăm subiectul. În restaurantul ăsta, nu mai putem să culpabilizăm firişoarele de praf.
— Să acuzăm! Asta voiam să-ţi spun şi eu.
— Nu contează. Zile cum a fost cea trăită în Spania am cunoscut cu sutele, aici sau în altă parte, şi, uneori, mi se întâmplă să mai trăiesc şi acum. Vezi tu, trebuie neapărat să vorbim despre altceva, altfel o să mă culpabilizez pe mine însumi că te plictisesc cu nostalgia mea.
— Şi la Roma?
— Tot nu mi-ai spus nimic despre viaţa ta, Julia.
— Ştii, douăzeci de ani sunt greu de povestit.
— Eşti aşteptată?
— În seara asta, nu.
— Dar mâine?
— Mâine, da. Am pe cineva la New York.
— E ceva serios?
— Trebuia să mă căsătoresc… sâmbăta trecută.

— Trebuia?

— A trebuit să anulăm ceremonia.

— Din cauza lui sau din cauza ta?

— Tata …

— La el, asta e o manie, categoric. Şi viitorului tău soţ i-a mutat fălcile?

— Nu, de data asta a fost ceva şi mai surprinzător.

— Îmi pare rău.

— Nu, probabil că nu-ţi pare, şi nu-ţi pot purta pică pentru asta.

— Greşeşti. Tare mi-ar mai fi plăcut să-i spargă mutra logodnicului tău… de data asta, îmi pare sincer rău pentru ce am spus.

Julia lăsă să-i scape un chicotit, apoi un al doilea şi, în cele din urmă, râse în hohote.

— Ce-i aşa de nostim?

— Dacă ţi-ar vedea cineva mutra, continuă Julia să râdă, ar jura că eşti un copil care a fost prins la dulapul cu dulceaţă, mânjit la gură cu căpşuni. Pricep şi mai bine de ce mi-ai inspirat toate acele personaje. Nimeni în afară de tine nu poate avea asemenea expresii. Oh, Doamne, cât mi-ai lipsit!

— Nu mai repeta asta, Julia.

— De ce?

— Pentru că sâmbăta trecută trebuia să te măriţi.

Patronul veni la masa lor, purtând un platou mare.

— Am găsit cu ce să vă fericesc, spuse el, radios. Două limbi de mare cât se poate de uşoare, însoţite de nişte legume fripte pe grătar şi de un sosuleţ de verdeţuri proaspete, numai bune să aţâţe două stomacuri blazate. Vi le pregătesc?

— Scuză-mă, îi spuse Tomas amicului său, dar n-o să rămânem. Adu-mi nota.

— Ce-mi aud urechile? Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi, de adineauri, dar nici nu se pune problema să plecaţi de la mine fără să-mi fi gustat bucatele. Hai, ciorovăiţi-vă bine, spuneţi-vă tot ce aveţi pe suflet, până ce vă prepar eu minunile astea, şi, după aia, faceţi-mi plăcerea şi împăcaţi-vă în timp ce vă delectaţi cu peştii mei. E un ordin, Tomas!

Patronul se îndepărtă ca să pregătească limbile de mare pe o măsuţă, fără să-i scape din ochi pe Tomas şi pe Julia.

— Pare-mi-se că n-ai încotro, va mai trebui să mă suporţi încă

puţin, altfel, se va înfuria prietenul tău, spuse Julia.

— Şi mie mi se pare la fel, zâmbi Tomas. Iartă-mă, Julia, n-ar fi trebuit să-ţi…

— Nu te mai scuza tot timpul, că nu ţi se potriveşte. Vom încerca să mâncăm şi, pe urmă, mă vei conduce. Am poftă să merg lângă tine. Asta am dreptul să spun?

— Da, răspunse Tomas. De data asta, cum te-a împiedicat tatăl tău să te căsătoreşti?

— Hai să uităm de tata. Povesteşte-mi mai departe despre tine.

Tomas povesti despre cei douăzeci de ani din viaţa lui făcând multe prescurtări. Tot aşa făcu şi Julia. La sfârşitul cinei, patronul ţinu morţiş să-i vadă gustând şi din sufleul lui de ciocolată. Îl pregătise anume pentru ei. Le oferi două linguriţe, dar Julia şi Tomas nu folosiră decât una.

Plecară de la restaurant în noaptea aproape albă şi intrară din nou în parc. Luna plină se oglindea în lacul pe care se legănau câteva bărci legate lângă un ponton.

Julia îi povesti lui Tomas o legendă chinezească. El îi vorbi despre călătoriile lui, dar niciodată despre războaiele lui; Julia îi vorbi despre New York, despre meseria ei, deseori despre cel mai bun prieten, dar niciodată despre proiectele ei de viitor.

Lăsară parcul în urmă şi îşi continuară plimbarea pe străzile oraşului. Lângă o piaţă, Julia se opri.

— Îţi aminteşti?

— Da, aici l-am regăsit pe Knapp, în mijlocul mulţimii. Ce noapte nemaipomenită! Ce mai ştii de francezii ăia, prietenii tăi?

— N-am mai vorbit de mult cu el. Mathias e librar; Antoine, arhitect. Unul trăieşte la Paris, celălalt la Londra, pare-mi-se.

— Sunt căsătoriţi?

— … şi divorţaţi, după ultimele ştiri.

— Uite, îi arătă Tomas vitrina întunecată a unei cafenele, e bistroul unde mergeam întotdeauna când îl vizitam pe Knapp.

— Ştii, am aflat până la urma cifra aia pentru care va ciorovăiaţi mereu.

— Care cifră?

— Cea a numărului de locuitori din Germania de Est, care colaborau cu Stasi. A numărului de informatori. Am descoperit-o acum doi ani, la bibliotecă, într-o revistă care publica un studiu despre căderea zidului.

— Adică, acum doi ani te interesai de genul asta de ştiri?

— Doar doi la sută. Vezi? Poţi fi mândru de concetăţenii tăi.

— Bunica mea făcea parte dintre ei, Julia. Am fost să-mi văd dosarul din arhivele Stasi. Bănuiam eu că am aşa ceva, din cauza evadării lui Knapp. Propria mea bunică îi informa; am citit pagini întregi, atât de detaliate, despre viaţa mea, activităţile mele, prietenii mei. Ciudat mod de a-mi retrăi amintirile din copilărie!

— Dacă ai şti ce am trăit eu în ultimele zile! Poate că ea a făcut asta ca să te protejeze, ca să nu fii hărţuit.

— N-am aflat niciodată.

— De-aia ţi-ai schimbat numele?

— Da, ca să-i pun cruce trecutului, ca să încep o viaţă nouă.

— Făceam şi eu parte din acel trecut de care te-ai debarasat?

— Am ajuns la hotelul tău, Julia.

Ea ridică ochii. Firma hotelului Brandenburger Hof lumina faţada. Tomas o luă în braţe şi zâmbi trist.

— Aici nu-i nici un copac. Cum să ne spunem la revedere în asemenea circumstanţe?

— Crezi că povestea noastră ar fi mers?

— Cine ştie?

— Nu ştiu cum să ne spunem la revedere, Tomas, şi nici măcar dacă am chef s-o fac!

— A fost frumos să te revăd, un dar neaşteptat din partea vieţii, murmură Tomas.

Julia îşi puse capul pe umărul lui.

— Da, a fost frumos.

— Nu mi-ai răspuns la singura întrebare care mă preocupă. Eşti fericită?

— Acum nu mai sunt.

— Dar tu ce crezi? Povestea noastră ar fi mers? O întrebă Tomas.

— Probabil.

— Atunci, te-ai schimbat.

— De ce?

— Pentru că, în timp, mi-ai fi răspuns, cu umorul tău sarcastic, că alergăm spre un fiasco, că n-ai putea suporta să vezi că îmbătrânesc, că mă îngraş, că umblu tot timpul teleleu…

— Dar, de atunci încoace, am învăţat să mint.

— Ei, acum te regăsesc, în sfârşit; eşti aceeaşi Julia pe care n-

am încetat s-o iubesc niciodată…

— Ştiu un mod infailibil de a afla dacă am fi avut o şansă … sau nu.

— Care?

Julia îşi lipi buzele de gura lui Tomas. Sărutul fu lung, aidoma celui pe care şi-l dau doi adolescenţi care se iubesc atât de mult, încât uită de restul lumii. Ea îl luă de mână şi îl trase în holul hotelului. Recepţionerul moţăia pe scaunul lui. Julia îl îndrumă pe Tomas înspre lifturi. Apoi, apăsă pe buton şi sărutul lor continuă până la etajul şase.

Trupurile lor jilave erau unite ca în cele mai intime amintiri, în dezordine a cearşafurilor. Julia îşi închisese ochii. Mâna lui Tomas aluneca în jos, dezmierdându-i pântecul; mâinile ei i se agăţau de ceafă. Gura lui îi atingea umărul, gâtul, rotunjimile sânilor, buzele i se plimbau, nepotolite. Degetele Juliei se rătăceau în părul lui Tomas. Limba lui cobora, şi plăcerea se înălţa în valuri, amintire a unor voluptăţi fără egal. Picioarele se împleteau, trupurile se înnodau unul cu celălalt, nimic nu le mai putea desface. Gesturile erau neschimbate, uneori stângace, dar întotdeauna tandre.

Minutele se scurgeau, transformându-se în ore, iar zorii se iviră asupra celor două trupuri istovite, abandonate în căldura patului.

*

Clopotul unei biserici bătu de opt ori, în depărtare. Tomas se întinse şi se duse la fereastră. Julia se ridică în capul oaselor şi îi privi silueta învăluită în lumini şi umbre.

— Cât eşti de frumoasă! spuse Tomas, întorcându-se spre ea.

Julia nu răspunse.

— Şi acum? întrebă el, cu glasul blând.

— Mi-e foame!

— Sacul tău de pe fotoliu e gata pregătit?

— Plec… în dimineaţa asta, răspunse, şovăind, Julia.

— Mi-au trebuit zece ani ca să te uit. Credeam că am reuşit, îmi închipuiam că, pe câmpurile de bătaie, am aflat ce este frica, dar nimic nu se compară cu ceea ce simt alături de tine, în camera asta, la gândul că te-aş putea pierde din nou.

— Tomas…

— Ce ai să-mi spui, Julia? Că a fost o greşeală? Poate. Când Knapp mi-a mărturisit că eşti în oraş, mi-am închipuit că timpul a şters diferenţele care ne despărţiseră cândva, pe tine, tânăra din Vest, şi pe mine, băiatul din est! Nădăjduiam că anii care s-au adunat ne-au adus măcar atât. Dar vieţile noastre sunt tot la fel de diferite, nu-i aşa?

— Eu sunt desenatoare, tu reporter, amândoi ne-am realizat visul…

— Nu cel mai important; în orice caz, nu pentru mine. Încă nu mi-ai spus din ce motiv ţi-a anulat tatăl tău căsătoria. Te pomeneşti că iar o să apară în camera asta, să mă doboare la pământ!

— Aveam optsprezece ani şi nu puteam face altceva. Trebuia să plec cu el; nici măcar nu eram majoră. Cât despre tata, e mort. Înmormântarea lui a avut loc în ziua când trebuia să mă căsătoresc. Acum ştii de ce…

— Îmi pare nespus de rău pentru el. Şi pentru tine, dacă ai suferit.

— Părerile de rău nu folosesc la nimic, Tomas.

— De ce ai venit la Berlin?

— Ştii prea bine, din moment ce Knapp ţi-a explicat totul. Scrisoarea ta a ajuns la mine alaltăieri, nu puteam să vin mai repede.

— Şi nu te puteai mărita fără să fii sigură, nu?

— Nu-i nevoie să fii răutăcios.

Tomas se aşează la picioarele patului.

— Mi-am domesticit singurătatea; pentru asta, e nevoie de o răbdare formidabilă. Am umblat prin oraşe aflate în cele patru colţuri ale lumii, căutând aerul pe care-l respirai tu. Se spune că gândurile celor ce se iubesc ajung întotdeauna să se întâlnească, aşa că mă întrebam deseori, seara, când eram pe punctul de-a adormi, dacă şi ţie ţi se întâmpla să te gândeşti la mine, în clipa când eu mă gândeam la tine. Am venit la New York şi am bătut străzile, sperând să te zăresc şi temându-mă totodată că mi s-ar putea realiza visul. Am crezut de sute de ori că te recunosc şi parcă mi se oprea inima în piept, când silueta vreunei femei îmi amintea de tine. Mi-am jurat să nu mai iubesc niciodată aşa, asta era o nebunie, un abandon de sine inadmisibil. Timpul a trecut. A trecut şi vremea noastră, nu crezi? Ţi-ai pus cumva întrebarea asta înainte de a lua avionul?

— Termină, Tomas, nu strica totul. Ce vrei să-ţi spun? Am privit cerul zile şi nopţi la rând, sigură că şi tu te uitai de acolo, de sus, la mine… Aşa că nu, nu mi-am pus întrebarea asta înainte de-a lua avionul.

— Ce propui? Să rămânem prieteni? Să te sun când trec prin New York? Să mergem să bem ceva şi să depănăm amintiri frumoase, legaţi printr-o complicitate generată de ceea ce ne este interzis? Ai să-mi arăţi pozele copiilor tăi, care nu vor fi ai noştri. Am să-ţi spun că seamănă cu tine, încercând să le descopăr pe chip trăsăturile tatălui lor… Acum, când am să intru în baie, o să-ţi suni viitorul bărbat, iar eu o să las apa să curgă, ca să nu te aud spunându-i „Bună, iubitule!” Măcar ştie că eşti la Berlin?

— Termină! urlă Julia.

— Ce ai să-i spui la înapoiere? o întrebă Tomas, întorcându-se spre fereastră.

— Habar n-am.

— Vezi? Am avut dreptate, nu te-ai schimbat.

— Ba da, Tomas, sigur că m-am schimbat, dar a fost nevoie de un semn al destinului, care să mă aducă aici, pentru ca să-mi dau seama că ele, sentimentele mele, nu s-au schimbat.

Jos, în stradă, Anthony Walsh se plimba de colo-colo, uitându-se la ceas. Era a treia oară când ridica ochii spre fereastra camerei în care stătea fiica lui şi pe faţă i se putea citi nerăbdarea, chiar şi de acolo, de la etajul şase.

— Mai spune-mi o dată când a murit tatăl tău, spuse Tomas, lăsând în jos perdeaua de la fereastră.

— Ţi-am spus, l-am înmormântat sâmbăta trecută.

— Atunci, nu mai zic nimic. Ai dreptate, să nu umbrim amintirea acestei nopţi. Nu poţi să iubeşti un om şi, în acelaşi timp, să-l minţi. Tu nu, noi nu.

— Nu te mint…

— Ia-ţi sacul de pe fotoliu, întoarce-te acasă, murmură Tomas.

El îşi puse pantalonii, cămaşa, vestonul şi nu mai pierdu timpul să-şi lege şireturile de la pantofi. Se apropie de Julia, îi întinse mâna şi o atrase în îmbrăţişarea lui.

— Diseară iau avionul de Mogadiscio. Ştiu deja că acolo am să mă gândesc fără încetare la tine. Nu fi îngrijorată, nu regreta, am sperat să trăiesc un asemenea moment de atâtea ori, că nici nu le mai ştiu numărul, iar momentul ăsta a fost magnific, iubirea

mea. Să-ţi pot spune aşa încă o dată, numai o dată, era un vis la care nici măcar nu mai nădăjduiam. Ai fost şi vei fi mereu cea mai frumoasă femeie din viaţa mea, cea care mi-a lăsat cele mai frumoase amintiri, şi asta deja înseamnă mult. Nu-ţi cer decât un singur lucru: jură-mi că vei fi fericită.

Tomas o îmbrăţişă pe Julia cu tandreţe şi plecă fără să se uite în urmă.

Când ieşi din hotel, se apropie de Anthony, care continua să aştepte în maşină.

— Fiica dumneavoastră nu cred că mai întârzie, spuse el, înainte de a-l saluta.

Apoi, se îndepărtă pe stradă.

21

Cât dură călătoria de la Berlin la New York, Julia şi tatăl ei nu schimbară o vorbă. Cu excepţia unei fraze pe care Anthony o rosti de câteva ori: „cred că iar am făcut o tâmpenie”, şi asta fără ca fiica lui să-i priceapă pe deplin sensul. Sosiră pe la jumătatea după-amiezii, într-un Manhattan udat de ploaie.

— Julia, tu mă auzi? La urma urmei, spune şi tu ceva! protestă Anthony, intrand în apartamentul din Horatio Street.

— Nu! răspunse Julia, punându-şi jos bagajul.

— L-ai revăzut aseară?

— Nu!

— Spune-mi ce s-a întâmplat, poate îţi dau vreun sfat.

— Tu?! Asta ar însemna că s-a întors lumea pe dos!

— Nu fi încăpăţânata! Tu nu mai ai cinci ani, iar eu nu mai am decât douăzeci şi patru de ore.

— Nu l-am revăzut pe Tomas, şi acum o să-mi fac un duş. Punct!

Anthony se aşeză în uşă, oprindu-i trecerea.

— Şi, după aia, ai de gând să rămâi în baie următorii douăzeci de ani?

— Dă-te!

— Până nu-mi răspunzi, nu!

— Vrei să ştii ce o să fac după aia? O să încerc să adun cioburile vieţii pe care mi-ai spulberat-o cu atâta savantlâc, într-o

săptămână. Probabil că n-am să le pot lipi pe toate, pentru că întotdeauna vor lipsi câteva, şi nu-mi face mutra asta ca şi cum n-ai înţelege, că doar ţi-ai reproşat-o tot timpul zborului.

— Nu vorbeam despre călătoria noastră ...

— Atunci despre ce?

Anthony nu răspunse.

— Asta-mi închipuiam şi eu! spuse Julia. Între timp, îmi pun jartiere, cel mai sexy sutien push-up pe care-l am, îl sun pe Tomas şi mă duc să mi-o trag cu el. Şi, dacă mai reuşesc să-l mint aşa cum am învăţat s-o fac de când sunt cu tine, poate că o să accepte să vorbim din nou despre căsătorie.

— Ai zis Tomas!

— Ce?

— Iar ai avut un lapsus; cu Adam trebuia să te căsătoreşti.

— Dă-te din uşa asta, că te omor!

— Ţi-ai pierde timpul, sunt deja mort. Şi, dacă-ţi închipui că ai să mă şochezi povestindu-mi viaţa ta sexuală, te înşeli amarnic, scumpo!

— Cum ajung la Adam, continuă Julia, sfidându-şi tatăl, îl lipesc de perete, îl despoi…

— Gata! zbieră Anthony. N-am nevoie să cunosc chiar toate detaliile, adăugă el, recăpătându-şi calmul.

— Acum mă laşi să-mi fac duşul?

Anthony îşi dădu ochii peste cap şi o lăsă să treacă. Cu urechea lipită de uşă, o auzi pe Julia dând un telefon.

Nu, Adam nu trebuia să fie deranjat în nici un caz, dacă era în şedinţă; doar să fie anunţat că ea se întorsese la New York. Dacă era liber în seara asta, putea veni s-o ia de acasă, la ora opt. Ea avea să-l aştepte în faţa intrării. În caz că nu izbutea să ajungă, putea s-o sune.

Anthony se duse iar în salon, păşind în vârful picioarelor, şi se aşeză pe canapea. Luă telecomanda ca să deschidă televizorul, însă îşi dădu seama imediat că nu era cea bună. Privi faimoasa cutiuţă albă şi zâmbi, punându-şi-o chiar alături.

După un sfert de oră, Julia îşi făcu din nou apariţia, cu un impermeabil pe umeri.

— Te duci undeva?

— La muncă.

— Sâmbăta? Pe o asemenea vreme?

— La birou, e întotdeauna lume în weekend. Am de rezolvat

corespondenţa şi mail-urile cu care am rămas în urmă.

Când să iasă, Anthony o chemă înapoi.

— Julia!

— Ce mai e?

— Înainte să faci, cu adevărat, o tâmpenie, află că Tomas continuă să te iubească.

— Cum de ştii asta?

— Ne-am întâlnit azi-dimineaţă. De altfel, m-a şi salutat cu toată amabilitatea, când a ieşit din hotel! Îmi închipui că m-a văzut de la fereastra camerei tale, când aşteptam pe stradă.

Julia îşi fulgeră tatăl cu privirea.

— Pleacă de aici! Când mă întorc, nu vreau să te mai găsesc!

— Şi unde să mă duc! Sus, în podul ăla abject?

— Nu, la tine acasă! spuse Julia şi trânti uşa.

*

Anthony luă umbrela agăţată în cuierul de lângă intrare şi ieşi pe balcon. Aplecat peste balustrada, o urmări pe Julia, care se îndrepta spre intersecţie. De îndată ce nu-şi mai zări fiica, se duse în camera ei. Telefonul era pe noptieră. Ridică receptorul şi apăsă pe tasta „redial”

I se prezentă interlocutoarei drept asistent al domnişoarei Walsh. De bună seamă, ştia că ea tocmai sunase şi că Adam nu era disponibil; totuşi, era foarte important să-i spună că Julia îl va aştepta mai devreme decât îl anunţase, adică la ora optsprezece, şi nu în stradă, ci în casă, fiindcă ploua. Într-adevăr, asta era peste patruzeci şi cinci de minute, dar, luând în consideraţie toate aspectele problemei, era preferabil să fie deranjat din şedinţa. Nu era cazul s-o mai sune Adam, ea era plecata la cumpărături, iar mobilul îi rămăsese fără baterie. Anthony o rugă de două ori pe secretară sa-i promită că mesajul va ajunge la destinatar şi încheie convorbirea cu un zâmbet deosebit de satisfăcut.

După ce puse telefonul în furcă, ieşi din cameră, se instală confortabil într-un fotoliu şi nu-şi mai luă ochii de la telecomanda pusă pe canapea.

Julia îşi întoarse scaunul şi deschise computerul. Pe ecran

defilă o listă interminabilă de mail-uri; ea aruncă o privire rapidă pe masa de lucru: coşuleţul pentru corespondenţă dădea pe dinafară, iar ledul robotului clipea frenetic.

Îşi luă mobilul din buzunarul impermeabilului, pentru a-l chema în ajutor pe prietenul el cel mal bun.

— Ai lume în magazin? îl întrebă.

— Cu vremea de pe aici, nu-i nici măcar o broască, după-amiaza asta e bulită.

— Ştiu, sunt leoarcă.

— Te-ai întors! exclamă Stanley.

— Nu-i nici o jumătate de oră de atunci.

— Ar fi trebuit să mă suni mai de mult!

— Ţi-ai închide prăvălia ca să te întâlneşti la *Pastis* cu o veche amică?

— Comandă-mi un ceai, nu, un cappuccino, în fine, ce vrei tu. Vin imediat.

Şi, zece minute mai târziu, Stanley se întâlnea cu Julia, care îl aştepta în fundul vechii braserii.

— Ai aerul unui spaniel căzut în lac, spuse ea, sărutându-l.

— Şi tu al unui cocker care s-a dus după el. Ce ai comandat pentru noi? întrebă Stanley, aşezându-se.

— Crochete!

— Am vreo două-trei bârfe picante despre cine cu cine s-a mai culcat săptămâna asta; dar, mai intâi, spune tu. Vreau să ştiu tot. Stai să ghicesc! L-ai găsit pe Tomas, fiindcă n-am primit nici un semn de viaţă de la tine, astea două zile. Şi, după cum îţi văd mutra, lucrurile nu s-au petrecut chiar cum plănuiai tu.

— Nu plănuisem nimic…

— Mincinoaso!

— Dacă voiai să petreci un moment în tovărăşia unei adevărate imbecile, profită, pentru că ai ocazia chiar acum!

Julia îşi povesti aproape toată călătoria: vizita la sindicatul de presă, prima minciună a lui Knapp, motivul pentru care Tomas avea dublă identitate, vernisajul, maşina pe care o comandase în ultima clipă recepţionerul ca s-o ducă acolo… Când pomeni despre pantofii pe care îi purtase cu rochia lungă, Stanley îşi împinse deoparte, scandalizat, ceaşca de ceai şi comandă un vin alb sec. Afară, ploaia se înteţise. Julia îi istorisi despre prima ei vizită în Est, despre strada de pe care dispăruseră casele, despre decorul bătrânicios dintr-un bar care rămăsese în picioare,

despre conversaţia cu cel mai bun prieten al lui Tomas, cursa ei nebună până la aeroport, despre Marina şi, în sfârşit — mai înainte ca Stanley să leşine — despre reîntâlnirea cu Tomas, din parcul Tiergarten. Julia continuă, descriind de data asta terasa restaurantului care servea cel mai bun peşte din lume, chiar dacă ea abia îl gustase, plimbarea nocturnă din jurul unui lac, camera de hotel în care făcuse dragoste cu o noapte înainte şi, în cele din urmă, micul dejun care nu mai avusese loc. Şi, când chelnerul se apropie sa întrebe pentru a treia oară dacă totul era în ordine, Staneley îl ameninţă cu furculiţa, dacă mai îndrăzneşte să-l deranjeze.

— Ar fi trebuit să merg cu tine, spuse Stanley. Dacă mi-aş fi putut imagina o asemenea aventură, nu te-aş fi lăsat să pleci acolo singură.

Julia îşi învârtea întruna linguriţa în ceaşca de ceai. El o privi cu atenţie şi o opri.

— Julia, tu nu bei ceaiul cu zahăr… te simţi cam pierdută, nu-i aşa?

— Ai putea renunţa la cuvântul „cam”.

— În orice caz, te asigur că nu-l văd întorcându-se la Marina aia, încrede-te în experienţa mea.

— Care experienţă? zâmbi Julia. Oricum, la ora asta, Tomas e în avionul de Mogadiscio.

— Iar noi la New York, în ploaie! răspunse Stanley, uitându-se la aversa care lovea în geamuri.

Câţiva trecători se refugiaseră pe terasă, la adăpostul copertinei. Un domn bătrân îşi strângea soţia lângă el, ca s-o protejeze mai bine.

— O să-mi fac ordine în viaţă cât mai bine cu putinţă, continuă Julia. Presupun că ăsta e singurul lucru pe care-l am de făcut.

— N-ai greşit deloc adineauri: stau la masă cu o adevărată imbecilă. Ai şi tu o dată şansa nemaipomenită de a-ţi răsturna viaţa cu cracii-n sus, şi, când acolo, pe tine te roade grija ordinii. Eşti complet neghioabă, sărmana de tine. Şi te rog, scumpo, şterge-ţi ochii ăia imediat, că e destulă udătură afară. Nu e chiar deloc momentul să plângi, că am încă mult prea multe întrebări de pus.

Julia se şterse la ochi cu dosul mâinii şi îi zâmbi din nou amicului său.

— Ce ai de gând să-i spui lui Adam? continuă Stanley. Chiar

am şi crezut că aveam să-l iau la mine în subzistenţă, dacă tu nu te-ai mai fi întors. Pentru mâine, m-a invitat la ţară, la părinţii lui. Te previn, ca să nu faci vreo gafă, mi-am născocit o boală de stomac.

— Am să-i mărturisesc acea parte din adevăr care îi va face rău în cea mai mică măsură.

— Ceea ce te face să suferi cel mai tare în dragoste e laşitatea. Vrei să-ţi încerci încă o dată norocul cu el? Da sau nu?

— Poate că spun o adevărată porcărie, dar nu mă simt în stare să fiu din nou singură.

— Atunci, o să aibă de pătimit; nu acum, dar, mai devreme sau mai târziu, tot o să aibă de pătimit!

— Am să fac în aşa fel, încât să-l protejez.

— Pot să te întreb ceva puţin mai intim?

— Doar ştii prea bine că nu-ţi ascund niciodată nimic…

— Noaptea cu Tomas cum a fost?

— Tandră, dulce, magică; şi tristă, de dimineaţă.

— Eu îţi vorbeam despre sex, scumpo.

— Tandru, dulce, magic…

— Şi tu vrei să mă faci să cred că nu ştii pe ce lume eşti?

— Eu sunt la New York, Adam la fel, iar Tomas este, de acum, foarte departe.

— Scumpo, important nu e să ştim în ce oraş sau în ce colţ al lumii se află celălalt, ci să ştim unde îl situează dragostea care ne leagă de el. Julia, greşelile nu contează; contează doar ceea ce trăim.

*

Adam coborî din taxi în ploaia care cădea cu nemiluita. Canalele dădeau pe dinafară. El sări pe trotuar şi sună cu insistenţă la interfon. Anthony Walsh se ridică de pe fotoliu.

— Gata, gata, o clipă! bombăni, în timp ce apăsă pe butonul de comandă care deschidea uşa de la parter.

Auzi paşii vizitatorului care urca scara şi îi ieşi în întâmpinare, cu un zâmbet larg.

— Domnule Walsh? exclamă Adam, trăgându-se, năucit, înapoi.

— Adam, ce vânt bun te aduce?

Adam stătea, fără glas, pe palier.

— Ţi-ai înghiţit limba, amice?

— Dar sunteţi mort! bâigui Adam.

— Ah, nu fi nesuferit. Ştiu eu că nu ne iubim cine ştie ce, dar, totuşi, să mă trimiţi, chiar aşa, la cimitir!

— Tocmai! În ziua Înmormântării dumneavoastră, eram la cimitir! bâigui Adam.

— Ei, gata! Acum, chiar că devii grosolan, moşule! Bun, doar n-o să stăm proţăpiţi aici toată seara, intră, eşti palid ca un mort.

Adam păşi în salon. Anthony îi făcu semn să-şi scoată trenciul care şiroia de apă.

— Scuzaţi-mă că insist, spuse Adam, agăţându-şi impermeabilul în cuier. Trebuie să-mi înţelegeţi surprinderea, căsătoria mea a fost anulată din cauza înmormântării dumneavoastră…

— Era întru câtva şi a fiicei mele, nu?

— Totuşi, ea n-a inventat toată povestea asta doar pentru…

— Ca să te părăsească? Nu-ţi acorda chiar atâta importanţă. În familia noastră, avem un spirit deosebit de inventiv, dar înseamnă că n-o cunoşti prea bine pe Julia, dacă-ţi imaginezi că putea face un lucru atât de bizar. Pesemne că există alte explicaţii şi, dacă taci o clipă, îţi voi oferi chiar eu vreo două-trei.

— Unde e Julia?

— Din păcate, în curând vor fi douăzeci de ani de când fiica mea a pierdut obiceiul de a mă informa în privinţa programului său. Ca să-ţi spun totul, eu o credeam cu dumneata. Ne-am întors la New York de vreo trei ore bune.

— Aţi fost împreună cu ea în călătorie?

— Bineînţeles, nu ţi-a spus?

— Cred că i-ar fi venit cam greu, dat fiind că am fost cu ea la aeroport, când a aşteptat avionul care vă aducea rămăşiţele pământeşti din Europa, şi, apoi, am însoţit-o în dricul care ne-a dus la cimitir.

— Din ce în ce mai încântător! Şi ce altceva ai mai făcut? Ai apăsat chiar dumneata pe butonul cuptorului de incinerare, dacă tot veni vorba?

— Nu, însă am aruncat un pumn de pământ pe sicriul dumneavoastră!

— Mulţumesc pentru această delicată atenţie.

— Cred că nu mă simt prea bine, mărturisi Adam, care se cam înverzise la faţă.

— Atunci, ia loc, nu mai sta în picioare ca un nătărău.
Îi arătă lui Adam canapeaua.
— Da, acolo. Mai eşti încă în stare să recunoşti un loc în care să-ţi aşezi posteriorul ori ţi-au paralizat toţi neuronii de când m-ai văzut pe mine?
Adam se supuse. Se lăsă, greoi, în perne şi, făcând asta, se aşeză pe butonul telecomenzii.
Anthony tăcu instantaneu, ochii i se închiseră şi se prăbuşi cât era de lung pe covor, în faţa lui Adam, care înmărmurise.

*

— Îmi închipui că nu mi-ai adus nici o poză de-a lui, nu? întrebă Stanley. Tare aş fi vrut să văd a ce seamănă. Ei, spun şi eu prostii, dar, ce să fac, nu-mi place deloc când eşti aşa de tăcută!
— De ce?
— Pentru că nu mai izbutesc să număr câte gânduri îţi trec prin cap.
Conversaţia le fu întreruptă de Gloria Gaynor, care lălăia *I Will Survive* în geanta Juliei.
Ea îşi luă mobilul şi îi arătă lui Stanley ecranul, care afişa numele lui Adam. Stanley dădu din umeri, iar Julia preluă apelul. În aparat, auzi glasul îngrozit al logodnicului ei.
— Tu şi cu mine, dar în special tu, avem de vorbit o mulţime de lucruri. Însă asta mai poate aştepta: tatălui tău i-a venit rău.
— În altă împrejurare aş fi considerat că glumeşti, dar, acum, mi se pare ceva de prost gust.
— Sunt în casa ta, Julia…
— Ce faci la mine, n-aveam întâlnire într-o oră? întrebă Julia, înlemnită.
— A sunat asistentul tău şi mi-a transmis că vrei să ne întâlnim mai devreme.
— Asistentul meu? Ce asistent?
— Da’ ce mai contează? Eu îţi spun că taică-tău e lungit pe jos, nemişcat, în mijlocul salonului. Vino cât mai repede. Eu o să sun la salvare.
Stanley tresări când amica lui urlă.
— În nici un caz! Vin imediat!
— Ţi-ai ieşit din minţi? Julia, îl scutur, dar degeaba, nu

reacţionează. Sun imediat la 911!

— Nu suni nicăieri şi mă aştepţi pe mine, că sunt acolo în cinci minute, răspunse Julia, ridicându-se de la masă.

— Unde eşti?

— Peste drum de casă, la *Pastis.* Traversez strada şi urc. Până atunci, nu faci nimic şi nu te atingi de nimic, mai ales de el!

Stanley, care nu pricepea nimic din ceea ce se întâmpla, îi şopti că se ocupă el de notă. Şi, în timp ce ea o şi luase la goană, îi strigă să-l sune imediat ce incendiul va fi stins!

*

Julia urcă treptele patru câte patru. Când intră, văzu trupul neclintit al tatălui ei zăcând în mijlocul salonului.

— Unde e telecomanda? spuse, dând buzna în cameră.

— Ce? întrebă Adam complet buimac.

— O cutiuţă cu butoane pe ea, în cazul de faţă unul singur, mai ştii ce-i aia? răspunse, aruncând priviri peste tot, în jurul ei.

— Taică-tău zace fără suflare, şi tu vrei să te uiţi la televizor? Chem salvarea şi le spun să trimită două ambulanţe.

— Te-ai atins de ceva? Cum s-a întâmplat? întrebă Julia, deschizând sertarele unul după altul.

— N-am făcut nimic deosebit, doar am discutat cu taică-tău — pe care l-am îngropat săptămâna trecută ceea ce, la urma urmei, e totuşi o chestie destul de neobişnuită.

— Mai târziu, Adam; o să faci glume imediat, dar, pe moment, avem o urgenţă.

— Nu încercam deloc să fac goange. Ai de gând să-mi explici ce se petrece aici? Sau măcar spune-mi că o să mă trezesc din somn şi o să râd de unul singur de coşmarul pe care îl am acum…

— La început, şi eu mi-am spus acelaşi lucru! În fond, unde este?

— Despre ce vorbeşti?

— Despre telecomanda tatei.

— De data asta, chiar că sun la salvare! jură Adam, ducându-se spre telefonul din bucătărie.

Cu braţele depărtate, Julia îi bară drumul.

— Nu mai faci un pas! Şi-mi explici exact ce s-a întâmplat.

— Ţi-am spus deja, se înfurie Adam, taică-tău mi-a deschis

uşa. Ai să mă scuzi pentru că am fost uluit când l-am văzut… El mi-a spus să intru şi mi-a promis că-mi spune cărui fapt se datora prezenţa lui aici. Pe urmă, mi-a ordonat să iau loc şi, în timp ce eu m-am aşezat pe canapea, el s-a prăvălit fără să-şi mai termine fraza.

— Canapeaua! Dă-te! ţipă Julia, îmbrâncindu-l pe Adam.

Şi începu să dea deoparte, surescitată, pernele, una după alta, suspinând de uşurare când găsi, în sfârşit, obiectul dorit.

— Am eu dreptate când spun că te-ai ţicnit de tot, bodogăni Adam, ridicându-se.

— Dă, Doamne, să meargă! Se rugă Julia, apucând cutiuţa albă.

— Julia! zbieră Adam. Ai de gând să-mi spui ce joacă-i asta? Ei, fir-ar al dracu'.

— Taci din gură, spuse ea, gata să plângă. O să fac economie de cuvinte fără rost, fiindcă ai să înţelegi în două clipe. Şi, ca să înţelegi, mă rog la Dumnezeu să funcţioneze drăcia asta…

Şi imploră cu o privire cerul ce se vedea pe fereastră. Apoi, închise ochii şi apăsă pe butonul de pe cutiuţa albă.

— Vezi, aşadar, Adam, micuţule, că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par… spuse Anthony, deschizând din nou ochii şi întrerupându-se când o descoperi pe Julia în mijlocul salonului.

Tuşi uşor şi se sculă de jos, în timp ce Adam se abandona, moale ca o cârpă, în fotoliul care-i întindea braţele.

— Ei, drăcie, continuă Anthony, cât să fie ceasul? E deja opt? Nici n-am văzut când a trecut timpul, adăugă, scuturându-şi de praf manşetele.

Julia îi aruncă o privire neagră de furie.

— Eu o să vă las, e mai bine, adăugă el foarte încurcat. De bună seamă, aveţi de povestit o groază de lucruri. Dragul meu Adam, ascultă bine ce are de spus Julia, fii atent şi n-o întrerupe. La început, o să-ţi fie cam greu să admiţi lucrurile astea, dar, ai să vezi, cu puţină concentrare, totul se va lămuri. Uite, doar să-mi caut pardesiul, şi am plecat…

Anthony luă trenciul lui Adam, care stătea agăţat în cuier, traversă camera în vârful picioarelor, ca să ia umbrela uitată lângă fereastră, şi ieşi.

*

Julia arătase la început spre lada din mijlocul salonului şi încercase să explice inexplicabilul. Apoi, se lăsase pe canapea, la rândul ei, în timp ce Adam umbla de colo-colo.

— Ce ai fi făcut în locul meu?

— Habar n-am, nici măcar nu mai ştiu care e locul meu în toată povestea asta. M-ai minţit o săptămână întreagă, şi, acum, vrei să cred parascovenia asta.

— Adam, dacă tatăl tău ţi-ar suna la uşa a doua zi după ce a fost îngropat, dacă viaţa ţi-ar mai oferi posibilitatea de a petrece încă vreo câteva momente alături de el, şase zile, ca să vă puteţi spune toate lucrurile pe care nu vi le-aţi mărturisit, ca să reînviaţi toate tainele din copilărie, nu ai folosi această şansă, n-ai accepta această călătorie, oricât ar fi situaţia de absurdă?

— Credeam că-l urai pe taică-tău.

— Şi eu credeam la fel; şi totuşi, vezi, acum mi-ar plăcea să mai fiu câteva clipe cu el. Eu n-am făcut altceva decât să-i vorbesc despre mine, când, de fapt, erau atâtea alte lucruri despre el, despre viaţa lui, pe care aş vrea să le înţeleg. Pentru prima oară, eliberată de aproape toate egoismele mele, l-am putut privi cu ochi de adult. Am admis că tatăl meu avea defecte, cum am şi eu, dar asta nu înseamnă că nu-l iubesc. La înapoiere, îmi spuneam că, dacă aş avea siguranţa de a găsi la copiii mei, într-o zi, aceeaşi toleranţă, atunci poate că mi-ar fi mai puţin frică să devin la rândul meu părinte, poate că aş fi mai demnă de acest rol.

— Eşti încântător de naivă. Tatăl tău ţi-a orchestrat viaţa din ziua în care te-ai născut; nu asta spuneai în rarele ocazii când îmi vorbeai despre el? Admiţând că povestea asta absurdă ar fi adevărată, probabil că el va fi câştigat improbabilul pariu de a-şi continua opera chiar şi după moarte. Tu n-ai împărţit nimic cu el, Julia, e o maşinărie! Tot ceea ce a-ţi putut spune a fost înregistrat în prealabil. Cum de te-ai lăsat prinsă în capcana asta? Între voi nu era o conversaţie, ci un monolog. Tu, care concepi personaje de ficţiune, îi pui pe copii să discute cu ele? Bineînţeles că nu, pur şi simplu le anticipezi dorinţele, născoceşti fraze care îi vor amuza, le vor da sentimentul de siguranţă. În felul lui, şi taică-tău a folosit aceeaşi stratagemă. Te-a manipulat o dată în plus. Săptămâna pe care aţi petrecut-o în doi n-a fost decât o parodie a regăsirii, prezenţa lui a fost un miraj, ceea ce a

existat întotdeauna s-a continuat câteva zile în plus. Iar tu, lipsită de acea dragoste pe care nu ţi-a dăruit-o, ai înghiţit momeala. Până într-atât, încât l-ai lăsat să ne strice proiectele de nuntă, şi asta n-a fost prima lui încercare reuşită.

— Nu fi caraghios, Adam, tata nu a decis să moară doar ca să ne despartă pe noi.

— Unde aţi fost amândoi săptămâna asta, Julia?

— Ce contează?

— Dacă nu poţi să-mi mărturiseşti, fii pe pace, că a făcut-o Stanley în locul tău. Nu-i poţi reproşa nimic, era beat mort. Tu mi-ai spus că nu rezistă în faţa unui vin bun, iar eu am ales unul dintre cele mai de soi. L-aş fi comandat chiar şi din Franţa, doar ca să te regăsesc, ca să înţeleg de ce te îndepărtezi de mine, ca să ştiu dacă mai trebuie să te iubesc în continuare. Ca să mă pot însura cu tine, aş fi aşteptat un veac. Astăzi, nu mai simt decât un gol imens.

— Îţi pot explica, Adam.

— Acum poţi? Dar când ai trecut pe la biroul meu ca să-mi spui de plecarea ta în călătorie; dar în ziua următoare, când am trecut unul pe lângă altul la Montréal; dar în toate celelalte zile, când te sunam şi nu-mi răspundeai la telefoane sau la mesaje? Ai decis să te duci la Berlin, ca să-l găseşti pe bărbatul ăla care ţi-a bântuit trecutul, şi nu mi-ai spus nimic. Ce am fost eu pentru tine? O pasarelă între două etape ale vieţii tale? O prezenţă liniştitoare de care te agăţ ai sperând că, într-o zi, cel pe care n-ai încetat să-l iubeşti avea să se întoarcă?

— Nu poţi să gândeşti asemenea lucruri, protestă, rugătoare, Julia.

— Şi dacă el ar bate la uşa ta chiar în clipa asta, ce-ai face?

Julia rămase tăcută.

— Atunci, cum să ştiu eu, dacă nu ştii tu însăţi?

Adam se îndreptă spre uşă.

— Să-i spui lui taică-tău sau robotului său că-i fac cadou impermeabilul meu.

Adam plecă. Julia îi numără paşii pe scară şi auzi zgomotul uşii de la parter, care se închidea în urma lui.

*

Anthony ciocăni cu delicateţe la uşă, înainte de a intra în

salon. Julia stătea rezemată de fereastră, cu privirea pierdută în lungul străzii.

— De ce ai făcut asta? murmură ea.

— N-am făcut nimic, a fost o întâmplare, răspunse Anthony.

— Da, din întâmplare vine şi Adam la mine acasă cu o oră mai devreme; tot din întâmplare îi deschizi chiar tu uşa; tot din întâmplare, se aşază şi el pe telecomandă, iar tu, din aceeaşi întâmplare, te lungeşti pe jos, în mijlocul salonului.

— Mărturisesc că asta este o succesiune de semne destul de consecventă… poate că noi doi ar trebui să-i înţelegem importanţa…

— Termină cu ironiile, nu mai am deloc chef de râs. Îţi pun din nou, pentru ultima oară, întrebarea: de ce ai făcut asta?

— Ca să te ajut să-i spui adevărul, ca să te confrunţi cu adevărul tău. Hai, zi că nu te simţi cu sufletul mai liniştit! În aparenţă, probabil că eşti mai singură ca niciodată, dar cel puţin împăcată cu tine însăţi.

— Nu vorbesc doar despre teatrul tău din seara asta…

Anthony oftă din răsputeri.

— Pe mama ta, boala a făcut-o să nu mai ştie, înainte de a muri, cine eram eu, dar sunt convins că, în străfundul inimii, nu uitase cât de mult ne-am iubit. Eu n-am s-a uit niciodată. N-am fost un cuplu perfect şi nici nişte părinţi model, departe de asta. Am avut momentele noastre de incertitudine, uneori ne-am mai şi certat, dar niciodată — mă auzi? — niciodată nu ne-am îndoit de alegerea pe care o făcuserăm amândoi, de dragostea unuia pentru celălalt. Faptul că am cucerit-o, că am iubit-o, că am avut un copil cu ea este cea mai importantă alegere din viaţa mea, cea mai frumoasă, chiar dacă mi-ar trebui secole întregi ca să găsesc cuvintele potrivite pentru a spune asta.

— Şi în numele acestei minunate iubiri, mi-ai distrus viaţa în asemenea hal?

— Îţi aminteşti de faimosul petic de hârtie despre care îţi vorbeam în timpul călătoriei noastre? Ştii tu, cel păstrat întotdeauna undeva, lângă tine, în portofelul tău, în buzunar, în minte; pentru mine, acesta era bileţelul mâzgălit de mama ta în seara când n-am avut cu ce plăti consumaţia dintr-o braserie de pe Champs-Elysées (acum înţelegi mai bine de ce visam să-mi sfârşesc viaţa la Paris). Pentru tine, peticul acesta să fi fost oare vechea deutsche mark, pe care n-ai scos-o niciodată din geantă,

sau teancul de scrisori de la Tomas, pe care le-ai pus bine în camera ta?

— Le-ai citit?

— Nu mi-aş fi îngăduit niciodată un asemenea lucru. Dar le-am zărit când am intrat în camera ta, după ce am primit ultima scrisoare de la tine, invitaţia la nuntă. În mijlocul acestui univers care mă aducea din nou aproape de tine, aproape de tot ceea ce n-am uitat şi nu voi uita niciodată, m-am întrebat întruna ce ai face în ziua când ai afla de existenţa acestei scrisori de la Tomas, dacă ar trebui s-o distrug ori să ţi-o dau, dacă n-ar fi fost cel mai bine să ţi-o arăt în ziua nunţii tale? N-aveam prea mult timp de gândire pentru a mă hotărî. Dar, vezi şi tu, când îi acorzi puţină atenţie vieţii, ea îţi trimite — după cum zici tu atât de bine — nişte semne uluitoare. La Montréal, am găsit, în parte, răspunsul la întrebarea pe care mi-a puneam: în parte numai. Urmarea îţi aparţine. M-aş fi putut mulţumi să-ţi expediez prin poştă scrisoarea lui Tomas, dar tu izbutiseşi să rupi atât de bine punţile dintre noi, încât, până să fiu invitat la nunta ta, nici măcar nu-ţi ştiam adresa. Pe de altă parte, ai fi deschis oare un plic trimis de mine? Şi, pe urmă, nu ştiam că o să mor!

— O să ai întotdeauna răspunsuri pentru toate, nu-i aşa?

— Nu, Julia, tu eşti singură în faţa alegerii pe care o ai de făcut, şi asta de mult mai multă vreme decât îţi închipui. Puteai să mă inactivezi, îţi aminteşti? Era suficient să apeşi pe un buton. Aveai libertatea de a nu face călătoria la Berlin. Te-am lăsat singură când ai hotărât să-l aştepţi pe Tomas la aeroport; n-am fost cu tine nici când te-ai întors la locul primei voastre întâlniri, şi cu atât mai puţin când l-ai adus la hotel. Julia, îţi poţi renega copilăria, îţi poţi acuza la nesfârşit părinţii pentru toate relele din viaţa ta, îi poţi învinovăţi pentru încercările dureroase, pentru propriile slăbiciuni, pentru propria laşitate, dar, în cele din urmă, eşti responsabil pentru propria existenţă, devii ceea ce ai hotărât să fii. Şi, apoi, trebuie să înveţi să nu mai dramatizezi atâta, întotdeauna vor exista familii mai rele decât a ta.

— Ca a cui, de exemplu?

— Ca a lui Tomas, de exemplu. Pe care îl trăda propria bunică.

— Cum ai aflat?

— Ţi-am mai spus: nici un părinte nu poate trăi în locul copiilor săi, dar asta nu ne împiedică să fim îngrijoraţi şi să suferim de fiecare dată când sunteţi nefericiţi. Uneori, asta ne împinge să

acţionăm, să încercăm să vă luminăm drumul. Poate că e mai bine să ne înşelăm, să facem stângăcii din exces de dragoste, decât să asistăm fără să facem nimic.

— Dacă intenţia ta era să-mi luminezi drumul, atunci ai zbârcit-o. Mă aflu în întunericul cel mai deplin.

— În întuneric, însă nu mai eşti oarbă!

— Bine zicea Adam; săptămâna asta, între noi doi n-a fost niciodată un dialog…

— Da, poate că avea dreptate. Julia, eu nu mai sunt tatăl tău pe de-a-ntregul, doar ce a rămas din el. Dar oare n-a fost capabilă maşinăria asta să găsească o soluţie pentru fiecare dintre problemele tale? S-a întâmplat măcar o dată, în aceste câteva zile, să nu-ţi pot răspunde la vreo întrebare? Fără nici o îndoială, te cunosc mai bine decât credeai tu şi poate, poate, într-o zi, asta o să-ţi dezvăluie că te-am iubit mult mai mult decât îţi imaginai. Acum, că ştii asta, pot muri de-a binelea.

Julia îşi privi îndelung tatăl *şi* se duse să se aşeze lângă el. Rămaseră amândoi, multă vreme, în tăcere.

— Ai crezut cu adevărat ceea ce i-ai spus lui Adam despre mine? întrebă Anthony.

— Lui Adam? Pe lângă toate metehnele tale, mai asculţi *şi* pe la uşi?

— Prin tavan, ca să fiu mai exact! Am urcat la tine în pod; doar nu era să aştept afară, pe ploaia asta. M-aş fi putut pricopsi cu un scurtcircuit, spuse Anthony, zâmbind.

— De ce nu te-am cunoscut mai de mult? întrebă Julia.

— Părinţii *şi* copiii au uneori nevoie de ani de zile ca să se întâlnească.

— Aş fi vrut să avem câteva zile în plus.

— Cred că le-am avut, scumpa mea Julia.

— Mâine cum se vor petrece lucrurile?

— Nu fi îngrijorată, tu ai avut noroc. Moartea unui tată este întotdeauna un moment greu de trecut, dar, cel puţin pentru tine, treaba e făcută.

— Nu mai am poftă de râs.

— Mâine va fi o nouă zi, vom vedea.

În întunericul care se lăsa tot mai mult, mâna lui Anthony se strecură spre mâna Juliei şi i-o cuprinse. Degetele li se strânseră

şi rămaseră aşa, împletite. Şi, mai târziu, când Julia adormi, capul ei se lăsă pe umărul tatălui ei.

*

Zorii încă nu se iviseră. Când se ridică, Anthony Walsh îşi luă mii de precauţii ca să nu-şi trezească fiica. O întinse cu grijă pe canapea şi o acoperi cu o cuvertură. Julia mormăi prin somn şi se răsuci.

După ce se asigură că ea doarme în continuare, Anthony se aşeză la masa din bucătărie, luă o foaie de hârtie, un pix şi începu să scrie.

Când termină scrisoarea, o aşeză la vedere, pe masă.

Apoi, îşi deschise valiza, scoase un pacheţel cu altă sută de scrisori legate cu fundă roşie şi se duse în camera fiicei sale. Le puse bine, având grijă să nu îndoaie poza îngălbenită a lui Tomas, care le însoţea, şi zâmbi, închizând sertarul comodei.

Întors în salon, se duse spre canapea, luă telecomanda albă, pe care şi-o puse în buzunarul de sus al vestonului, şi se aplecă către Julia, ca să-i dea o sărutare pe frunte.

— Dormi, scumpa mea. Te iubesc.

22

Julia deschise ochii şi se întinse îndelung. Camera era goală, iar capacul lăzii închis.

—Tată!

Dar nici un răspuns nu veni să tulbure tăcerea care domnea. Micul dejun era pregătit pe masa din bucătărie. De borcanul de miere, între cutia de cereale şi cea de lapte, era rezemat un plic. Julia se aşeză, recunoscând scrisul.

Fiica mea,

Când vei citi această scrisoare, puterile mă vor fi părăsit. Sper că n-ai să te superi pe mine, am preferat să evit o *despărţire inutilă.* E *de-ajuns că ţi-ai înmormântat tatăl* o *dată. După ce vei citi aceste ultime cuvinte, pleacă de acasă câteva ore. Or să vină după mine şi nu vreau să fii de faţă. Nu mai deschide această cutie; în ea, dorm liniştit mulţumită ţie. Scumpa mea Julia, îţi*

mulţumesc pentru aceste zile pe care mi le-ai dăruit. Le aşteptam de atâta vreme, visam de atâta vreme s-o cunosc pe acea femeie minunată care ai devenit. Asta e unul dintre marile mistere ale vieţii de părinte, pe care l-am aflat în ultimele zile. Trebuie să ştii cum să îmbunezi clipa în care îl vei întâlni pe adultul în care s-a transformat copilul tău, să înveţi să-i cedezi locul. Iartă-mă pentru toate neajunsurile din copilăria ta, de care sunt responsabil. Am făcut ce m-am priceput şi eu mai bine. N-am fost îndeajuns lângă tine, nu atât cât ai fi dorit. Aş fi vrut să-ţi fiu prieten, complice, confident, şi nu ţi-am fost decât tată, însă voi fi pentru totdeauna. De acum, oriunde m-aş duce, iau cu mine amintirea acestei iubiri nesfârşite, a iubirii ce-ţi port. Îţi aminteşti de legenda aia chinezească, povestea atât de frumoasă, care istorisea despre virtuţile razelor de lună reflectate în apă? Am greşit că n-am crezut în ea; chiar şi în privinţa asta, totul nu era decât o chestiune de răbdare. Dorinţa mi s-a împlinit, căci femeia aceea, pe care speram atât de mult s-o văd reapărând în viaţa mea, erai tu.

Te revăd fetiţă, alergând în braţele mele. Poate că spun o prostie, dar ăsta e cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat în viaţă. Nimic nu mă făcea mai fericit decât hohotele tale de râs, decât mângâierile tale de copil, cu care mă primeai seara, când veneam acasă. Ştiu că, într-o zi, când suferinţa te va părăsi, amintirile se vor reîntoarce. Şi mai ştiu că n-ai să uiţi niciodată visele pe care mi le povesteai când mă aşezam pe marginea patului tău. Chiar şi aşa, lipsind de lângă tine, nu eram atât de departe pe cât credeai tu. Chiar şi aşa, stângaci, chiar şi aşa, nepriceput, cum sunt, te iubesc. Nu mai vreau să-ţi cer decât un singur lucru: făgăduieşte-mi că vei fi fericită.

Tata

Julia împături scrisoarea. Se duse spre lada din mijlocul salonului. Mângâie lemnul cu mâna şi îi murmură tatălui ei că-l iubeşte. Cu inima grea, îi respectă ultima dorinţă: coborî scara şi avu grijă să lase cheia la vecinul ei. Îl preveni pe domnul Zimoure că, în cursul dimineţii, va veni un camion să ia coletul din casa ei şi îl rugă să le deschidă el muncitorilor. Nu-i lăsă timp de discuţii şi plecă imediat pe jos, în direcţia unui anumit magazin de antichităţi.

23

Trecuse un sfert de oră. Acum, tăcerea domnea din nou în apartamentul Juliei. Deodată, se auzi un uşor declic, urmat de un scârţâit, şi uşa lăzii se deschise. Anthony ieşi, îşi scutură praful de pe umăr şi se duse la oglindă, să-şi aranjeze nodul cravatei. Aşeză la loc, pe etajeră, fotografia care îl înfăţişa şi se uită de jur împrejur.

Ieşi din casă şi coborî în stradă. În faţa clădirii, îl aştepta o maşină.

— Bună ziua, Wallace, spuse, instalându-se pe bancheta din spate.

— Sunt fericit să vă revăd, domnule, răspunse secretarul său particular.

— Transportorii au fost anunţaţi?

— Camionul e chiar în spatele nostru.

— Perfect, declară Anthony.

— Vă duc la spital, domnule?

— Nu, am pierdut, şi aşa, destul timp. Mergem la aeroport, dar, mai întâi, trecem pe acasă, trebuie să-mi schimb valiza. Să-ţi faci şi tu bagajele, te iau cu mine, nu-mi mai place să călătoresc singur.

— V-aş putea întreba unde plecăm, domnule?

— Îţi explic pe drum. Să nu uiţi să-ţi iei paşaportul.

Maşina o coti pe Greenwich Street. La intersecţia care urmă, se deschise un geam şi o telecomandă albă ateriză într-o rigolă.

24

De când se ştiau newyorkezii pe lume, niciodată octombrie nu fusese atât de blând. Vara indiană era una dintre cele mai frumoase pe care le cunoscuse oraşul. Ca în toate weekendurile din ultimele trei luni, Stanley îşi lua brunch-ul în compania Juliei. Astăzi, masa care le era rezervată la *Pastis* avea să mai aştepte. Duminica asta era deosebită, domnul Zimoure îşi inaugura perioada de solduri şi, pentru prima oară, Julia bătea la uşa lui fără să-i anunţe vreo catastrofă: el acceptase să deschidă prăvălia cu două ore mai înainte de ora oficială, anume pentru

ea.

— Ei, cum ţi se pare?

— Întoarce-te şi lasă-mă să mă uit.

— Stanley, de o jumătate de oră îmi tot examinezi picioarele. Nu mai suport să stau proţăpită pe podiumul ăsta.

— Scumpo, vrei sau nu vrei să-ţi spun părerea mea? Mai întoarce-te o dată, să te văd din faţă. Este chiar aşa cum îmi imaginasem, asta nu-i deloc înălţimea de toc care îţi trebuie.

— Stanley!

— Mania asta de a cumpăra de la solduri mă înfioară.

— Doar ai văzut ce preţuri sunt aici! Scuză-mă, însă n-am încotro, cu salariul meu de infograficiană, şopti ea.

— Ah, nu începe iar!

— Bun, îi luaţi? întrebă domnul Zimoure, epuizat. Cred că vi i-am arătat pe toţi, voi doi aţi reuşit să-mi întoarceţi magazinul pe dos.

— Nu, ripostă Stanley, încă n-am încercat escarpenii ăia încântători, pe care-i văd pe raftul de acolo, da, cel mai de sus.

— Nu mai am numărul domnişoarei.

— Dar în depozit? îl imploră Stanley.

— Trebuie să cobor să văd, oftă domnul Zimoure, făcându-se nevăzut.

— Ăsta are noroc că este eleganţa personificată, altfel, cu un asemenea caracter…

— Ţi se pare că este eleganţa personificată? râse Julia. De atâta vreme, de când îl cunoaştem, poate ar trebui să-l invităm măcar o dată să ia cina la tine acasă.

— Glumeşti?

— Nu sunt eu ăla care spune întruna că el vinde cei mai frumoşi pantofi din New York, după câte ştiu.

— Şi de-aia vrei…

— Doar n-o să rămân văduv toată viaţa. Ai ceva împotrivă?

— Absolut nimic, dar, în fine, domnul Zimoure…?

— Uită de Zimoure! spuse Stanley, aruncând o privire spre vitrină.

— Deja?

— Nu te întoarce, dar bărbatul ăla care se uită la noi, prin vitrină, e absolut irezistibil!

— Ce bărbat? întrebă Julia, care nu îndrăznea să facă nici cea mai mică mişcare.

— Ăla care stă cu faţa lipită de vitrină şi se uită la tine, de vreo zece minute, de parcă ar fi văzut-o pe Maica Precistă... După câte ştiu, ea n-ar fi purtat escarpeni de trei sute de dolari perechea sau chiar mai puţin, luaţi de la solduri! Ţi-am spus să nu te întorci, eu l-am văzut primul!

Julia ridică ochii şi buzele începură să-i tremure.

— Ah, nu, spuse ea, cu glasul slab, pe ăsta eu l-am văzut cu mult înaintea ta.

Apoi, lăsându-şi pantofii pe estradă, dădu deoparte zăvorul de la uşa magazinului şi se năpusti în stradă.

*

Când domnul Zimoure se întoarse în magazin, îl găsi pe Stanley, stând de unul singur pe estradă, cu o pereche de escarpeni în mână.

— Domnişoara Walsh a plecat? întrebă, uluit, Zimoure.

— Da, îi răspunse Stanley, dar nu fiţi îngrijorat, vine ea, probabil că nu astăzi, dar vine.

Domnul Zimoure scăpă cutia pe care o ţinea în mână. Stanley o ridică de jos şi i-o întinse.

— Păreţi atât de disperat, hai, o să vă ajut să faceţi ordine peste tot şi, apoi, vă invit să bem o cafea sau un ceai, dacă preferaţi.

*

Tomas atinse buzele Juliei cu vârful degetelor şi îi sărută pleoapele.

— Am încercat să mă conving că pot trăi fără tine, dar vezi şi tu că nu pot.

— Şi Africa, reportajele; ce-o să spună Knapp?

— La ce-mi foloseşte să umblu prin toată lumea, ca să le aduc celorlalţi adevărul, dacă mă mint pe mine însumi? La ce-mi foloseşte să umblu dintr-o ţară în alta, când cea pe care o iubesc nu este acolo?

— Atunci, nu-ţi mai pune alte întrebări, ăsta a fost cel mai frumos mod de a-mi spune bună ziua, zise Julia, înălţându-se pe vârful picioarelor.

Se sărutară. Şi sărutul lor fu lung, aidoma celui pe care şi-l dau

doi amanţi care se iubesc atât de mult, încât uită de restul lumii.

— Cum m-ai găsit? întrebă Julia, ghemuită în braţele lui Tomas.

— Te-am căutat douăzeci de ani, aşa că, acum, ajuns în faţa casei tale, nu mi-a fost prea greu, răspunse el.

— Optsprezece şi, crede-mă, au fost, şi-aşa, destul de mulţi!

Julia îl sărută din nou.

— Dar pe tine, Julia, ce te-a făcut să vii la Berlin?

— Ţi-am spus, un semn al destinului… Am văzut un portret de-al tău, uitat pe masa unei desenatoare de pe stradă.

— Nu mi-am făcut niciodată portretul.

— Cum să nu? Era chipul tău, gura ta, avea până şi gropiţa ta din bărbie.

— Şi unde se afla desenul ăsta care-mi semăna atât de mult?

— În portul vechi din Montréal.

— N-am fost niciodată la Montréal…

Julia ridică ochii; un nor trecea pe cerul New Yorkului. Ea zâmbi, privind la forma pe care o căpătase acesta.

— Tare o să-mi mai lipsească.

— Cine?

— Taică-meu. Hai, vino să ne plimbăm, acum trebuie să i te prezint oraşului meu.

— Eşti în picioarele goale!

— Asta chiar că nu mai are vreo importanţă, răspunse Julia.

Mulţumirile mele următorilor:

Emmanuelle Hardouin,
Pauline Lévêque,
Raymond şi Danièle Levy,
Louis Levy,
Lorraine.

Susanna Lea şi Antoine Audouard.

Nicole Lattès, Leonello Brandolini, Brigitte Lannaud, Antoine Caro, Arme-Marie Lenfant, Elisabeth Villeneuve, Sylvie Bardeau, Tine Gerber, Lydie Leroy, Aude de Margerie, Joël Renaudat, Arié

Sberro, împreună cu toate echipele Editurii Robert Laffont.

Katrin Hodapp, Mark Kessler, Marie Garnero, Marion Millet.

Pauline Normand, Marie-Ève Provost.

Léonard Anthony, împreună cu întreaga sa echipă.

Christine Steffen-Reimann.

Philippe Guez, Éric Brame şi Miguel Courtois.

Yves şi Martyn Leveque, Charies Veillet-Lavallée.

Cu doar câteva zile înainte de nuntă, Julia primește un telefon de la secretarul tatălui său. Așa cum intuia, Anthony Walsh – om de afaceri strălucit, dar tată distant – nu va putea lua parte la ceremonie.
Scuza este ireproșabilă: tatăl său a murit! Ca și alte dăți, dispare brusc din viața ei, bulversând-o cu totul.
A doua zi după înmormântare, Julia descoperă însă că tatăl său îi rezervă o altă surpriză. Cea mai neobișnuită călătorie din viața ei... și ocazia de a-și spune, în sfârșit, lucruri pe care nu și le-au spus niciodată.
Regăsim în această poveste atmosfera încărcată de romantism și fantastic din *Și dacă e adevărat*, romanul care l-a făcut celebru pe Marc Levy.
«...un amestec de măiestrie și suspans, ce te poartă cu precizie infailibilă într-o lume în care visele tale devin realitate.»

Le Parisien

* * *

Marc Levy este unul dintre cei mai populari scriitori din ultimii ani. Cariera sa demarează într-un mod absolut surprinzător la vârsta de 39 de ani, când publică în Franța prima sa carte, romanul «Și dacă e adevărat...» (Editura Trei, 2004), care avea să se vândă în întreaga lume în peste 10 milioane de exemplare și care a fost ecranizat de Steven Spielberg (2005).
De același autor, Editura Trei a mai publicat până acum romanele: «În altă viață», «Te voi revedea», «Unde ești», «Șapte zile pentru eternitate», «Prietenii mei, iubirile mele». În curs de apariție: «Copiii libertății».

ISBN 978-973-707-237-5
www.edituratrei.ro

